

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΡΙΤΗ

1884

ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ

IN COMMISSION BEI CARL BECK IN ATHEN

1884

Τῆς συντάξεως καὶ ἐκδόσεως τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος ἐπιμελεῖται ἐπιτροπὴ τριμελὴς συγκειμένη ἐκ τῶν κ. κ. Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ, πρῶτον γενικοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων, ΣΤΕΦΑΝΟΥ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, γραμματέως τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας καὶ καθηγητοῦ ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ καὶ τοῦ ἐκδότου τῆς Ἐφημερίδος Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ, ὑφηγητοῦ τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ, πρὸς ὃν ἀπευθύνεται πᾶσα αἴτησις ἀναφερομένη εἰς τὴν Ἐφημερίδα εἴτε προφορικῆ εἴτε ἔγγραφος.

Ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι ἐκδίδονται ἄρθρα ἀρχαιολογικῆς ὕλης παντὸς εἶδους καὶ πάσης ἐποχῆς, κατὰ προτίμησιν ὅμως Ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ καὶ μνημεῖα τῆς τέχνης ἀνέκδοτα μετὰ περιγραφῆς αὐτῶν καὶ ἐρμηνείας συντόμου καὶ εἰδήσεις ἀρχαιολογικαὶ φέρουσαι ὡς οἷόν τε ἐπίσημον χαρακτῆρα.

Τοῖς γράφουσιν ἄρθρα εἰς τὴν Ἐφημερίδα χορηγεῖται ἀμοιβὴ ἑκατὸν δραχμῶν ἀντὶ ἐκάστου τυπογραφικοῦ φύλλου. Ἀνάλογος ἀμοιβὴ χορηγεῖται τῷ συγγραφεῖ καὶ ἀντὶ ἐκάστου πίνακος πανομοιότυπων ἐπιγραφῶν καὶ ἀπεικονίσεως τῶν μνημείων ἀνεξαρτήτως τῆς ἀπονεμομένης τῷ τεχνίτῃ ἀμοιβῆς. Λογίζεται δὲ ὁ πίναξ ὡς ἓν τέταρτον τυπογραφικοῦ φύλλου τοῦ κειμένου.

Τῆς Ἐφημερίδος ἐκδίδεται κατὰ τριμηνίαν ἐν τεύχῳ σχήματος τετάρτου περιέχον περὶ τὰ τρία τυπογραφικὰ φύλλα καὶ τρεῖς πίνακας.

Συνδρομὴ Ἐτησίᾳ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος δραχμαὶ δεκαεξί.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐν τῷ παρὰ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ βιβλιοπωλείῳ τοῦ κ. ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΕΚ.

Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερίς ἀνταλλάσσεται πρὸς πᾶν καθαρῶς ἀρχαιολογικὸν περιοδικόν.

Διὰ τὰ τυπογραφικὰ καὶ ἄλλα παροράματα εὐθύνεται ὁ ἐλάχιστε παρέχων τὸ εἰς ἔκδοσιν ἄρθρον ὑφ' ὃ καὶ ὑπογράφεται.

ΚΕΡΜΑΤΙΑ ΣΥΜΒΟΛΙΚΑ

(Ὅρα πίν. 1 καὶ 2).

Ἐδημοσίευσα κατὰ πρῶτον ἐν τῷ περιοδικῷ συγ-
γράμματι « Ἀθηναίω », Τόμῳ Θ' τεύχ. Α', Ἀθή-
νησι 1880, σελ. 7-50 διακόσια ἐξηκονταὲν κερματία
φέροντα διαφόρους πολυποικίλους καὶ πάνυ περιέρ-
γους τύπους, ἅτινα, ὡς ὀλοσχερῶς μέχρι τοῦ καιροῦ
ἐκείνου ἄγνωστα τοῖς ἀλλοδαποῖς νομισματολόγοις,
διήγειρον τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν περιέργειαν αὐτῶν
διὰ τὸ πρωτοφανὲς τῶν λίαν σμικρῶν αὐτῶν κερ-
ματίων τῶν μόνον ἐν Ἀθήναις καὶ ἐνίοτε ἐν Πει-
ραιεῖ (ἄπαξ δὲ ἐνὸς μόνου ἐν Ἰθώμῃ) εὐρεθέντων (1).
Ἐκτοτε οὐκ ἐφείσθη ἐπιμόνων, ἐπιπόνων καὶ ἀδια-
λείπτων ἀναζητήσεων τῶν τοιούτων κερματίων,
καὶ τούτων ἀπάντων, ὡς τὰ πρότερον, χαλκῶν
οὐχὶ δ' ὀρειχαλκίνων ὄντων ὡς ἀκριβῶς ἐξήτασα,
φθάσας εἰς τὸ βραδύ μὲν ἀλλ' εὐάρεστον ἀποτέ-
λεσμα τῆς ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξερευνησεως μιᾶς
ἐκατοστῆς παρουσιαζούσης τύπους καθ' ὀλοκλη-
ρίαν νέους ἢ συναρμογὰς ἀλλοίους τῶν ἤδη δημο-
σιευθέντων, καὶ ἅτινα κατωτέρω ἀκριβῶς καὶ λε-
πτομερῶς περιγράφονται καὶ ἀπεικάζονται, μὴ πα-
ραλείψας δὲ καὶ ὅσα μοι ἐπαρουσιάσθησαν ὡς ὅμοια
ἢ τοιαῦτα μετὰ παρέργων διαφορῶν τοῖς παρ' ἐμοῦ
ἤδη δημοσιευθεῖσι, καὶ τοῦτο ἵνα γνωστὴ γένηται
ἢ ἐπανειλημμένη ἐμφάνισις αὐτῶν, ἧς ἢ περαιτέρω
μελέτη διαχύσει ἴσως φῶς προϊόντος τοῦ χρόνου
ὡς πρὸς τὴν νῦν ἡμῖν ἄγνωστον ἰδιωτικὴν αὐτῶν
χρῆσιν· ταῦτα δέ, ὡς ἤδη διὰ τῶν τύπων αὐτῶν
γνωστά, οὐκ ἀπεικάζθησαν.

Ἐκτὸς δὲ τῶν μετὰ τὴν ἐν τῷ « Ἀθηναίω »
ἔκδοσιν τῶν κερματίων περιγράφω νῦν ὧδε μετὰ

(1) Ὅρα Weil (R.) ἐν Jahresbericht über antike Numisma-
tik für die Jahre 1877—1880, ἐν σελ. 391, καὶ ἐν Zeitschrift für
Numismatik, 9ter Band, 1stes Heft. Berlin. 1881, ἐν σελ. 98.—
K[enner] (F[riedrich]) ἐν Numism. Zeitschr. 13ter Band. Jahr-
gang 1881. Wien, ἐν σελ. 363.—Phillips junior (Henry),
Early Tokens, ἐν American Journal of Numismatics. Vol.
XVII. N° 1. July, 1882, Boston, ἐν σελ. 8.

νέων τύπων καὶ νέων συναρμογῶν ἑκατὸν ἐν-
δεκα τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐξῆς προελεύσεων ἤτοι·
τῶν ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἐθνικῷ Νομισματικῷ Μου-
σεῖῳ 21, τῶν παρὰ τῷ Γρηγορίῳ Μπουρνιά,
συμβολαιογράφῳ, 41, τῶν παρὰ τῷ ἐν Πειραιεῖ
Ἀλεξάνδρῳ Ν. Μελετοπούλῳ 18, ἐξ ὧν τὸ ὑπ'
ἀριθ. 27 περιγραφέν, ὡς ἤδη ὑπὸ τοῦ κατόχου
ἀπωλεσθέν, οὐκ ἀπεικάζθη, τῶν παρὰ τῷ Θεο-
δώρῳ Δὲ Χέλδραϊχ, ἐπιμελητῇ τοῦ ἐν Ἀθήναις
βοτανικοῦ κήπου, 12, τῶν παρὰ τῷ Ἀθανα-
σίῳ Σ. Ρουσοπούλῳ, καθηγητῇ τῆς Αρχαιολο-
γίας ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, 11,
ἐξ ὧν τὸ ὑπ' ἀριθ. 59 περιγραφέν, ὡς ἤδη ὑπὸ τοῦ
κατόχου ἀπωλεσθέν, οὐκ ἀπεικάζθη, τῶν παρὰ
Παύλῳ Λάμπρῳ 2, τοῦ 1 παρὰ Γρηγορίῳ Ἐμπε-
δοκλεῖ, ὑπαλλήλῳ παρὰ τῇ ἐν Ἀθήναις βοιομη-
χανικῇ Τραπεζῇ, καὶ τῶν παρὰ τινι μεταπράτῃ ἄρ-
χαίων νομισμάτων 5. Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὸν τόπον
τῆς τῶν κερματίων εὐρέσεως, ὅπου οὐδὲν περὶ τού-
του σημειοῦται, ἐννοητέαι εἰσὶν αἱ Ἀθηναὶ καὶ ἐν
γένει ἢ Ἀττικῇ. Ἐν τέλει δὲ τῆς περιγραφῆς ἐκά-
στου κερματίου σεσημείωται ἢ μείζον διάμετρος
αὐτοῦ εἰς χιλιοστημόρια τοῦ γαλλικοῦ μέτρου, ὃ
σταθμὸς εἰς γραμμάρια τοῦ γαλλικοῦ δεκαδικοῦ
συστήματος, καὶ τὸ ἀρκτικὸν κεφαλαῖον γράμμα
ἐμφαῖνον τὸ ὄνομα τοῦ κατόχου οὕτω·

- Μ. = Ἐθνικὸν Νομισματικὸν Μουσεῖον.
Ἐμπ. = Ἐμπεδοκλεῖς.
Λ. = Λάμπρος.
Μλ. = Μελετόπουλος.
Μπ. = Μπουρνιάς.
Ρ. = Ρουσόπουλος.
Χ. = Χέλδραϊχ.
Gr. = Green (Henry), διευθυντῆς τῆς ἐν
Πάτραις Ἴονικῆς Τραπεζῆς.

Ο. Ἐμφαίνει μεταπράτη ἀρχαίων νομισμάτων παρ' ᾧ τὸ κερμάτιον πλέον δὲν ὑπάρχει ὡς πωλήσαντος αὐτό.

Τοῖς ἄνω εἰρημένοις κυρίοις πολλὰς γνωρίζω τὰς χάριτας διὰ τὴν εὐπροσήγορον καὶ πρόθυμον αὐ-

τῶν συγκατάθεσιν, ἐμοῦ αἰτήσαντος, ὡς πρὸς τὴν δημοσίευσιν τῶν παρ' αὐτοῖς κερματίων.

ὑπομιμνήσκω ἐν τέλει, ὅτι τὰ ἐν ταῖς περιγραφαῖς ἀπαντῶντα πρ. δ. καὶ πρ. ἀ. σημαίνουσι τὸ πρὸς δεξιὰν ἢ πρὸς ἀριστεράν τῶ ὄρωντι τὸ ἐπὶ τοῦ κερματίου ἀπεικαζόμενον.

Α'. ΓΡΑΜΜΑΤΑ ἢ ΜΟΝΟΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Α'. ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΦ' ΕΝΟΣ ΜΟΝΟΝ ΜΕΡΟΥΣ ἢ ΕΚΑΤΕΡΩΘΙ ΤΟΥ ΚΕΡΜΑΤΙΟΥ.

1.	Χ ἐν τετραγώνῳ ἐγκοίλῳ.) (Ἄνευ τύπου.	Διαμ.	6.	Γραμμ.	0,172	Μ.
	•Χ) (Ἄνευ τύπου. Παχέος πετάλου.	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,412	Ο.
2.	Α) (Ν	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,275	Μπ.
3.	Γ) (Σ ἢ Μ	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,315	Λ.
4.	Δ) (Ι	Διαμ.	6 1/2.	Γραμμ.	0,295	Μλ.
5.	Ε) (Ε	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,255	Μ.
6.	Ξ) (Ι ἢ Η	Διαμ.	6.	Γραμμ.	0,225	Χ.

Β'. ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΦ' ΕΝΟΣ, ΕΦ' ΕΤΕΡΟΥ ΔΕ ΜΟΝΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ἢ ΤΥΠΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ.

7.	Α) (Μονόγραμμα συγκείμενον ἐκ τῶν γραμμάτων Σ καὶ Ε	Διαμ.	8.	Γραμμ.	0,215	Μλ.
8.	Μ ἢ Ξ) (Μονόγραμμα συγκείμενον ἐκ τῶν γραμμάτων Δ καὶ Ι, ἐν δὲ τῷ πεδίῳ πρ. ἀ. σφαιρίδιον.	Διαμ.	8.	Γραμμ.	0,41	Χ.
8 ^α .	Α) (Κινάρα (κοινῶς ἀγκινάρα) ὡς φαίνεται	Διαμ.	6 1/2.	Γραμμ.	0,23	Ρ.
9.	Α ἐν τετραγώνῳ ἐγκοίλῳ ἀβαθεῖ μερικῶς φαινόμενον.) (Φύλλον συκῆς.	Διαμ.	6.	Γραμμ.	0,18	Μ.
10.	Α) (Δύχνος πρ. ἀ. ἐφ' ὑποστάτου τρίποδος	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,295	Χ.
11.	Ε) (Κεφαλὴ βοῦς ἀντωπὸς ὀλίγον δὲ ἐστραμμένη πρ. ἀ., μετὰ τοῦ λαιμοῦ πρ. ἀ.	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,305	Χ.
12.	Ε) (Χελώνη χερσαία	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,375	Μπ.
13.	Ε) (Αἰχμὴ λόγχης ἢ μᾶλλον κόκκος κριθῆς	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,227	Μλ.
	Ἵρα ἐν τέλει ἐν τοῖς ἀναριθμήτοις τὸ πρῶτον περιγραφέν.					
13 ^α .	Μ ἢ Ξ) (Προσωπεῖον Σιληνοῦ, ὡς φαίνεται, ἀντωπὸς μετὰ δύο ταινιῶν πρ. δ. φαινομένων καὶ λοξῶς πρὸς τὰ κάτω διευθυνομένων	Διαμ.	6.	Γραμμ.	0,195	Μπ.
14.	ϩ) (Ἀμφορεὺς ἀπολήγων κατὰ τὸ κάτω μέρος εἰς σφαιρίδιον	Διαμ.	6.	Γραμμ.	0,167	Μλ.
15.	Σ:) (Κεφαλὴ Πανὸς πρ. δ.	Διαμ.	8.	Γραμμ.	0,45	Μ.
16.	Σ') (Κυνάριον Μελιταῖον ἰστάμενον πρ. ἀ.	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,25	Μπ.
17.	Τ) (Γλαυξ ἰσταμένη πρ. δ. ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἀντωπὸν	Διαμ.	7 1/2.	Γραμμ.	0,375	Μ.
18.	Φ) (Δελφίς πρ. ἀ. οὐ ἄνω κάτω δέ, ὑπὸ τὴν οὐρὰν αὐτοῦ, σφαιρίδιον.	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,29	Μπ.

(Α'. Β'. Γράμματα, ἐφ' ἑτέρου μονογρ. ἢ τύποι.)

Ἔτερον, ἀλλ' ὁ δελφίς μεταξύ δύο σφαιριδίων διατεθειμένων οὕτω •.

		Διαμ.	7 1/2.	Γραμμ.	0,35	Μπ.
18 ^α .	Φ) (Ῥυτὸν πρ. δ.)	Διαμ.	6.	Γραμμ.	0,225	Μλ.
19.	Χ) (Κεφαλὴ νέου πρ. δ., βραχεῖαν ἔχουσα τὴν κόμην ὀπισθεν σφαιριδίου.	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,355	Ρ.
20.	Χ) (Κεφαλὴ βοὸς ἀνωπός· ἐν δὲ τῷ πεδίῳ πρ. ἀ. Χ)	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,21	Μπ.
21.	Χ) (Βοῦς ἰστάμενος πρ. δ.)	Διαμ.	6.	Γραμμ.	0,235	Μπ.
22.	Χ) (Ποῦς κριοῦ πρ. δ.)	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,295	Μ.
23.	Χ) (Κυνάριον Μελιταῖον ἰστάμενον πρ. δ.)	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,29	Μπ.
	Ἔτερον ὅμοιον	Διαμ.	6.	Γραμμ.	0,3	Μπ.

Γ'. ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΦ' ΕΝΟΣ, ΕΦ' ΕΤΕΡΟΥ ΔΕ ΓΡΑΜΜΑ Η ΤΥΠΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ.

24.	ΦΙ) (Σ)	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,269	Χ.
24 ^α .	ΦΙ) (Χελώνη χερσαία)	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,345	Ἐμπ.
25.	ΙΤ) (Ἴππος καλπάζων πρ. δ.)	Διαμ.	6.	Γραμμ.	0,245	Ρ.
26.	ϞΤ ἐντὸς πεδίου περιφεροῦς ἐγκοίλου ἀβαθοῦς.) (Κάθαρος (ἀγγεῖον). Παχέος πετάλου. Εὐρεθὲν ἐν Πειραιεῖ)	Διαμ.	8 1/2.	Γραμμ.	0,71	Χ.

Δ'. ΜΟΝΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΦ' ΕΝΟΣ, ΕΦ' ΕΤΕΡΟΥ ΔΕ ΤΥΠΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ.

27.	Μονόγραμμα συγκείμενον ἐκ τῶν γραμμάτων Α καὶ Ρ) (Λύρα τρίχορδος.)	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,31	Μλ.
28.	Μονόγραμμα συγκείμενον ἐκ τῶν γραμμάτων Λ καὶ Ε) (Ἀμφορεὺς σχήματος κομφοῦ.)	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,332	Μ.
29.	Μονόγραμμα συγκείμενον ἐκ τῶν γραμμάτων Ξ ἀνεστραμμένον, ὡς φαίνεται, καὶ Ε) (Κεφαλὴ Αἰθίοπος πρ. δ.)	Διαμ.	7 1/2.	Γραμμ.	0,205	Μπ.
30.	Μονόγραμμα συγκείμενον ἐκ τῶν γραμμάτων Π ἀντιστρόφου καὶ Υ, μεταξύ δὲ τῶν σκελῶν τοῦ Π κεραία παχεῖα.) (Ἴππου καλπάζοντος πρόσθιον πρ. ἀ.)	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,34	Χ.

Β'. ΚΕΦΑΛΑΙ ΚΑΙ ΣΧΗΜΑΤΑ ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΩΝ Η ΜΟΡΙΑ ΑΝΘΡΩΠΕΙΑ.

Α'. ΚΕΦΑΛΑΙ ΕΦ' ΕΝΟΣ, ΕΦ' ΕΤΕΡΟΥ ΔΕ ΑΝΕΥ ΤΥΠΟΥ Η ΜΕΤΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΤΥΠΩΝ.

Α'. ΘΕΩΝ.

31.	Κεφαλὴ Ἀθηνᾶς πρ. δ.) (Φύλλον κισσοῦ. Εὐρεθὲν ἐν Πειραιεῖ.)	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,38	Μλ.
	Ἄρα ἐν τέλει ἐν τοῖς ἀναριθμήτοις τὸ δεῦτερον περιγραφέν.					
32.	Ὅμοια κεφαλὴ πρ. δ.) (Ἄσπις βοιωτιουργῆς. Εὐρεθὲν αὐτόθι.)	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,38	Χ.
33.	Κεφαλὴ Βάκχου μετὰ πώγωνος, πρ. δ., κισσῶ ὡς φαίνεται περιβεβλημένη.) (Βότρυς μετὰ μίσχου κεκαμμένου πρ. ἀ.)	Διαμ.	6 1/2.	Γραμμ.	0,322	Μπ.
33 ^α .	Κεφαλὴ Πανὸς κερασφόρος πρ. δ.) (Α — Λ ὦν μεταξύ μύρμηξ.)	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,29	Ο.

(B'. A'. Κεφαλαί.)

B'. ΑΝΘΡΩΠΩΝ.

1. Ἀνδρῶν.
Ὅρα ἀριθ. 19 καὶ 29.
2. Γυναικῶν.
34. Κεφαλή γυναικὸς πρ. δ. ἔχουσα τὴν κόμην ἀνασευρμένην καὶ εἰς θύσανον δισχιδῆ ἐπὶ τῆς κορυφῆς συνημμένην.) (Ἄνευ τύπου Διαμ. 7. Γραμμ. 0,352 Μπ.

B'. ΣΧΗΜΑΤΑ.

A'. ΘΕΩΝ.

35. Ἐρως πρ. δ. τοξεύων, τῷ μὲν δεξιῷ ποδὶ γονυπετῶν, τῷ δὲ ἀριστερῷ προτεινομένῳ πατῶν διὰ τῆς πτέρυγος.) (Κίνθαρος (ἀγγεῖον) Διαμ. 8. Γραμμ. 0,289 Μ.
36. Ὅμοιος τύπος.) (Ἀλεκτρυόνος κεφαλή πρ. δ. Διαμ. 7 1/2. Γραμμ. 0,265 Μ.

B'. ΑΝΘΡΩΠΩΝ.

37. Γυνὴ ἐνδεδυμένη χιτῶνα ποδῆρη περιζωννυμένον σπεύδουσα πρ. δ., στρέφουσα τὴν κεφαλὴν, κρατοῦσα τῆ δεξιᾷ ἐκτεινομένην δυσδιάκριτόν τι ἔνεκα φθορᾶς.) (Ἄετὸς ἰστάμενός ἐπὶ βράχου πρ. δ., στρέφουσα τὴν κεφαλὴν Διαμ. 8 1/2. Γραμμ. 0,685 Μ.

Γ'. ΜΟΡΙΑ ΑΝΘΡΩΠΕΙΑ.

38. Παλάμη δεξιᾶς χειρὸς μετὰ τοῦ καρποῦ.) (Ἀλεκτρυῶν ἰστάμενος πρ. δ. Διαμ. 6. Γραμμ. 0,21 Μπ.
39. Ὅμοιος τύπος, ἀλλὰ μετὰ μόλις φαινομένου τοῦ καρποῦ.) (Χὴν ἰσταμένη πρ. ἀ. Εὐρεθὲν ἐν Πειραιεῖ Διαμ. 7. Γραμμ. 0,215 Μλ.
40. Ὅμοιος τύπος μεθ' ὀλοσχερῶς φαινομένου τοῦ καρποῦ.) (Βωμὸς περιφερῆς. Διαμ. 7. Γραμμ. 0,37 Μλ.
41. Παλάμη ἀριστερᾶς χειρὸς μετὰ τοῦ καρποῦ.) (Φαλλὸς ἀντωπὸς ἐκ τοῦ κτενὸς λοξῶς πρ. δ. κρεμάμενος μετὰ τῶν ὄρχεων Διαμ. 7. Γραμμ. 0,275 Μλ.
42. Ὅμοιος τύπος, τοῦ καρποῦ μὴ φαινομένου.) (Κεφαλή βοῦς ἀντωπὸς. Διαμ. 6. Γραμμ. 0,165 Μπ.
43. Πέλμα ἀριστεροῦ ποδός.) (Σπλεγγίς ὀριζοντίως τεθειμένη πρ. δ., ἔχουσα τὴν λαβὴν πρὸς τὰ κάτω ἑστραμμένην ἐν δὲ τῷ πεδίῳ ἄνω Γ Εὐρεθὲν ἐν Πειραιεῖ. . . Διαμ. 6. Γραμμ. 0,17 Μ.
- Φαλλός. Ὅρα ἀριθ. 41.

Γ'. ΖΩΙΑ Η ΜΟΡΙΑ ΑΥΤΩΝ ΕΦ' ΕΝΟΣ, ΕΦ' ΕΤΕΡΟΥ ΔΕ ΑΝΕΥ ΤΥΠΟΥ
Η ΜΕΤΑ ΤΥΠΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

A'. ΘΗΛΑΣΤΙΚΑ.

44. Βοῦς κεφαλή ἀντωπὸς.) (Δελφίς πρ. δ. Διαμ. 7 1/2. Γραμμ. 0,327 Ρ.
45. Ὅμοιος τύπος.) (Μῦς πρ. ἀ., ἔχων τὴν οὐρὰν ὑψουμένην καὶ ὀλίγον πρ. ἀ. κλινουμένην. Λεπτοῦ πετάλου Διαμ. 7 1/2. Γραμμ. 0,265 Μπ.

(Γ'. Α'. Θηλαστικά.)

46. Ὅμοιος τύπος.) (Σπέρμα σχήματος ὠοειδοῦς ἔμμισχον φυτοῦ τινος. Διαμ. 8. Γραμμ. 0,61 Μ.
47. Ὅμοιος τύπος.) (Στέφανος ἔχων τὸν σύνδεσμον κατὰ τὸ ἄνω μέρος μετὰ δύο κρεμαμένων ταινιῶν πρὸς τὰ ἔσω τοῦ στεφάνου Διαμ. 7. Γραμμ. 0,3 Μλ.
48. Ὅμοιος τύπος.) (Ἀγγεῖον ἄωτον σχήματος εὐρέος ἀπολήγον κατὰ τὸ κάτω μέρος εἰς σφαιρίδιον. Διαμ. 5 1/2. Γραμμ. 0,245 Μπ.
49. Ὅμοιος τύπος.) (Ἀγγεῖον δίωτον σχήματος εὐρέος Διαμ. 8. Γραμμ. 0,285 Μπ.
50. Ὅμοιος τύπος.) (Κλαδευτήριον πρ. ἄ., ἄνευ τοῦ στελεοῦ . . . Διαμ. 7. Γραμμ. 0,255 Μ.
Ὅρα ἀριθ. 11, 20 καὶ 42.
51. Βοὸς κεφαλὴ ἀντωπὸς μετὰ τοῦ τραχήλου πρ. δ.) (Ἄνθος ἐννεαπέταλον. Διαμ. 7. Γραμμ. 0,392 Χ.
52. Βοῦς; ἰστάμενος πρ. δ. οὐ ἢ κεφαλὴ καὶ οἱ πρόσθιοι πόδες ἀόρατοι ἕνεκα ἑλλειποῦς κόμματος.) (Σφαιρίδια πέντε διατεθειμένα οὕτω Διαμ. 6 1/2. Γραμμ. 0,25 Ρ.
Ὅρα ἀριθ. 21.
Δελφίς. Ὅρα ἀριθ. 18 καὶ 44.
Ἴππου καλπάζοντος πρόσθιον. Ὅρα ἀριθ. 30.
Ἴππος καλπάζων. Ὅρα ἀριθ. 25.
53. Ἴππος ἰστάμενος πρ. ἄ.) (Κάνθαρος (ἀγγεῖον) Διαμ. 7. Γραμμ. 0,222 Μπ.
Ὅρα ἐν τέλει ἐν τοῖς ἀναριθμητοῖς τὸ τρίτον περιγραφέν.
54. Ὅμοιος τύπος.) (Προσωπεῖον Σιληνοῦ ἀντωπόν. Διαμ. 7. Γραμμ. 0,24 Μ.
55. Κάπρου κεφαλὴ πρ. δ. ὑφ' ἣν Κ) (Κάνθαρος (ἀγγεῖον) . . . Διαμ. 7 1/2. Γραμμ. 0,34 Μπ.
56. Ὅμοιον κεφαλὴ πρ. δ.) (Λύχνος ἐφ' ὑποστάτου τρίποδος . . Διαμ. 6. Γραμμ. 0,205 Μπ.
Κριοῦ ποῦς. Ὅρα ἀριθ. 22.
57. Κυνάριον Μελιταῖον ἰστάμενον πρ. δ.) (Κέρας Ἀμαλθείας πρ. ἄ. μεθ' ἑκατέρωθι κρεμαμένης ταινίας. Διαμ. 7. Γραμμ. 0,22 Μπ.
Ὅρα ἀριθ. 16 καὶ 23.
58. Λαγωγὸς τρέχων πρ. ἄ. Τύπος ἐγκοῖλος.) (Τύπος ἀνάγλυφος δυσδιάκριτος ἕνεκα κακοῦ κόμματος. Παχέος πετάλου Διαμ. 7 1/2. Γραμμ. 0,385 Μπ.
59. Λέοντος κεφαλὴ πρ. δ., ἔχουσα τὸ χάσμα ὀλίγον ἀνοικτὸν καὶ ἐξείρουσα τὴν γλῶσσαν.) (Στέφανος. Διαμ. 8 1/2. Γραμμ. 0,56 Ρ.
Μῦς. Ὅρα ἀριθ. 45.
60. Σῦς βαδίζουσα πρ. δ.) (Γλαῦξ ἰσταμένη πρ. δ., ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἀντωπόν. Διαμ. 7. Γραμμ. 0,212 Μλ.
61. Τράγου ποῦς πρ. δ.) (Δένδρον φοίνικος μεθ' ἑκατέρωθι κρεμαμένου καρποῦ (δακτύλου). Διαμ. 7 1/2. Γραμμ. 0,355 Μπ.
62. Τράγος ἰστάμενος πρ. ἄ.) (Ἀγγεῖον μόνωτον ἀσκοειδὲς πρ. δ. Διαμ. 7. Γραμμ. 0,29 Ρ.

Β'. ΠΤΗΝΑ.

63. Ἄετὸς ἰστάμενος πρ. ἄ., τῆς κεφαλῆς ἀοράτου οὔσης ἕνεκα κόμματος ἑλλειποῦς.) (Ἄνευ τύπου. Διαμ. 7. Γραμμ. 0,262 Μπ.
Ὅρα ἀριθ. 37.

(Γ'. Β'. Πτηνά.)

- 63^a. Ἀλεκτρυόνος κεφαλή. πρ. δ.) (Ἀστὴρ ἔχων ὀκτώ ἀκτῖνας. . Διαμ. 6 1/2. Γραμμ. 0,2 Μλ.
Ἔρα ἀριθ. 36.
64. Ἀλεκτρυὼν ἰστάμενος πρ. ἀ. κατὰ Χέλδραϊχ, ἀλλὰ κατ' ἐμὲ ὀρθότερον περιστερά.) (Ἄνευ τύπου.
Διαμ. 7. Γραμμ. 0,305 X.
65. Ἀλεκτρυὼν ἰστάμενος πρ. δ.) (Ἀστὴρ ἔχων ὀκτώ ἀκτῖνας. Παχέος πετάλου.
Διαμ. 7 1/2. Γραμμ. 0,455 Μπ.
66. Ὅμοιος τύπος.) (Περικεφαλαία κωνοειδῆς πρ. ἀ., μετ' αἰχμῆς ἐπὶ τῆς κορυφῆς καὶ μετὰ παραγναθίδων.
Διαμ. 7. Γραμμ. 0,475 Μλ.
Ἔρα ἀριθ. 38.
Γλαῦξ. Ἔρα ἀριθ. 17 καὶ 60.
- 66^a. Ὀρτυξ ἰσταμένη πρ. δ.) (Εἶδος κρότωνος (ἀραχνοειδοῦς παρασίτου ἰξώδους, κοινῶς τσιμποῦρι).
Διαμ. 6 1/2. Γραμμ. 0,215 Μπ.
67. Ὀρτυξ, ὡς φαίνεται, ἰσταμένη πρ. δ., ἔχουσα τὸν τράχηλον οἰοῦντι ἐμπροσθότονον, τῆς δὲ κεφαλῆς ἀοράτου
οὔσης ἔνεκα ἀμελοῦς κόμματος.) (Τρίαινα. Παχέος πετάλου. Εὑρεθὲν ἐν Πειραιεῖ.
Διαμ. 8. Γραμμ. 0,635 Μλ.
Περিসτερά. Ἔρα ἀριθ. 64.
Χήν. Ἔρα ἀριθ. 39.

Γ'. ΕΡΠΙΕΤΑ.

68. Χελώνη θαλασσία.) (Τὸ ἄνω μέρος ἀμφορέως μακρολαίμου . Διαμ. 7. Γραμμ. 0,297 X.
69. Ὅμοιος χερσαία.) (Ἄνθος ὀκτοπέταλον. Διαμ. 6. Γραμμ. 0,155 P.
70. Ὅμοιος τύπος.) (Προσωπεῖον νεανικὸν ἀντωπὸν Διαμ. 7 1/2. Γραμμ. 0,275 Μπ.
Ἔρα ἀριθ. 12 καὶ 24^a .

Δ'. ENTOMA.

71. Μυῖα.) (Μύρμηξ Διαμ. 6 1/2. Γραμμ. 0,34 Μπ.
Ὅμοιος τύπος.) (Πεντάγωνον Διαμ. 6. —
Εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις. (Catalogue de la collection de médailles grecq., rom. et byzant. de
Philippe Margaritis d'Athènes. Paris. 1874. 8^{ον}, ἐν σελ. 15, ἀριθ. 61, PL. I, 61. Κατα-
ταχθὲν ἐν τοῖς τῶν Ἀθηναίων νομίσμασιν, ἀναδημοσιευθὲν δὲ ὑπὸ J. de Witte ἐν τῇ Revue Nu-
mism. Nouv. série. Tom. 15me. Année 1874—1877. Paris. 1876. [Février.] 8^{ον}, ἐν
σελ. 445, ἀρ. 61, PL. XVI, 61. Παρατηρητέον δὲ ὅτι εἰς ἀμφοτέρας τὰς μνημονευθείσας δη-
μοσιεύσεις τὸ ὡς μυῖα περιγραφόμενον ἔντομον μᾶλλον κύνθαρον ὁμοιάζει ἐκ τοῦ ἀπεικάζματος
ὀρόμενον.)
Μύρμηξ. Ἔρα ἀριθ. 33^a καὶ 71.
72. Τέττιξ.) (Περικεφαλαία κωνοειδῆς, ἔχουσα κρικίσκον ἐπὶ τῆς κορυφῆς.
Διαμ. 7 1/2. Γραμμ. 0,35 P.

Ε'. ΑΡΑΧΝΟΕΙΔΗ.

- Κρότωνος εἶδος παρασίτου ἰξώδους (κοινῶς τσιμποῦρι). Ἔρα ἀριθ. 66^a.
73. Σχορπιός.) (Τύπος δυσδιάκριτος ἔνεκα φθορᾶς Διαμ. 6 1/2. Γραμμ. 0,295 Μπ.

Γ'. ΜΑΛΑΚΟΣΤΡΑΚΑ.

74. Καρκίνος.) ('Ροιά Διαμ. 7. Γραμμ. 0,32 Μ.
 75. 'Ομοιος τύπος.) ('Ερμῆς τῆς τετραγώνου ἐργασίας (στήλη) ἀνωπός, ἐν δὲ τῷ πεδίῳ πρ. ἄ. κηρύκειον.
 Διαμ. 6. Γραμμ. 0,237 Μ.
 76. Πάγουρος.) ('Ανευ τύπου Διαμ. 7 1/2. Γραμμ. 0,3 Μπ.

Ζ'. ΖΩΙΑ ΜΥΘΩΔΗ.

77. Σφιγξ καθημένη ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν πρ. δ.) ('Αγγεῖον ἄωτον σφαιροειδὲς ἄνευ βίσεως.
 Διαμ. 7. Γραμμ. 0,415 Μ.

Δ'. ΦΥΤΑ ἢ ΜΕΡΗ ΑΥΤῶΝ ΕΦ' ΕΝΟΣ, ΕΦ' ΕΤΕΡΟΥ ΔΕ ΑΝΕΥ ΤΥΠΟΥ
ἢ ΜΕΤΑ ΤΥΠῶΝ ΔΙΑΦΟΡῶΝ.

78. 'Ανθος ἐπταπέταλον.) ('Ανευ τύπου Διαμ. 8 1/2. Γραμμ. 0,49 Μ.
 'Ομοίως ὀκτοπέταλον. 'Ορα ἀριθ. 69.
 'Ομοίως ἐννεαπέταλον.) ('Ανευ τύπου Διαμ. 7. Γραμμ. 0,395 Μπ.
 'Ορα ἀριθ. 51.
 79. Βότρυς μετὰ μίσχου κεκαμμένου πρ. ἄ.) ('Αγγεῖον δίωτον ἢ ἀμφορέως τὸ ἄνω μέρος; μετὰ πώματος
 ἀπολήγοντος εἰς ὄξύ Διαμ. 7. Γραμμ. 0,35 Μπ.
 'Ορα ἀριθ. 33.
 Δένδρον φοίνικος. 'Ορα ἀριθ. 61.
 Κινάρα (κοινῶς ἀγκινάρα). 'Ορα ἀριθ. 8α.
 Κόκκος κριθῆς. 'Ορα ἀριθ. 13.
 80. 'Ροιά.) ('Αγγεῖον μόνωτον ἀσκοειδὲς Διαμ. 7 1/2. Γραμμ. 0,27 Μπ.
 81. 'Ομοιος τύπος ὡς φαίνεται.) ('Αστὴρ ἔχων ὀκτὼ ἀκτῖνας . . . Διαμ. 7. Γραμμ. 0,265 Μλ.
 'Ορα ἀριθ. 74.
 Σπέρμα σχήματος ὠσειδοῦς ἔμμισχον φυτοῦ τινος. 'Ορα ἀριθ. 46.
 82. Στέφανος.) ('Ερμῆς τῆς τετραγώνου ἐργασίας (στήλη) πρ. ἄ. Διαμ. 6. Γραμμ. 0,25 Μπ.
 'Ορα ἀριθ. 47 καὶ 59.
 Φύλλον κισσοῦ. 'Ορα ἀριθ. 31.
 83. 'Ομοίως συκῆς.) (Οἶνοχόη πρ. δ., ὀπισθεν σφαιρίδιον . . . Διαμ. 7. Γραμμ. 0,385 Μπ.
 'Ορα ἀριθ. 9.

Ε'. ΑΓΓΕΙΑ ΕΚΑΤΕΡΩΘΙ ἢ ΕΦ' ΕΤΕΡΟΥ ΑΝΕΥ ΤΥΠΟΥ
ἢ ΜΕΤΑ ΤΥΠῶΝ ΔΙΑΦΟΡῶΝ.

Α'. ΛΩΤΑ.

- 'Ρυτόν. 'Ορα ἀριθ. 18α.
 84. 'Αγγεῖον σχήματος εὐρέος μετὰ βραχείος καὶ στενοῦ λαίμοῦ καὶ πώματος πυραμοειδοῦς.) (Βρόχος; μετὰ

(Ε'. Ἀγγεῖα. Α'. Ἄωτα.)

δύο κρεμασμένων ταινιῶν καὶ ἑτέρας μικροτέρας ὀριζοντίως ἐξεχούσης πρ. ἄ.

Διαμ. 7. Γραμμ. 0,25 Μπ.

Ὅρα ἀριθ. 48.

Ἀγγεῖον σφαιροειδές ἄνευ βάσεως. Ὅρα ἀριθ. 77.

Β'. ΜΟΝΩΤΑ.

85. Οἰνοχόη πρ. δ.) (Κρατῆρ Διαμ. 7. Γραμμ. 0,432 Μ.
- Ὅρα ἀριθ. 83.
86. Πρόχουρ πρ. δ., ἐν δὲ τῷ πεδίῳ ὀπισθεν μῆκων μετὰ τοῦ καυλοῦ.) (Προσωπεῖον νεανικὸν ἀντωπόν. Διαμ. 7 1/2. Γραμμ. 0,35 Μπ.
87. Ὅμοιος πρ. ἄ.) (Ῥόπαλον ὀζῶδες Διαμ. 6. Γραμμ. 0,215 Λ.
- Ἀγγεῖον ἀσκοειδές. Ὅρα ἀριθ. 62 καὶ 80.

Γ'. ΔΙΩΤΑ.

88. Ἀμφορέως τὸ ἄνω μέρος.) (Δύο ἔρμαι (στήλαι) τῆς τετραγώνου ἐργασίας ἀντιμετώπως διατεθειμένοι. Διαμ. 7. Γραμμ. 0,444 Μ.
- Ὅρα ἀριθ. 68 καὶ 79;
89. Ἀμφορεύς.) (Περικεφαλαία κωνοειδῆς μετὰ παραγναθίδος βραχείας πρ. ἄ., ὀπισθεν κόκκος; Διαμ. 7 1/2. Γραμμ. 0,257 Μπ.
- Ὅρα ἀριθ. 28.
90. Ὅμοιος, ἀλλ' ἀπολήγων κατὰ τὸ κάτω μέρος εἰς ὀξύ.) (Βωμὸς περιφερῆς. Διαμ. 7. Γραμμ. 0,385 Ρ.
- Ὅμοιος, ἀλλ' ἀπολήγων κατὰ τὸ κάτω μέρος εἰς σφαιριδίον. Ὅρα ἀριθ. 14.
91. Κάνθαρος, ἐν δὲ τῷ πεδίῳ πρ. ἄ. θύρσος ὀρθός.) (Ἄνευ τύπου. Διαμ. 8. Γραμμ. 0,46 Μπ.
- Ἐτερον ὅμοιον Διαμ. 8. Γραμμ. 0,425 Μπ.
- Ὅρα ἀριθ. 26, 35, 53 καὶ 55.
- Κρατῆρ. Ὅρα ἀριθ. 85.
92. Ἀγγεῖον σφαιροειδές ἄνευ βάσεως.) (Δύο δᾶδες χιαστί διατεθειμένοι. Διαμ. 6. Γραμμ. 0,182 Μπ.
- Ἀγγεῖον σχήματος εὐρέος. Ὅρα ἀριθ. 49.
- Ἀγγεῖον μετὰ πώματος. Ὅρα ἀριθ. 79.

Δ'. ΤΥΠΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΦ' ΕΝΟΣ ΜΟΝΟΝ ΜΕΡΟΥΣ Η ΕΚΑΤΕΡΩΘΙ.

- Αἰχμὴ λόγχης; Ὅρα ἀριθ. 13.
- Ἄσπις βοιωτιουργῆς. Ὅρα ἀριθ. 32.
- Ἄσπῆρ. Ὅρα ἀριθ. 63^α, 65 καὶ 81.
93. Ἀστράγαλος.) (Ἄνευ τύπου Διαμ. 6. Γραμμ. 0,23 Μπ.
94. Ὅμοιος τύπος.) (Ἑρμῆς τῆς τετραγώνου ἐργασίας (στήλη) πρ. δ. ὡς φαίνεται. Εὐρεθὲν ἐν Πειραιεῖ. Διαμ. 6. Γραμμ. 0,21 Μλ.

(Ζ'. Τύποι διάφοροι.)

95. Ὅμοιος τύπος.) (Κέρας Ἀμαλθείας ὀρθὸν πρ. δ. . . . Διαμ. 7. Γραμμ. 0,275 Μ.
Βρόχος; Ὅρα ἀριθ. 84.
96. Βωμὸς περιφερῆς, κεκοσμημένος ἀρτήματι πλεκτοῦ στεφάνου, περιελισσόμενος ὑπ' ὄψεως ἀνορθουμένου ὑπὲρ αὐτὸν πρ. ἀ.) (Ἑρμῆς τῆς τετραγώνου ἐργασίας (στήλη) μετὰ πώγωνος, ἰθυφαλλικός, ἐπὶ βάσει πρ. ἀ. ἐκ δὲ τοῦ ὀπισθεν τῆς στήλης μέρους ἐξέχουσι δύο ἀπροσδιόριστα ἀντικείμενα σχηματιζόμενα διὰ δύο παραλλήλων παχέων γραμμῶν λοξῶς πρὸς τὰ ἄνω διευθυνομένων.
Διαμ. 7. Γραμμ. 0,385 Μπ.
Βωμὸς περιφερῆς ἀκόσμητος καὶ ἄνευ τοῦ ὄψεως. Ὅρα ἀριθ. 40 καὶ 90.
Δῆδες δύο. Ὅρα ἀριθ. 92.
Ἑρμαιὶ δύο τῆς τετραγώνου ἐργασίας (στήλαι). Ὅρα ἀριθ. 88.
Ἑρμῆς τῆς τετραγώνου ἐργασίας. Ὅρα ἀριθ. 75, 82, 94 καὶ 96.
97. Κέρας Ἀμαλθείας ὀρθὸν πρ. δ., ἔμπροσθεν δ' αὐτοῦ σφαιρίδιον, ὀπισθεν ἴσως ἕτερον ἀλλ' ἀθέβαιον ἕνεκα κόμματος ἀμελοῦς.) (Τρία σφαιρίδια τριγωνικῶς διατεθειμένα οὕτω ●●
Διαμ. 6. Γραμμ. 0,24 Μπ.
Ὅρα ἀριθ. 57 καὶ 95.
Κηρύκειον. Ὅρα ἐν τέλει ἐν τοῖς ἀναριθμήτοις τὸ πρῶτον περιγραφέν.
Κλαδευτήριον. Ὅρα ἀριθ. 50.
Λύρα. Ὅρα ἀριθ. 27.
Λύχνος ἐφ' ὑποστάτου τρίποδος. Ὅρα ἀριθ. 10 καὶ 56.
98. Πέλεκυς δίστομος μετὰ βραχέος στελεοῦ.) (Περικεφαλαία ἄνευ λόφου πρ. δ.
Διαμ. 7. Γραμμ. 0,29 Ρ.
Πεντάγωνον. Ὅρα τὸ μετὰ τὸν ἀριθ. 71 κερμάτιον.
Περικεφαλαία. Ὅρα ἀριθ. 66, 72, 89 καὶ 98.
Προσωπεῖον. Ὅρα ἀριθ. 13^α, 54, 70 καὶ 86.
Ῥόπαλον. Ὅρα ἀριθ. 87.
Στλεγγίς. Ὅρα ἀριθ. 43.
Σφαιρίδια. Ὅρα ἀριθ. 52 καὶ 97.
99. Τόξον.) (Ἀθέβαιόν τι. . . . Διαμ. 7. Γραμμ. 0,26 Χ.
Τρίαίνα. Ὅρα ἀριθ. 67.
Τρίπους. Ὅρα κατωτέρω ἐν τοῖς ἀναριθμήτοις τὸ δεύτερον περιγραφέν.
100. Τροχὸς ἔχων τέσσαρας κνήμας.) (Ἀθέβαιόν τι. Εὐρεθὲν ἐν Πειραιεῖ.
Διαμ. 7. Γραμμ. 0,27 Μλ.
Φαρέτρα; Ὅρα κατωτέρω ἐν τοῖς ἀναριθμήτοις τὸ τρίτον περιγραφέν.

ΚΕΡΜΑΤΙΑ ΟΜΟΙΑ ἢ ΟΛΙΓΟΝ ΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ ΤΩΝ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΕΝ ΤΩ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩ

« ΑΘΗΝΑΙΩΙ » ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΕΝΤΩΝ.

Σημείωσις. Οἱ αὐξοντες ἀριθμοὶ εἰσὶν οἱ παρεμβολιμαῖοι εἰς τὰς ἐν τῷ « ΑΘΗΝΑΙΩΙ » περιγραφὰς τῶν κερματίων.

- 3^α. Ἐτερον ὅμοιον Διαμ. 7. Γραμμ. 0,29 Ρ.
52^α. Ἐτερον, ἀλλ' ἄνευ συμβόλου παρὰ τὸ γράμμα Τ ὅπερ ἐντὸς ἐμβαδοῦ περιφεροῦς ἐγκοίλου. Παχέος πετάλου.
Διαμ. 7. Γραμμ. 0,5 Ρ.

61 ^α .	Ἐτερον ὁμοιον, ἀλλὰ τὸ ἀνθοειδὲς κόσμημα λεκτέον ὀρθότερον ἄνθος, ἄνευ δὲ σφαιριδίου.	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,31	Μπ.
82 ^α .	Ἐτερον ὁμοιον. Παχῆος πετάλου	Διαμ.	8.	Γραμμ.	0,455	Μπ.
84 ^α .	Ἐτερον ὁμοιον, ἀλλὰ καὶ μεθ' ἐτέρου σφαιριδίου ὀπισθεν τοῦ κέρατος τῆς Ἀμαλθείας.	Διαμ.	6.	Γραμμ.	0,395	Μπ.
Εἰς ἀριθμὸν 145, μετὰ τὸ δεύτερον « Ἐτερον ὁμοιον » προσθετέα καὶ τὰ δύο ἀκόλουθα·						
	Ἐτερον ὁμοιον. Καλῶς κατιωμένον	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,335	Χ.
	Ἐτερον ὁμοιον. Καλῶς κατιωμένον	Διαμ.	6 1/2.	Γραμμ.	0,31	Ο.
178 ^α .	Ὁμοιος τύπος.) (Τύπος δυσδιάκριτος ἔνεκα φθορᾶς	Διαμ.	6 1/2.	Γραμμ.	0,25	Μπ.
Εἰς ἀριθμὸν 182, μετὰ τὸ « Ἐτερον ὁμοιον » προσθετέα καὶ τὰ ἐξῆς δύο·						
	Ἐτερον ὁμοιον	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,315	Μ.
	Ἐτερον ὁμοιον. Λεπτοῦ πετάλου. Ἀγνώστου προελεύσεως.	Διαμ.	8.	Γραμμ.	0,25	Gr.
201 ^α .	Ἐτερον ὁμοιον	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,15	Μπ.
201 ^β .	Ἐτερον ὁμοιον	Διαμ.	6 1/2.	Γραμμ.	0,15	Μπ.
201 ^γ .	Ἐτερον ὁμοιον. Λεπτοῦ πετάλου	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,147	Μπ.
236 ^α .	Ἐτερον, ἀλλ' ὁ ἀμφορεύς ὡς ὁ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 240 περιγραφὴν κερμάτιον, ὁ δὲ τοῦ πελέκεως στελεὸς λίαν βραχύς	Διαμ.	7.	Γραμμ.	0,217	Χ.
240 ^α .	Ἐτερον, ἀλλὰ τὸ κάτω τῆς περικεφαλαίας μέρος στενότερον· ἐν δὲ τῷ ἄνω τοῦ πεδίου μέρει, πρ. ἀ., ἴσως κόκκος	Διαμ.	8.	Γραμμ.	0,357	Χ.

ΚΕΡΜΑΤΙΑ ΕΝΤΥΧΟΝΤΑ ΜΟΙ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΣΥΝΤΑΞΙΝ ΤΟΥ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥ ΤΟΥΤΟΥ,
ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΑ ΔΕ ΩΣ ΜΗ ΑΠΕΙΚΑΣΘΕΝΤΑ.

Ε) (Κηρύκειον ὡς τὸ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 123 τοῦ « Ἀθηναίου » δημοσιευθέντι.

Διαμ. 6. Γραμμ. 0,25 Ο.

Κεφαλή Ἀθηνᾶς πρ. δ.) (Τρίπους ὠτίτης. Παχῆος πετάλου. Κατιωμένον.

Διαμ. 7. Γραμμ. 0,52 Ο.

Ἴππος ἰστάμενος πρ. δ.) (Ἀβέβαιόν τι, ἴσως φαρέτρα, ὡς τὸ αὐτόθι ὑπ' ἀριθ. 212 ὡς ἀβέβαιον δημοσιευθέν.

Διαμ. 6 1/2. Γραμμ. 0,21 Ο.

Σημειωτέον ἐν τέλει ὅτι τὰ ἐν τῷ « ΑΘΗΝΑΙΩΙ » πρότερον δημοσιευθέντα ὑπ' ἀριθ. 86, 120, 133, 138, 145, 250 καὶ 253 κερμάτια, εὑρίσκονται νῦν ἐν τῇ νομισματικῇ συλλογῇ τοῦ ἐν Πειραιεὶ Ἀλεξάνδρου Ν. Μελετοπούλου· ἐκ δὲ τῶν ἐξ κερματίων αὐτόθι μὴ ἀπεικασθέντων καὶ τούτου ἔνεκα ὡς ἀναρίθμητα περιγραφέντων, τῶν σχεδίων τῶν ἀπεικαστέων κερματίων τότε ἤδη εἰς Βενετιανὰ ἀποσταλέντων, ἀπεικάζονται νῦν τὰ τέσσαρα ἐν Πίνακι 2, α'—δ', εἰσὶ δὲ ταῦτα τὰ ἐξῆς· τὸ μὲν μετὰ τὸν ἀριθμὸν 56 περιγεγραμμένον, τὸ δὲ μετὰ τὸν ἀριθ. 70 δεύτερον, τὸ δὲ μετὰ τὸν ἀριθ. 92 τρίτον, καὶ τὸ μετὰ τὸν ἀριθ. 215, τῶν ἐτέρων δύο κερματίων ἤδη ὑπὸ τοῦ κατόχου ἀπωλεσθέντων.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΟΣΤΟΛΑΚΑΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

ΕΚ ΤΩΝ ΕΝ ΕΠΙΔΑΥΡῶ ΑΝΑΣΚΑΦΩΝ.

(Συνέχεια ἐν τῷ τόμῳ τοῦ ἔτους 1883, ἤτοι σελ. 26, 86, 148 καὶ 197).

62.

Ἐν ἐπιμήκει τετραγωνικῷ λίθῳ, οὗ ὕψος 0,75 πλάτος 0,45 καὶ πάχος 0,30, ἀναγινώσκονται καλῶς διατηρουμένοις γράμμασι τῶν τελευταίων ῥωμαϊκῶν χρόνων τάδε :

ΑΣΚΛΗΠΙΩΙ
ΛΙΓΕΩΤΗΙ
ΟΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ
ΚΑΙΙΕΡΕΥΣΤΟΥΕΣΩΤΗ
ΡΟΣΜΝΑΣΕΑΣ
ΕΡΜΙΟΝΕΥΣ
ΚΑΤΟΝΑΡ
ΤΟΣΛΒ

Ἀσκληπιῶι
λιγεώτηι
ὁ ἱεροφάντης
καὶ ἱερεὺς τοῦ σωτή-
ρος Μνασέας (Μνασείου)
ἑρμιονεὺς
κατ' ὄναρ
τὸ ΣΛΒ'.

Τὰ γράμματα ἐν τῷ γ^ῳ καὶ μάλιστα τῷ δ^ῳ στίχῳ εἶνε μικρότερα τῶν ἐν τοῖς λοιποῖς.

Στ. 2. Περιέργον εἶνε καὶ πρωτοφανὲς τὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐπίθετον *λιγεώτης*. Πρὸς πιθανὴν τινα ἑρμηνείαν τῆς λέξεως ταύτης ἀναγκάζομαι νὰ ἐκθέσω τὰ ἑξῆς.

Ὁ Πausanias μεταβάς ἐξ Ἄργους εἰς Τίρυνθα καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸ Ἱερόν τοῦ Ἀσκληπιοῦ διήλθε διὰ τῆς κώμης Λήσσης, περὶ ἧς λέγει: « Κατὰ δὲ τὴν εἰς Ἐπίδαυρον εὐθείαν ἐστὶ κώμη Λήσσα . . . καὶ

κατὰ δὲ τὴν Λήσσαν ἔχεται τῆς Ἀργείας ἡ Ἐπίδαυριον » (Πaus. 2, 25, 10 καὶ 26, 1). Τὴν Λήσσαν ταύτην θέτουσιν οἱ περὶ τὴν τοπογραφίαν τῆς Ἀργολίδος ἀσχοληθέντες (1) ἐν τῷ νῦν χωρίῳ *Λιγουριό*, ὅπερ κεῖται ὄντως ἐπὶ ἀρχαίου τινὸς πολυχνίου, διότι σώζονται ἐν αὐτῷ λείψανα τειχῶν, καὶ ἀπέχει τοῦ Ἱεροῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ μίαν περίπου ὥραν (2). Ἐν τῇ ὁδῷ ὅμως τῇ ἀπὸ Ἄργους εἰς τὸ Ἱερόν σώζονται νῦν τρεῖς ἀρχαῖαι Ἀκροπόλεις. Εἰς τὸ μέσον περίπου τῆς ὁδοῦ, ἐν τῇ θέσει ἣτις καλεῖται σήμερον *Καζάρμα* (3), κεῖται ἡ μεγίστη τῶν Ἀκροπόλεων τούτων, καὶ ἐν αὐτῇ σώζονται λείψανα ἀρχαίου ναοῦ, ἐξ οὗ προέρχεται ἴσως καὶ ἀρχαῖκόν δωρικὸν κιονόκρανον (4). Εἰς ἀπόστασιν δὲ τετάρτου ὥρας περίπου σώζεται δευτέρα Ἀκρόπολις, τὸ *Καστράκι*, μεγάλη καὶ αὐτὴ, καὶ εἰς ἀπόστασιν μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας ἀπὸ ταύτης κεῖται ἡ πολὺ μικρότερα τῶν δύο ρηθεισῶν Ἀκρόπολις, ἐν ἣ τὸ *Λιγουριό*. Ἄλλ' ἡ τοσοῦτον πλησίον οἰκοδομὴ τῶν δύο πρώτων καὶ μεγάλων Ἀκροπόλεων, δηλοῖ ὅτι ἐκεῖ θὰ ἦσαν τὰ ὅρια τῆς Ἀργείας καὶ Ἐπίδαυρίας χώρας, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὅτι ἐκεῖ θὰ ἦτο ἡ Λήσσα. Ἄλλως ἀφοῦ ὁ Πausanias ἐν τῇ ὁδῷ τῇ μεταξὺ Τίρυνθος καὶ Ἱεροῦ μόνον τῆς Λήσσης μνημονεύει, ἔπεται ὅτι αὐτὴ θὰ ἦτο ἡ ἐπισημοτέρα τῶν κατ' αὐτὴν πόλεων καὶ κατ' ἀκολου-

(1) Ἴδε Curtius : Peloponnes. II, σ. 418.

(2) Ἐκ τούτου καὶ ὁ δῆμος, οὗτινος πρωτεύουσα εἶνε τὸ *Λιγουριό*, ἐκλήθη δῆμος Λήσσης.

(3) Οὕτως ἐκλήθη τὸ μέρος τούτου ἕνεκα Στρατῶνος οἰκοδομηθέντος ἐκεῖ πρὸ ἑτῶν πρὸς καταδίωξιν τῆς ληστείας.

(4) Τοῦτο εὐρέθη ἐν τῇ γινομένη νῦν ἐργασίᾳ πρὸς κατασκευὴν ἀμαξιτῆς ὁδοῦ ἀπὸ Ναυπλίου εἰς τὸ Ἱερόν. Ἐν τῇ αὐτῇ ἐργασίᾳ ἀπεκαλύφθησαν ἔτι μέγα πλῆθος κεραμίων καὶ πλίνθων ἐξ ὁπτιῆς γῆς. Καὶ γέφυρα δέ, κατὰ τὸν κυκλώπειον τρόπον ἀποδομημένη καὶ ἐν καλλίστῃ διατηρουμένη καταστάσει, σώζεται πλησίον τῆς Ἀκροπόλεως ταύτης

θίαν θά ἔκειτο ἐν τῇ θέσει *Καζάρμα*, ἢ τοῦλάχιστον ἐν τῷ *Καστράκι*, οὐχὶ ἐν τῷ *Λιγουριῶ*. Τοῦτου δὲ οὕτως ἔχοντος, ἡ καταγωγὴ τῆς λέξεως «*Λιγουριό*» ζητητέα ἴσως ἐν τινὶ ἀρχαίᾳ ὀνομασίᾳ διατηρηθεῖσιν ἐν τῇ γλώσσῃ τοῦ λαοῦ, ὡς διατηρήθη καὶ ἡ ἐπωνυμία τοῦ Ἱεροῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τὸ ἱερόν, διότι ἡ λέξις αὕτη οὔτε τουρκικῆς οὔτε ἀλβανικῆς καταγωγῆς εἶνε (1), οὐδ' ἀπαντᾷ ἀλλαχοῦ που τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ συμπέρασμα τοῦτο συνδυάζοντες πρὸς τὴν ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ λέξιν *λιγεώτης* δυνάμεθα νὰ προβάλωμεν τὴν ἐξῆς εἰκασίαν. Ὁ Ἀσκληπιὸς καλεῖται *λιγεώτης* ἐκ τινος χώρας, ἐνθα ὑπῆρχεν ἱερόν αὐτοῦ, ὡς λ. χ. καλεῖται *παυταλιώτης* (ἴδε ἐπομένῃν ἐπιγραφὴν) ἐκ τῆς *Παυταλίας*, χώρας καὶ πόλεως τῆς *Θράκης*. Ἡ χώρα δ' αὕτη ἦτο ἴσως ἐκεῖνη, ἐνθα τὸ νῦν *Λιγουριό*, καὶ θά ἐκαλεῖτο *Λιγουρία*, *Λίγεια*, *Λίγεια* ἢ τοιοῦτόν τι.

Στ. 4. *Σωτήρ* εἶνε ἐπίθετον τοῦ Ἀσκληπιοῦ (πρβ. ἐτέραν ἡμῶν ἐπιγραφὴν ἐν τεύχει Γ' τοῦ ἔτους 1883, σελ. 150, ἀρ. 42).

Στ. 5. Τὸ σημεῖον Ϛ μετὰ κύριον ὄνομα δηλοῖ, ὡς γνωστόν, ὅτι καὶ ὁ πατήρ ἔφερε τὸ αὐτὸ ὄνομα.

Στ. 8. Ἡ χρονολογία *ΕΛΒ* δύναται κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων νὰ λογισθῇ ἀπὸ τῆς ἐν Ἀκτίῳ μάχης.

63.

Ἐπὶ ἐφαρμομένου τετραγωνικοῦ βάρου ἐκ τιτανολίθου ἔχοντος διαστάσεις: ὕψ. 0,70, πλ. 0,63, πάχ. 0,58, ἀναγινώσκονται τάδε:

ΑΣΚΛ
ΥΓΙΕ
ΤΕΛΕΣΦΟΡΥ
ΠΑΥΤΑΛΙΩΤΑΙΣ
ΗΡΑΚΛΙΑΝΟΣ
ΟΙΕΡΕΥΣ

Ο Ο Ο

(1) Ἀπατᾶται ὁ Curtius (Peloponnes. II σ. 418) λέγων ὅτι τὸ *Λιγουριό* εἶνε ἀλβανικὸν χωρίον, διότι οὐ μόνον δὲν ὀμιλεῖται ἐν αὐτῷ ἡ Ἀλβανικὴ γλῶσσα, ἀλλὰ καὶ ἐντελῶς ἄγνωστος εἶνε.

Ἀσκληπιῶ
Υγιε[ιζ]
τελεσφόροις
παυταλιώταις
Ἡρακλιανὸς
ὁ ἱερεὺς.

Μῆκος τῶν γραμμάτων 0,050.

Παυταλιώτης ἐκαλεῖτο ὁ κάτοικος τῆς *Παυταλίας*, χώρας καὶ πόλεως ἐν *Θράκῃ*. Ἐπεκλήθησαν δ' οὕτως ὁ Ἀσκληπιὸς καὶ ἡ Ὑγεία, διότι θά ὑπῆρχε κοινὸν αὐτῶν ἱερόν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ.

64.

Ἐπὶ ἐτέρου βάρου τετραγωνικοῦ ἐφαρμομένου ἀναγινώσκονται:

ΑΠΟΛΛΙΣ
ΠΑΤΑΙΩ
ΠΑΥΣΑΝΤΑΣ
ΚΑΙΚΩΜΑΣΙ
ΟΣ

Ἀπόλλ[ωνι]
[ὕ]παταίῳ
Παυσάντας
καὶ Κωμάσιος

Ὑψ. 0,61 πλ. 0,61, πάχ. 0,42. Μ. γραμ. 0,050.

Ἐν ἀρχῇ τοῦ β' στίχου φαίνεται ἐκ τῆς θέσεως τῶν γραμμάτων ὅτι ἐλλείπει ἐν γράμμα καὶ διὰ τοῦτο συνεπλήρωσα εἰς: ὕπαταίῳ. Οὕτω δὲ ἐκαλεῖτο ὁ κάτοικος τῶν Ὑπάτων (Ὑπάτης).

65.

Ἐπὶ τεμαχίου πλακῶς βάρου (ὕψ. 0,82, πλ. 0,52, πάχ. 0,30) ἀναγινώσκονται:

.....
ΕΚ.....
ΔΙΙΑΣΚΛΗΠΙΩΙ

Μῆκος γραμμάτων 0,025.

66.

Ἐπὶ τετραγωνικοῦ λίθου καλῶς διατηρουμένου ἀναγινώσκονται :

Π Α Σ Ι Κ Α Ι Π Α Σ Α Ι Σ
Ε Υ Π Ο Ρ Ο Σ Ι Ε Ρ Α Π Ο Λ Η Σ Α Σ
Τ Ο Γ Κ Α Ι Μ Ε Τ Ο Σ

Ι Γ Ο

Πᾶσι καὶ πάσαις
Εὐπορος ἱεραπολήσας
τὸ Γ' καὶ Μ' ἔτος.

Υψ. 0,65, πλ. 0,50, πάχ. 0,45.

Ἡ χρονολογία ΜΓ' δὲν δύναται νὰ λογισθῇ ἀπὸ τῆς ἐν Ἀκτίῳ μάχης, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων, ἀλλ' ἐκ μεταγενεστέρων τινὸς ἐποχῆς. Ὡς τοιαύτην δ' ἐποχὴν προβάλλει ὁ Foucart (ἴδε Le Bas II, 146 β'.) τὴν ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἀδριανοῦ, ὁρμώμενος ἐκ τοῦ ὅτι οἱ Ἐπιδαύριοι ἔκοψαν μετάλλιον πρὸς τιμὴν τοῦ αὐτοκράτορος τούτου μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς Αὐτ. Ἀδριανὸς κτίστης (πρβ. Mionnet, Suppl. IV σ. 240, ἀρ. 26-32), καὶ ἡ εἰκασία αὐτοῦ εἶνε ἀρκούντως πιθανή.

Τὸ πλησίον τοῦ κύκλου κεχαραγμένον ΙΓ δύσκολον εἶνε νὰ ἐννοήσῃ τις, τί ἀκριβῶς δηλοῖ. Τοιαῦτα γράμματα ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν γεγραμμένα, ὑπὸ ἐτέρας ἴσως χειρὸς, ὑπάρχουσι καὶ ἐν ἐτέραις ἐκ τοῦ Ἱεροῦ ἐπιγραφαῖς, ἐν ταῖς ὑπ' ἀρ. 12, 22 καὶ 57 (ἐν τῇ πρώτῃ ΝΘ, ἐν τῇ δευτέρᾳ ΛΑ καὶ ἐν τῇ τρίτῃ ΙΒ. Ἴδε Ἀρχ. Ἐφ. 1883 σελ. 12, 22 καὶ 57). Θὰ ἐδύνατο δέ τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι τὰ γράμματα ταῦτα δηλοῦσι τὴν χρονολογίαν, ἀλλ' ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ εἶνε δεδηλωμένη ἡ χρονολογία. Θὰ ἐδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ πρὸς τούτοις ὅτι δηλοῦσι τὸ ἔτος τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος τῶν τὰ ἀναθήματα προσφερόντων, ἀλλὰ τοῦτο δυσκόλως συμβιβάζεται τοῖς ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 12 ἐπιγραφῇ, διότι οὐχὶ τόσο φυσικὸν εἶνε νὰ διετέλεσέ τις ἱερεὺς 59 ἔτη. Μήπως τὰ γράμματα ταῦτα εἶνε ἀριθμοὶ δι' ὧν ἦσαν ἠριθμημένα τινὰ ἐν τῷ Ἱερῷ

ἀναθήματα, ἐν οἰκοδομήματι τινὶ ἴσως ἀνακείμενα ἢ ἐν ὠρισμένῃ τινὶ ἐποχῇ ἀφιερωθέντα;

67.

Ἐπὶ καλῶς διατηρουμένου βάρου ἐκ τιτανολίθου ἀναγινώσκονται :

Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι
Κ Α Ι
Α Σ Κ Λ Η Π Ι Ω Ι
Σ Υ Γ Γ Ν Ω Μ Ο Σ Ι Ν
Ο Ι Ε Ρ Ε Υ Σ
Ε Λ Ι Κ Ω Ν
Τ Ο
Ρ Π Γ

⊕ Ο

Ἀπόλλωνι
καὶ Ἀσκληπιῷ
συγγνώμοσιν
ὁ ἱερεὺς Ἐλικῶν
τὸ ρπγ'.

Υψ. 0,75, πλ. 0,41 καὶ πάχ. 0,73.

Οὐδ' ἡ χρονολογία ΡΠΓ' δύναται νὰ λογισθῇ ἀπὸ τῆς ἐν Ἀκτίῳ μάχης, ἀλλ' ἐκ μεταγενεστέρων ἐποχῆς.

Ἐν τῷ γ' στίχῳ τὰ Η καὶ Π, καὶ ἐν τῷ δ' τὰ W καὶ M εἶνε συμπεπλεγμένα.

68.

Ἐπὶ τετραγωνικῆς λιθίνης πλακός, κολοβῆς πρὸς τὰ ἄνω καὶ οὐχὶ κατειργασμένης τὰς ἐπιφανείας ἐχούσης, ἀναγινώσκονται :

Β Ω Μ Ο Ν Π Α Ν
Θ Ε Ι Ω Ι Ι Ε Ρ Ε Υ Σ
Ι Δ Ρ Υ Σ Α Τ Ο Δ Α Ο Σ

Ο

Βωμὸν Παν-
θείῳ ἱερεὺς
ιδρύσατο Δᾶος.

Μ. 0,70, πλ. 0,45, πάχ. 0,38. Μήκος γραμμάτων 0,022.

Πάνθειον εἶνε τὸ Πάνθειον, τὸ ἐν τῇ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθμὸν 66 ἐπιγραφῇ « πᾶσι καὶ πάσαις ». Πρβ. καὶ ἐτέραν ἐξ Ἐπιδαύρου ἐπιγραφῆν ἐν τῇ Ἐφημερίδι ταύτῃ 1883 σ. 156 ἀρ. 57.

Δᾶος ἐλληνικὸν κύριον ὄνομα (ἴδε λεξικὸν τοῦ Pape).

69.

Ἐπὶ τετραγωνικοῦ μαρμαρίνου βάρου ἐφθαρμένου πρὸς τὰ ἄνω καὶ λείας ἔχοντος τὰς ἐπιφανείας ἀναγινώσκονται τάδε:

.....
Ν Ο Μ Ι Ο Υ
Ν Ι Κ Ω Ν Δ Ι Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ
Π Υ Ρ Ο Φ Ο Ρ Η Σ Α Σ

[Ἀπόλλωνος]
νομίου
Νίκων Διοκλέους
πυροφορήσας.

Ἰψ. 0,60, πλ. 0,45, πάχ. 0,20. Μήκος γραμμάτων 0,050.

70.

Ἐπὶ ἐφθαρμένου βάρου τετραγωνικοῦ ἀναγινώσκονται μόνον τάδε:

Α Σ Κ Λ Η Π Ι Ο Υ
Π Ε Ρ Γ Α Μ Η Ν Ο Σ

Ἰψ. 0,40, πλ. 0,45, πάχ. 0,47.

71.

Α Ρ Τ Α Μ Ι Τ Ο Σ Π Ρ Ο Θ Υ Ρ Α Ι Α Σ

Ἀρτάμιτος προθυραίας.

Ταῦτα ἀναγινώσκονται ἐπὶ τετραγωνικοῦ ὄλως ἀκατεργάστους τὰς ἐπιφανείας ἔχοντος λίθου κατὰ χώραν κειμένου, πλησίον τοῦ ναοῦ, παρὰ τὴν εἴσοδον οἰκοδομημάτων τινος ἀσβέστῳ ἐκτισμένου,

ἀρχαίου ὄλως, ἐν τοῖς ἐσχάτοις ῥωμαικοῖς χρόνοις κατασκευασθέντος.

72.

Ἐπὶ τετραγωνικοῦ βάρου ἐξ ὑποφαίου λίθου ἀναγινώσκονται:

Α Θ Η Ν Α Σ
Λ Λ Ι Ε Ρ Γ Ο Υ Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι
Ο Σ Δ Ω Ρ Α Ι Π Υ Ρ Ο Φ Ο Ρ Η Σ Α Σ
Τ Ο Ι Ρ Ἐ Τ Ο Σ

Ἀθηνᾶς

[κα]λλιέργου Ἀπολλώνιος
ΔΩΡΑΙ πυροφορήσας
τὸ ΖΡ' ἔτος,

Ἰψ. 0,50, πλ. 0,44, πάχ. 0,46. Μήκος γραμμάτων 0,016. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας ὑπάρχει μεγάλη κοιλότης πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ἀναθήματος. Τὰ γράμματα δὲ εἶνε κεχαραγμένα ἐπὶ οὐχὶ λείας ἐπιφανείας.

Παρατηρητέα ἡ πρωτοφανῆς ἐνεργητικὴ σημασία τοῦ ἐπιθέτου *καλλιέργου*.

Τὸ ΔΩΡΑΙ εἶνε ὡς φαίνεται συγκοπὴ τοῦ Δωραῖος ἢ μᾶλλον Δωραίου.

Τὸ ἔτος 107 λογιστέον ἴσως ἀπὸ τῆς ἐν Ἀκτίῳ μάχης.

73.

Ἐν τεμαχίῳ λίθου χρησιμεύοντος ὡς ὑπόθεμα ἀναθήματος ἀναγινώσκονται:

Μ Υ Ρ Ι Ο Σ Α Ν Ε
Ν Υ Κ Τ Ο Σ Π Ρ
Ι Ε Ρ Ε Υ Σ Ν Ε Ι Κ

Μύριος ἀνέ[θηκε] . . .
νυκτὸς πρ
ιερεὺς Νεικ

Ἰψ. 0,20, πλ. 0,18, πάχ. 0,05.

74.

Ἐν τετραγωνικῇ πλακί βάρου, ἧς εἶνε ἀποκε-

κομμένον τριγωνικὸν πρὸς ἀριστερὰν τεμάχιον,
ἀναγινώσκονται :

... ΛΤΟΣΑΡΙΣΤΕΡΙΝΟΥ
... ΘΙΟΣΑΣΚΛΑΠΙΩΙ
... ΣΠΟΥΔΙΑΣΕΠΟΙΗΣΕΑΘΗΝΑΙΟΣ

[Δημάρ]ατος Ἀριστερινοῦ
[κορίν]θιος Ἀσκλαπιῶι
[Σπο]υδίας ἐποίησε ἀθηναῖος.

Υψ. 0,30, πλ. 0,62, πάχ. 55. Μῆκος γραμμάτων 0,016.

Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας ὑπάρχουσιν ὀπαὶ ἐγγομφώσεως τοῦ ἀγάλματος.

Ἡ διὰ τοῦ Δημάρατος συμπλήρωσις τῶν ἐν ἀρχῇ τοῦ πρώτου στίχου ἐλλειπόντων γραμμάτων δὲν δύναται νὰ εἶναι ἐντελῶς βεβαία, διότι καὶ ἄλλα κύρια ὀνόματα λήγουσιν εἰς ατος.

Ἀριστερινὸς εἶνε πρωτοφανὲς κύριον ὄνομα, Σπουδίας δὲ γνωστὸν οὐχὶ ὁμοῦ ὡς ὄνομα γλύπτου.

Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ἡ ἐπιγραφή αὕτη δυνατὸν νὰ προέρχεται ἐκ τῶν ἀλεξανδρινῶν καὶ δὴ ἐκ τῶν μακεδονικῶν χρόνων.

75.

Ἐπὶ τετραγωνικοῦ βάρου ἐκ τιτανολίθου ἀναγινώσκονται :

ΟΔΑΜΟΣΟΜΕΓΑΡΕΩΝ
ΛΑΦΑΝΤΑΝΕΥΑΝΘΕΟΣ
ΕΠΙΔΑΥΡΙΑΝΑΡΕΤΑΣ
ΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣ
ΑΣΕΧΟΥΣΑΔΙΑΤΕΛΕΙ
ΕΙΣΑΥΤΟΝ

... ΚΛΗΣΚΑΛΛΙΚΡΑΤΕΟΣΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΤΑΣ
ΕΠΟΙΗΣΕ

Ὁ δᾶμος ὁ Μεγαρέων
Λαφάνταν Εὐάνθεος
Ἐπιδαυρίαν ἀρετᾶς
ἐνεκεν καὶ εὐνοίας,
ἃς ἔχουσα διατελεῖ
εἰς αὐτόν.

... κλῆς Καλλικράτης μεγαλοπολίτας
ἐποίησε.

Τὸ τοῦ γλύπτου ὄνομα εἶνε τοσοῦτον ἐφθαρμένον ἐν τῷ λίθῳ, ὥστε δὲν δύναται τις νὰ διακρίνη οὐδὲ πόσα γράμματα ἐλλείπουσι. Κατ' ἀκολουθίαν ἀδύνατος εἶνε ἢ μετὰ τινος βεβαιότητος συμπλήρωσις αὐτοῦ, πολλῶν κυρίων ὀνομάτων ληγόντων εἰς κλης.

Ἡ Λαφάντα Εὐάνθεος ἐπιδαυρία εἶνε ἡμῖν γνωστή ἐξ ἐτέρας ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς εὐρεθείσης ἐπιγραφῆς, ἣν ἶδε ἐν τῷ Α'. τεύχει τῆς Ἐφημερίδος ταύτης (1883) σελ. 31, ἀρ. 14.

Υψ. 0,74. πλ. 0,55, πάχ. 0,52.

76.

Ἐπὶ περιφεροῦς βάρου ἐκ τιτανολίθου ἀναγινώσκονται :

ΤΟΝΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝΥΠΑ
ΤΙΚΟΝΚΑΙΕΠΑΝΟΡΘΩ
ΤΗΝΤΗΣΑΧΑΪΙΑΣΓΝ.
ΚΛΑΥΔΙΟΝΛΕΟΝΤΙΚΟΝ
... ΟΣΓΕΛΛΙΟΣ
...
ΕΡΓΕΤΗΝ

Τὸν λαμπρότατον ὑπα-
τικὸν καὶ ἐπανορθω-
τὴν τῆς Ἀχαιίας Γν.
Κλαύδιον Λεοντικὸν
... , ὡς Γέλλιος
[τὸν αὐτοῦ σωτῆρα καὶ εὐ]-
εργέτην.

Τοῦ Λεοντικοῦ τούτου γίνεται μνεία καὶ ἐν τινὶ ἐκ Μεγάρων ἐπιγραφῇ δημοσιευθείσῃ ὑπὸ τοῦ Ross ἐν τῷ Intelligzbl. d. Allg. Littzeitung (1844, n. 38). Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀγνωῶ μὴ δυνηθεὶς νὰ εὕρω τὸ μνημονευθὲν περιοδικόν.

Υψ. 0,69, πλ. 0,84, πάχ. 0,48.

77.

Ἐπὶ τετραγωνικοῦ βάρου, καλῶς διατηρουμένου, ἀναγινώσκονται :

ΑΠΟΛΙΣΑΤΩΝΕΠΙΔΑΥΡΙ
ΩΝΤΙΤΟΝΣΤΑΤΙΛΙΟΝΤΙΜΟ
ΚΡΑΤΟΥΣΥΙΟΝΛΑΜΠΡΙΑΝ
ΑΡΕΤΑΣΕΝΕΚΕΝ

Ἄ πόλις ἃ τῶν Ἐπιδαυρίων
Τίτου Στατίλιον Τιμοκράτους
υἱὸν Λαμπρίαν ἀρετᾶς ἔνεκεν.

Ἐν τῷ Ἱερῷ εὐρέθησαν πολλαὶ ἐπιγραφαὶ ἀναφερόμεναι εἰς μέλη τῆς οἰκογενείας Τίτου Στατίλιου καὶ δημοσιευθεῖσαι ἐν τῷ Corpus καὶ ἐν τῷ Lebas, ἐξ ὧν ὀρμώμενος ὁ Foucart συνέταξε διάγραμμα γενεαλογίας τῆς οἰκογενείας ταύτης (ἴδε Lebas II, 151).

Ἰψ. 0,74, πλ. 0,53, πάχ. 0,50. Μῆκος γραμμάτων 0,030.

78.

Τεμάχιον βάρου ἐν ᾧ σώζονται τάδε :

TIBERION...
SEBASTON...

Ἰψ. 0,22, πλ. 0,36, πάχ. 0,21.

79.

Ἐτερον ἐν ᾧ ὡσαύτως σώζονται :

... ΕΠΙΔΑΥΡΙΩΝ
... ΓΥΝΑΙΚΑΚΑΙΣΑΡΟΣ
... ΚΟΥΣΕΒΑΣΤΟΥ

Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ὀρμώμενοι ἐκ τῆς ἐν τῷ γ'. στίχῳ καταλήξεως ΚΟΥ καὶ ἐκ τῆς ἐν τῷ Α'. τεύχει τῆς Ἐφημερίδος ταύτης (1883) δημοσιεύθησιν ἐπιγραφῆς ἐν σελ. 30 ἀρ. 11 ἐδυνάμεθα ἴσως νὰ συμπληρώσωμεν οὕτως :

[Ἄ πόλις ἃ τῶν] Ἐπιδαυρίων
[Φρουρίαν Τρανκυλλίαν] γυναῖκα Καίσαρος
[Γορδιανοῦ Μάρ]κου σεβαστοῦ.

ἀλλ' ἐν τῷ β'. στίχῳ ὑπάρχουσι πολλὰ γράμματα, ἐκτὸς ἀν' ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ Φρουρίαν ἦτο συγχομμένον.

Ἐν Ἀθήναις, μηνὶ Μαρτίῳ 1884.

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ.

ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ ΔΗΜΟΥ. — ΒΑΤΗ.

Τῆς Βατῆς ἡ θέσις μένει ἔτι ἀκριβῶς ἀόριστος.

Καὶ κατὰ μὲν τὸν Hanriot, ὅστις ἐδημοσίευσεν τὸ περὶ δήμων Ἀττικῆς σύγγραμμα αὐτοῦ ἐν ἔτει 1853, « ὁ δῆμος οὗτος ἐξ ἐπιγραφῆς ἄρτι ἀνακαλυφθείσης ἐφάνη τῷ κ. Ῥὸς κατατακτέος μετὰ τινος πιθανότητος ἐν τῇ Μεσογαίᾳ ἢ δὲ εἰκασία αὕτη συμβιβάζεται ἰκανῶς πρὸς τὴν περίστασιν ὅτι Ἀμυνόμαχος, γενικὸς κληροδόχος Ἐπικούρου τοῦ Γαργητίου, ἦν ἐκ Βατῆς, κατὰ Διογένη τὸν Λαέρτιον. Εἰ δ' ἀπεδεχόμεθα τὴν γραφὴν Βάτη, ἡ ἔννοια τῆς λέξεως ἤθελε μετ' ἀκριβείας ἀνταποκριθῆ τῷ τοπογραφικῷ χαρακτῆρι τῆς βατώδους κοιλάδος ἐν ἣ κεῖται ὁ Γαργητός, μετὰ Πεντέλης καὶ Ὑμηττοῦ. Πλήν, ὁ ὀρισμὸς οὗτος μένει πάντοτε ὑποθετικὸς (1). »

(1) Recherches sur la topographie des demes de l'Attique

Ὁ δὲ παλαιότερος περιηγητὴς Λήκ (1), ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἀττικῶν δήμων τῷ περιεχομένῳ ἐν τῇ κατὰ τὸ ἔτος 1841 γενομένῃ δευτέρᾳ ἐκδόσει τοῦ περὶ τοπογραφίας τῶν δήμων τούτων πολυτίμου συγγράμματος, σημειῶν τὴν Βατὴν ἀστερίσκῳ, σημαίνοντι βεβαίως οὐχὶ τὸ γνωστὸν τῆς θέσεως, ἀλλὰ τὴν ὅπως δὴ ποτε ὑπαρξὶν εἰδήσεώς τινος περὶ αὐτῆς (or at least concerning the position of wich we have some information), εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν ἀναφέρεται ἵνα εἴπη πιθανὸν τοῦτο μόνον « ὅτι ὁ δῆμος οὗτος ὑπῆρχεν ἐν τῇ Μεσογαίᾳ. »

p. 225.—Πρὸς καὶ Ross, Deme Att. 1846. s. 64, ἔνθα ὁ Ῥὸς λέγει Lage unbekannt.—Ὁ Ἀρχάδιος ἐν τῷ περὶ τόνων ὑπαγορεύει τὸν ἐπὶ τῆς ληγοῦσης τονισμόν (βλ. 16').

(1) Topogr. of Athens and the demi, vol. II, p. 185, ἐν λέξει Βατῆθεν.

Ἄλλ' αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἐπιγραφή τῷ πρώτῳ ἐκδόντι αὐτὴν Πιπτάκη ἐχρησίμωσεν ἵνα ὀρίσῃ τῇ Βατῆ θέσιν τὴν πρὸς βορρᾶν προσεχῆ τῇ πόλει, νῦν δὲ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει, *Báθειαν*, παρ' ἣν κεῖται καὶ ὁ κῆπος Μιχάλβοδα καὶ ἡ συνεχομένη αὐτῷ πρὸς μεσημβρίαν οἰκία Βλαχούτση ἐξ ἧς ἐξεχώσθη ἡ ἐπιγραφή (1). Τοῦτο δὲ καὶ οὗτος δι' οὐδένα ἄλλον λόγον ἢ ὅτι ἐν αὐτῇ ἀναφέρονται δύο ἄνδρες ἐκ Βατῆς, ὃ τε προτεῖνας τὸ ψήφισμα Ἀμυνόμαχος Φιλοκράτου καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ ψήφισματος ἐπαινούμενος καὶ στεφανούμενος Πολύευκτος Λυσιστράτου, ἐν ᾧ ὁ Λήκ, ἔπειτα δὲ καὶ ὁ Hanriot εἰκασαν ὅτι ἐν τῇ Μεσογαίᾳ, καὶ ἐπὶ ἐδάφους μάλιστα τῶν νῦν Μεσογείων, ἔκειτο ἡ Βατὴ ἐκ τούτου, ὅτι ἀμφοτέρωι οἱ Βατῆθεν ἄνδρες, ὃ τε προτεῖνας τὸ ψήφισμα καὶ ὁ ἐπαινεθείς, ἀνήκον κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν εἰς κοινόν τι «Μεσογείων», οὗ τινος μάλιστα ὁ Πολύευκτος ὑπῆρξε καὶ ἄρχων, «ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης τῆς εἰς Μεσογείους» στεφανωθείς.

Ἐν ἔτει δὲ 1875, καθ' ἣν περίπου τὸ περὶ Πολυεύκτου ψήφισμα τοῦ Ἀμυνομάχου εὐρέθη θέσιν, «ὡς ἑκατὸν πεντήκοντα βήματα πρὸς νότον τῆς γνωστῆς οἰκίας τοῦ ποτὲ Μιχάλβοδα (2)» ἀνεσκάφη καὶ δευτέρα ἐπιγραφή ὅμοιον ἐνέχουσα θέμα, ψήφισμα τῶν αὐτῶν Μεσογείων, τῶν ὑπὸ ἴδιον ἄρχοντα ἐπιμελουμένων τῆς τοῦ Ἡρακλέους λατρείας ἐν ἰδίῳ ἱερῷ. Πλήν, ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιγραφῇ, ὁ μὲν εἰπὼν τὸ ψήφισμα εἶναι *Κυδαθηναίεως*, ὁ δὲ ἐπαινεθείς ἐκ *Κεραμείων*, παντελῶς ἐνταῦθα σιωπωμένης τῆς Βατῆς.

Ἄλλ' ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῶν δύο τούτων πολυτίμων ἐπιγραφῶν ὁ κ. Κουμανούδης συνήγαγε διπλὴν εἰκασίαν· πρῶτον ὅτι οἱ ἐν αὐταῖς *Μεσόγειοι* ἦσαν ἄθροισμά τι, κοινόν τι κατοίκων πλειόνων δήμων καὶ πλησιοχώρων τῷ ἄστει καὶ ἐν αὐτῷ τούτῳ κειμένων· ἔπειτα, ὅτι ἐκεῖ που, πλη-

σίον τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως τῶν ψηφισμάτων, πιθανῶς ἔκειτο τὸ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ἀναφερόμενον ἱερὸν τοῦ Ἡρακλέους, ὅπερ εἶχον κοινὸν οἱ Μεσόγειοι ἐκεῖνοι, οἱ ὄλως, κατὰ ταῦτα, ξένοι πρὸς τὴν ὀπίσω τοῦ Ὑμηττοῦ Μεσογαίαν (1).

Καὶ τῷ ὄντι σαφῶς ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων προκύπτει ὅτι εἰς τοὺς Μεσογείους τούτους ἀνήκον οἱ προσεχέστατοι τῷ τε ἄστει καὶ τῇ θέσει ἐν ἧ εὐρέθησαν αἱ ἐπιγραφαὶ Κεραμεῖς καὶ οἱ ἐν τῷ ἄστει Κυδαθηναίεις. Σαφῶς δὲ καὶ οἱ ἐν Βατῇ δημοτευόμενοι· ἀλλ' οὗτοι τάχα ἦσαν καὶ πλησιόχωροι; — Καὶ ποῦ ἔκειτο ἡ Βατὴ;

Δύο κατάλογοι πρυτάνεων (2) φαίνονται ἡμῖν ὅτι διευκολύνουσι τὴν λύσιν τοῦ ἀπορήματος.

Ὁ περὶ οὗ ἐνταῦθα πρόκειται δῆμος ἀνήκεν εἰς τὴν Αἰγιεῖδα φυλὴν, τὴν ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς πάντοτε ταπτομένην δευτέραν, ἀμέσως μετὰ τὴν Ἐρεχθίδαν (3). Οἱ δὲ δύο πρυτανικοὶ κατάλογοι, καταλέγοντες τοὺς πρυτάνεις τῆς Αἰγιείδος κατὰ δήμους, φαίνεται ὅτι, ὡς καὶ ἐν ἄλλαις παραπλησίαις ἐπιγραφαῖς παρατηροῦμεν, ἐτήρησαν σειρὰν τινα, οὐχὶ κατὰ τάξιν πρεσβείων, ὡς ἐπὶ φυλῶν, ἀλλὰ κατὰ λόγον τοπογραφικόν. Οὕτως, ἐν μὲν τῇ ὑπ' ἀρ. 870 ἐπιγραφῇ ἀναγινώσκωμεν·

Ἐκ Κολωνοῦ
Ἄνθος Νικηράτου
Δημήτριος Σπευσικράτου
Βατῆς
Πυθέας Πυθίππου
Ἀμυνόμαχος Φιλοκράτους (4)

(1) Ὁ κ. Κουμανούδης, φαινόμενος ὅτι ἔχει νὰ εἴπῃ τι περὶ τοῦ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ταύταις ἀναφερομένου Ἡρακλείου, οὐχ ἤττον δηλοῖ ὅτι σιωπᾷ, μετριοφρονῶν ἅμα τε καὶ ὑποσκόπτων τοὺς τὰ ἐν τῇ Ἀττικῇ Ἡράκλεια ἔνθα καὶ ἔνθα ἐπὶ τοῦ χάρτου ἀναθεμελιούντας εὐρωπαϊκοὺς λογίους. Ἡμεῖς δ' ἐκ τούτου εὐλόγως περιδέεστεροι, μόλις τολμῶμεν ἀπλῶς νὰ ὑποδείξωμεν εἰς τοὺς ἐπιεμένους τοιοῦτων ἐρευνῶν τὸν ὑπὸ τῶν ἐν τόμῳ I τοῦ Corpus Inscript. Atticarum ταμιακῶν ἀναγραφῶν ὑπ' ἀρ. 161, 162, 164, 165-167, 170, 172, 173 μνημονευόμενον Ἡρακλέα τὸν ἐν Ἐλαεῖ (ἢ Ἐλαιεῖ), προσεπιδηλοῦντες καὶ ὅτι δὲν ἐπέστημεν περὶ τῆς ὑπό τινων ἀποφθεγματικῶς βεβαιουμένης ταυτότητος τῆς θέσεως εἰς ἣν ἀνήκε τὸ ὄνομα τοῦτο πρὸς τὸν δῆμον τὸν φέροντα τὸ ὄνομα Ἐλαιοῦς καὶ Ἐλεοῦς.

(2) Corpus Inscr. Atticarum, II. II. n.º 870, 872.

(3) Ἴδε Leake, αὐτόθι: σελ. 11-12 καὶ σημ. 1.—Dumont, Essai sur l'Éphébie Attique t. I. p. 73 suiv.—Ἴδε καὶ τοὺς πίνακας τοῦ Corpus Inscriptionum Atticarum.

(4) Ἐχομεν πάλιν ἐνταῦθα τὸ αὐτὸ ὄνομα τοῦ κληρονόμου τοῦ

(1) Ἀρχαιολογ. Ἐφημ. Α' περίοδος, 369. (C. I. A. II. I. n.º 602.) Τὸ ὄνομα Βάθεια τὸ ὀριστικῶς πείσαν τὸν μακαρίτην Πιπτάκην ὅπως ἐνταῦθα θέσῃ τὴν Βατὴν πρόδηλον εἰς τοὺς γινώσκοντας τὸν τόπον ὅτι ἐδόθη αὐτῷ εἰς δήλωσιν τῆς ταπεινότητος, τῆς κοιλότητος αὐτοῦ, καταφανεστάτης μάλιστα ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ὁδοῦ Σιωκράτους.

(2) Σ. Α. Κουμανούδης ἐν Ἀθηναίου τόμῳ Δ' σελ. 112 ἐπ. (C. I. A. II. II. n.º 603).

Ἐν δὲ τῷ ὑπ' ἀρ. 872 πίνακι, ἀνεστραμμένα μὲν, ἀλλὰ συνεχῆ καὶ ἐνταῦθα ἀναγινώσκωμεν·

Βατεῖς

Λυσίστρατος Πολυεύκτου (1)

Ἐκ Κολωνῶ

Καλλιφάνης Καλλικλέους

Θεζύγης.

Καὶ γινώσκωμεν μὲν ὅτι ἀκριβῆ τοιαύτην τινα κατάταξιν πάντων τῶν δήμων οὐδ' ἐν τοῖς ἐπ' ἀκριβείᾳ φημιζομένοις πίναξι δυνάμεθα νὰ δεῖξωμεν (2). Ἄλλ' ὅμως καὶ δὲν πειθόμεθα ὅτι ἀπλῆς συμπτώσεως προῖόν εἶναι ἢ ἐπανάληψις τῶν δύο τούτων δήμων ἐν δυσὶν ἐπισήμοις καταλόγοις κατὰ σειρὰν ἀδιάσπαστον. Καὶ ἐν τῇ γνώμῃ ταύτῃ πλὴν ἄλλων παραδειγμάτων, λίαν ἐνισχύει ἡμᾶς ἢ ἐν ἀριθμῷ 864 τοῦ αὐτοῦ τόμου τῶν Ἀττικῶν Ἐπιγραφῶν σειρᾶ· «*Κρωπίδαι — Παιονίδαι — Εὐπυρίδαι — Αἰθαλίδαι — Κολωνῆς*», ἀληθῆς ἐπὶ τῆς στήλης παράταξις τῶν ἐπὶ τοῦ πρὸς βορρᾶν τῶν Ἀθηνῶν ἐδάφους τῆς Ἀττικῆς παρατεταγμένων δήμων.

Ἦν ἄρα, κατὰ ταῦτα, ἢ Βατῆ πλησιόχωρος τῷ Κολωνῶ, τῷ ὁμόρῳ τῇ θέσει ἐν ἣ εὐρέθησαν αἱ περὶ Μεσογείων ἐπιγραφαί· οἱ δὲ Βατεῖς ἀποδεικνύονται ὅτι ὡς γείτονες καὶ αὐτοὶ μετεῖχον τῆς κοινῆς λατρείας τῶν Μεσογείων.

Εἰς τὸ συμπέρασμα δὲ τοῦτο, καίπερ μόνην τὴν ὑπὸ τοῦ Πιττάκη δημοσιευθεῖσαν ἐπιγραφὴν ἔχων ὑπ' ὄψει, κατέληξεν ἐν ἔτει 1862 ὁ περὶ τὴν ἀρχαίαν γεωγραφίαν τῆς Ἑλλάδος ἀσχοληθεὶς Γερμανὸς Bur-

Ἐπικούρου. Ἀλλὰ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ὁ κ. U. Kähler ὀρίζει ὡς χαραχθεῖσαν περὶ τὰ μέσα τοῦ τετάρτου αἰῶνος, ἐν ᾧ ὁ κληρονόμος τοῦ Ἐπικούρου ἤμαζε περὶ τὰ μέσα τοῦ τρίτου (ὁ Ἐπίκουρος ἀπέθανεν ἐν ἔτει 271-270 π. X.), μετὰ τὸν ἐπ' Ὀλβίου ἄρχοντος ἐν αὐτὸν προτείνας τὸ ἐπαινετικὸν τοῦ Πολυεύκτου ψήφισμα τῶν Μεσογείων ἤρξε δὲ ὁ Ὀλβίος περὶ τὴν 126ην Ὀλυμπιάδα, μετὰξὺ 276 καὶ 271 π. X. (Dumont, *Fastes éponymiques*, p. 55.—C. I. A. II. I. n° 335).

(1) Πιθανῶς πατὴρ τοῦ ἐν τῷ α' ψήφισματι τῶν Μεσογείων ἐπαινουμένου· διότι ἐπρωτάνευσεν ἐπὶ Νικομάχου, ἄρχαντος 341-340 π. X. (*Bull. de Corresp. Hellénique* t. V. p. 361.) Οἱ λίθοι ἐπιλοτιμήθησαν τὰ αὐτὰ ὀνόματα νὰ διασωσῶσιν ἅπαντες εἰς ἡμᾶς.

(2) Τὸν ὑπ' ἀρ. 872 κατάλογον ὁ ἔμπειρος ἐκδότης Kähler ψέγει ὡς ἱκανῶς ἡμελημένον, ὅπερ, λέγει, οὐχί σπανίως βλέπομεν ἐν τοῖς τοιοῦτοις μνημείοις.

sian, ἐν τῷ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο δημοσιευθέντι συγγράμματι (1)· ὅστις δι' ἐνὸς βλέμματος ἐπισκοπήσας τὴν περίχωρον καὶ ὀδηγηθεὶς ἴσως ὑπὸ τῆς συνηχίσεως τοῦ νέου πρὸς τὸ ἀρχαῖον ὄνομα, εὐτόλμως ἔκτοτε ὑπέδειξε θέσιν τῆς ἀρχαίας Βατῆς τὴν σημερινὴν κώμην Πατήσια (*das jetzige Dorf Patissia*), τὴν ἡμίσειαν ὥραν, πρὸς βορρᾶν, τῶν Ἀθηνῶν ἀπέχουσαν. Εἶπομεν «εὐτόλμως», διότι καὶ ἐσπερεῖτο ὁ ἀνὴρ ἐνδείξεων ἄλλων, πλὴν τῆς ἐκ τοῦ πρώτου ψηφίσματος τῶν Μεσογείων προκυπτούσης, καὶ ἦσαν ἤδη κατελημμένα, κατ' εἰκασίαν μὲν, ἀλλ' ὅπως δῆποτε κατελημμένα τὰ Πατήσια ὑπὸ τῶν τοπογράφων ὑπὲρ ἄλλου δήμου, οὗ τινος κατὰ παράδοξον τύχην ὠρίζετο ὑπ' αὐτῶν ἢ θέσις πρὶν ἢ γνωρισθῆ πω καλῶς τὸ ὄνομα.

Φύρρη, τοιοῦτον ὄνομα δήμου τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς κατεσκεύαζον οἱ τότε ἀρχαιολόγοι συμπληροῦντες τὰ τέσσαρα πρῶτα γράμματα δημοτικῶ ὀνόματος ΦΥΡΝ, τὰ μόνον σωζόμενα ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 275 ἐπιγραφῇ τοῦ *Corpus inscr. Graecarum* τοῦ Boeckh (2). Μετὰ δὲ τὸν Ῥὸς ὁ Hanriot ἐπανελάμβανεν· «Ὁ Θουκυδίδης ἀναφέρει μικρὰν ἵππομαχίαν συναφθεῖσαν ἐν Φρυγίαις, τόπῳ ὅστις, κατὰ τὴν ἀφήγησιν αὐτοῦ ἔκειτο μετὰξὺ Ἀθηνῶν καὶ Ἀχαρνῶν. Καὶ ὁ μὲν Ῥὸς λέγει ὅτι πρόκειται ἐνταῦθα περὶ τοῦ δήμου Φύρ[η]ς, ὅστις ἀπαντᾷ ἐπὶ κολοβῆς ἐπιγραφῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα. Ἐγὼ δὲ φρονῶ, προστίθησιν ὁ γάλλος τοπογράφος, ὅτι ὁ δῆμος οὗτος ἔκειτο πρὸς τὰ σημερινὰ Πατήσια, σημεῖον τῆς ἀπ' Ἀχαρνῶν εἰς Ἀθήνας ὁδοῦ κάλλιον ἀρμοζόμενον πρὸς τὰς περιστάσεις τῆς ἀφηγήσεως τοῦ Θουκυδίδου καὶ πρὸς τὴν πρόθεσιν τοῦ Ἀρχιδάμου, ἐπιδρομὴν ἀπλῆν ποιουμένου ὑπὸ τὰ τείχη τῶν Ἀθηνῶν» (3).

Ἄλλ' ὁ ἀναγινώσκων μετὰ προσοχῆς τὸ περὶ οὗ πρόκειται χωρίον τοῦ Θουκυδίδου, (4) κἂν δε-

(1) *Geographie von Griechenland*, B. I. s. 335.

(2) Leake αὐτόθι, σελ. 195.

(3) Hanriot, αὐτόθι, σελ. 54.

(4) Ἡ ἀφήγησις τοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ ἔχει ὅδε· «Ἴππείας μὲν τοὶ ἐξέπειμην αἰεὶ (Περικλῆς) τοῦ μὴ προδρόμους ἀπὸ τῆς στρατιᾶς ἐσπίπτοντας εἰς τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἐγγύς τῆς πόλεως κακουργεῖν· καὶ ἵππομαχία τις ἐνεγένετο βραχεῖα ἐν Φρυγίαις τῶν τε Ἀθηναίων τέλει ἐνὶ τῶν ἵππων καὶ Θεσσαλοῖς μετ' αὐτῶν πρὸς τοὺς Βοιωτῶν Ἴππείας, ἐν ἣ οὐκ ἔλασσαν ἔσχον οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Θεσσαλοὶ, μέχρι οὗ προσβοη-

χθῆ μετατρεπτόν τὸ ὄνομα ἐν Φυρρηίοις εἰς Φύρ-
νην, ἀπορεῖ τίνας ποτὲ ἰδιαζούσας περιστάσεις
ἀνευρεν ὁ γάλλος τοπογράφος ἐν τῇ διηγῆσει τοῦ
ἀρχαίου ἱστορικοῦ, ὥστε νὰ προσαρμόσῃ αὐταῖς
τὴν θέσιν τῶν Πατησίων ὡς θέσιν τοῦ δήμου Φυρ-
ρησίων ἢ Φυρρηνήσιων, — διότι τοιοῦτον ὄνομα
δημοτικὸν προέκυψεν ἐπὶ τέλους ἐξ ἄλλων ἐπιγρα-
φῶν. Ἐν καὶ μόνον συνάγεται σαφῶς ἐκ τῆς ἀφη-
γήσεως τοῦ Θουκυδίδου, ὅτι μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ
Ἀχαρνῶν, ἐν τῷ εὐρυτάτῳ ἀπὸ τῶν ὑπωρειῶν τοῦ
Πάρνηθος μέχρι τῶν τειχῶν τῆς πόλεως πεδίῳ, ἐγένε-
νετο ἡ ἵππομαχία. Ἴσως δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι οὐ πολὺ
μακρὰν τῶν τειχῶν, διότι ἄλλως δυσκόλως ἐξηγεῖ-
ται ἡ εὐκολία ἢ παρασχεθεῖσα εἰς τοὺς Ἀθηναίους
καὶ τοὺς Θεσσαλοὺς νὰ ἄρωσιν ἀσπόνδους αὐθημε-
ρὸν τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἀλλὰ καὶ πάλιν τὸ γεγο-
νὸς ὅτι προλαβόντες προσέδραμον ὀπλιῖται εἰς βοή-
θειαν τῆς βοιωτικῆς ἵππου δείκνυσι τὸ ἔδαφος
τῆς ἀψιμαχίας ἐγγύτερον ταῖς Ἀχαρναῖς ἢ ταῖς
Ἀθήναις.

Εὐλόγως ἄρα ὁ Bursian ἐκλέξας ὑπὲρ τῆς Βα-
τῆς τὰ Πατήσια, ἠμέλησεν ὅπως νὰ ἐξωθήσῃ τοὺς
ἀφ' ἑαυτῶν ἐκπεσόντας ἐκεῖθεν Φυρρησίους.

Ὁ δὲ κατόπιν χρόνος ἐκόμισεν ἐπικουρίαν εἰς
τὴν εὐτυχῆ τόλμην τοῦ γεωγράφου. Ἐπιγραφή
ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐλκύσασα, ἀλλ' ἀτελῶς, τῶν
ἀρχαιολογούντων τὴν προσοχὴν, μόλις δ' ἐν ἔτει
1870 μετ' ἐνδελεχῆ μελέτην ἀναγνωσθεῖσα καὶ
δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ Ἐφημερίδι ταύτῃ ὑπὸ τοῦ
γενικοῦ τῶν ἀρχαιοτήτων ἐφόρου κ. Π. Εὐστρα-
τιάδου, αὐτὴ ἐκείνη ἡ ἐπιγραφή ἣτις πέρυσιν ἐχρη-
σίμευσεν ἡμῖν εἰς ὄρισμόν τῆς θέσεως τῆς Ἀνα-
καίας, ἐπιτρέπει σήμερον πάλιν νὰ στηρίζωμεν διὰ
τοῦ νέου ὀνόματος τὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν Πατη-

θησάντων τοῖς Βοιωτοῖς τῶν ὀπλιτῶν, τροπὴ ἐγένετο αὐτῶν καὶ ἀπέ-
θανον τῶν Θεσσαλῶν καὶ Ἀθηναίων οὐ πολλοί· ἀνεῖλοντο μόντοι αὐ-
τοὺς αὐθημερὸν ἀσπόνδους καὶ οἱ Πελοποννήσιοι τροπαῖον τῇ ὑστεραίᾳ
ἔστησαν.» (Bibl. Β' κεφ. 22). — Ὁ κ. A. Milchhofer ἐν τῷ ἐπεξη-
γηματικῷ κειμένῳ τῶν ὑπὸ τῆς γερμανικῆς ἀρχαιολογικῆς Ἀκαδημίας
τῇ συμπράξει τῆς πρῶσις Κυβερνήσεως ἐκδομένων χαρτῶν τῆς
Ἀττικῆς (Heft II. Sect. Pyrgos. s. 41) τίθησι τὰ Φύργια, μὴ
δεχόμενος ταυτότητα αὐτῶν καὶ τῶν Φυρρησίων, παρὰ τὸ Καματερόν
συμφώνως τῷ Bursian (Geogr. v. Griechenland, B. I. s. 334).
— Ὁ δὲ F. Lenormant, ἐν τῷ χάρτῃ τῷ παρηρητημένῳ τῇ Mono-
graphie de la voie Sacrée, ἀκολουθεῖ καὶ ἐν τούτῳ τῷ Hanriot.

σίων ἐνίδρυσιν τῆς ἀρχαίας Βατῆς. Διότι σήμερον,
ἔχοντες δεδομένον ἐξ αὐτῆς ἀκέραιον τὸ ἀγνωστον
τέως τοπικὸν ἐπίρρημα, ἀνευρίσκομεν αὐτὸ ὁλόκλη-
ρον ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς ὀνόματι τῆς πρὸς τὸ ΒΑ τοῦ
Κολωνοῦ θέσεως.

A. I. στίχ. 20 — 22. (1)

. . . ρίλαος Ὀλυμπιοδώρου Στειριεὺς
καὶ Ἀπολλωνία Ἀπολλοδώρου
. χωρ(ίου) Βατῆσι

A. II. στίχ. 16 — 17.

Σχαστη-
ριῶν Βατῆσι. (2)

Βατῆσι — Πατήσια.

Καὶ σιωπᾶ μὲν ἀτυχῶς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου
τὸ ὑπὸ Κουρτίου καὶ Κάουπερτ πέρυσιν ἐκδοθὲν
Ἐπεξηγηματικὸν Κείμενον τῶν ὑπὸ τῆς γερμα-
νικῆς ἀρχ. Ἀκαδημίας καὶ τῆς πρῶσις Κυ-
βερνήσεως ἐκδομένων λαμπρῶν χαρτῶν τῆς Ἀτ-
τικῆς, παρερχόμενον τὸ ἐπὶ τοῦ χάρτου (Section
Kephisia) σπουδαῖον τοῦτο σημεῖον ἀνευ ἄλλης ἢ
τῆς ἐν παρόδῳ μνείας (3). Ἄλλ' ἡ ἐπιμελής αὐ-
τοῦ παρατήρησις ἐπαναφέρει εἰς τὴν μνήμην τοῦ
εἰδότος τοὺς τόπους τὸ πολλῆς προσοχῆς ἄξιον
τοῦτο πρᾶγμα, ὅτι τοῦ ἐδάφους ἢ κατασκευῆ ἐν
Πατησίοις, μικρὸν ἀνωτέρω τῆς συμβολῆς Ποδο-
νίπτου καὶ Κηφισοῦ, συνήγαγε τὰς ἀπὸ Πάρνηθος,
Εὐβοϊκοῦ κόλπου καὶ τῶν πρὸς τὸν Πάρνηθα τε-
τραμμένων κλιτύων τῆς Πεντέλης (B. ΒΔ. ΒΑ.)
ὁδοῦς, διότι κατὰ τὸ σημεῖον τῆς συμπτώσεως αὐ-
τῶν ἀνέκαθεν ὑπήρχεν ἡ μόνη εὐπρόσβατος πρὸς

(1) Ἀρχαιολ. Ἐφημ. Περιοδ. 6'. Τεύχος ΙΔ' σελ. 361, 362.
(C. I. A. II. I. n° 61.)

(2) Ἡ ὑπὸ Benseler 6' ἔκδοσις τοῦ λεξικοῦ τῶν κυρίων ὀνομάτων
τοῦ Pape (1870) δὲν περιέχει τὸ ἐπίρρημα τοῦτο, ἀλλὰ μόνον τὸ
Βατῆθεν. Παραλείπει ὅμως καὶ τὸ γνωστὸν τότε δημοτικὸν Βα-
τεις ἢ Βατῆς, ὑπὲρ καὶ Στέφανος ὁ Βυζάντιος ἠγνῶει.

(3) Τελείαν παρασιώπησιν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ χάρτου παραλείψιν,
σημειῶ τὴν τῆς σπουδαίας θέσεως Ἀνακάσας· ἐτι δὲ καὶ τὴν τοῦ
παρ' αὐτὴν Βασιλικοῦ.

τὴν πόλιν διάβασις (1). Εἰς ἡμᾶς δὲ μετὰ τὰ εἰρημένα φαίνεται ὅτι ἐκυρώθη ἡ περὶ Βατῆς γνώμη τοῦ Βουρσιανοῦ, κρίνοντες δὲ τὸ ὄνομα Πατήσια παραφθορὰν τοῦ τοπικοῦ ἐπιρρήματος

Βατῆσι, ἐν Πατησίοις νομιζόμεν ὅτι ἔχει τόπον ἢ Βατῆ (1).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ.

Περὶ τὰς ἀρχὰς ἤδη τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἐπὶ τῆς πλατείας Κοραῆ καὶ κατὰ τὸ Δ. μέρος ταύτης ἐγένετο ἔναρξις τῆς σκαφῆς πρὸς θεμελίωσιν τοῦ δημοτικοῦ θεάτρου τοῦ Πειραιῶς. Ὑπὸ τὰ πρῶτα τῆς σκαπάνης κτυπήματα παρουσιάσθησαν τοῖχοι κατὰ διαφόρους διευθύνσεις φερόμενοι, οἵτινες ἐδείκνυον ὅτι πάντες ἀνήκον εἰς παλαιάν τινα οἰκοδομὴν ἐκεῖ που ἐν τοῖς χώμασι καλυπτομένην, ἀπεκαλύπτοντο δὲ καθ' ὅσον ἡ ἐργασία πρὸς Α. ἐχώρει. Ἐν τοῖς χώμασι τοῖς μεταξὺ τῶν τοίχων τούτων κατὰ τὴν ἀρχὴν ἤδη τῆς σκαφῆς ἀνευρέθησαν τρεῖς ἐνεπιγράφοι λίθοι, ὧν τὰς ἐπιγραφὰς παρατίθεται ἐνταῦθα ἀφίνων τὰ κατὰ τὰ λοιπὰ εὐρήματα καὶ τὴν ἄλλην οἰκοδομὴν εἰς τὸ τέλος

τῆς ὄλης ἐρεῦνης, ἣν ἐκεῖ τὸ Ὑπουργεῖον διέταξεν.

Α'. Τῶν ἐπιγραφῶν τούτων ἡ πρώτη εἶνε ἐπὶ στήλης λίθου φαιοῦ μετ' αἰτώματος καὶ ἀκρωτηρίων, τεθραυσμένης τὸ κάτω ἤμισυ ἐξ ἀριστερῶν καὶ ἄνω πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ κάτω ἀπὸ στίχου 20^{ου} καὶ ἐξῆς. Τὸ σωζόμενον ὕψος τῆς στήλης εἶνε ἐνὸς μέτρου, τὸ πλάτος 0,69, τὸ δὲ πάχος 0,20. Φέρει ἐπὶ τῆς ἐνεπιγράφου ἐπιφανείας ἄνω ἐν κυματίῳ ὑπὸ τὸ αἰτωμάτιον τάδε: ΙΕΡΑΔΙΟΝΥΣΟΥ, μετὰ δὲ τοῦτο δύο ψηφίσματα, τὸ πρῶτον τιμητικὸν Διονυσίου Ἀγαθοκλέους Μαραθωνίου, τὸ δ' ἕτερον, οὗ ἐλάχιστον μέρος σώζεται, τιμητικὸν Σόλωνος Ἐρμογένου Χολαργέως.

Ἔχει δ' ἡ πλάξ αὕτη ὧδε:

Ι Ε Ρ Α Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ο Υ

Α Γ Α Θ Ε Ι Τ Υ Χ Ε Ι Ο Ρ Γ Ε Ω Ν Ε Ξ

	Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ι Ο Ξ	Α Γ Α Θ Ο Κ Λ Ε Ο Υ Ξ	Μ Α Ρ Α Θ Ω Ν Ι Ο Ξ
	Α Γ Α Θ Ο Κ Λ Η Ξ	Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ι Ο Υ	Μ Α Ρ Α Θ Ω Ν Ι Ο Ξ
5	Ξ Ο Λ Ω Ν	Ε Ρ Μ Ο Γ Ε Ν Ο Υ	Χ Ο Λ Α Ρ Γ Ε Υ Ξ
	Ε Π Ι Χ Α Ρ Η Ξ	Κ Ρ Α Τ Ω Ν Ο Ξ	Ξ Κ Α Μ Β Ω Ν Ι Δ Η Ξ
	Ι Ξ Ο Κ Ρ Α Τ Η Ξ	Ξ Α Τ Υ Ρ Ο Υ	Κ Υ Δ Α Ο Η Ν Α Ι Ε Υ Ξ
	Α Ν Δ Ρ Ω Ν	Ξ Ω Ξ Α Ν Δ Ρ Ο Υ	Α Μ Α Ξ Α Ν Τ Ε Υ Ξ
	Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ο Γ Ε Ν Η Ξ	Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ι Ο Υ	Γ Α Ι Α Ν Ι Ε Υ Ξ
10	Ξ Ι Μ Ω Ν	Ξ Ι Μ Ω Ν Ο Ξ	Π Ο Ρ Ι Ο Ξ
	Φ Ι Λ Ο Ξ Τ Ρ Α Τ Ο Ξ	Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ι Ο Υ	Π Ο Ρ Ι Ο Ξ
	Λ Ε Ω Ν	Ξ Ι Μ Ο Υ	Ε Λ Α Ι Ο Υ Ξ Ι Ο Ξ
	Θ Ε Ο Δ Ο Τ Ο Ξ	Τ Ι Μ Η Ξ Ι Ω Ν Ο Ξ	Φ Λ Υ Ε Υ Ξ

(1) Ἴδε τὰς ἐν τῷ Ἐπεξηγηματικῷ Κειμένῳ τῶν γερμ. χαρατῶν σπουδαίας ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου τοπογραφικὰς ἐξηγήσεις (Heft II. Section Pyrgos, s. 42, 43.)

(1) Ἐν τῇ λέξει Πατήσια, ἡ μὲν κατάληξις α φυσικῶς ἐπῆλθε, τοῦ τοπικοῦ ἐπιρρήματος τραπέντος εἰς τοπικὸν ὄνομα ἀριθμοῦ πληθυντικοῦ, ἄδηλον τοῦτο διατί. Τοῦ δὲ ἀρκτικοῦ ἐν τῇ λέξει Βατῆ γράμ-

15 Δ Ι Ω Ν Α Ν Τ Ι Λ Ο Χ Ο Υ Λ Α Μ Π Τ Ρ Ε Υ Ξ
 Η Ρ Α Κ Λ Ε Ι Δ Η Ξ Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Υ Π Α Ι Ο Ν Ι Δ Η Ξ
 Κ Α Λ Λ Ι Κ Ρ Α Τ Η Ξ Τ Ι Μ Η Ξ Ι Ω Ν Ο Ξ Κ Η Φ Ι Ξ Ι Ε Υ Ξ
 Α Π Ο Λ Λ Ο Δ Ω Ρ Ο Ξ Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι Ο Υ Λ Α Μ Π Τ Ρ Ε Υ Ξ

20 ΑΓΑΘΕΙΤΥΧΕΙΕ . . ΕΥΠΟΛΕΜΟΥΑΡΧΟΝΤΟΞΠΟΞΙΔΕΩΝΟΞΑΓΟΡΑΙΚΥΡΙΑΙΕΔΟΞΕΝΤΟΙΞ
 ΥΞΙΑΞΤΑΙΞΞΟΛΩΝΕΡΜΟΓΕΝΟΥΧΟΛΑΡΓΕΥΞΕΙΠΕΝΕΠΕΙΔΗΔΙΟΝΥΞΙΟΞΑΓΑΟΟΚΛΕΟΥΞ
 ΝΙΟΞΚΑΤΑΞΤΑΟΕΙΞΤΑΜΙΑΞΥΠΟΤΩΝΔΙΟΝΥΞΙΑΞΤΩΝΠΛΕΙΩΕΤΗΚΑΙΛΑΒΩΝΠΑΡΑΥΤΩΝ
 ΥΝΗΝΤΟΥΔΙΟΝΥΞΟΥΤΟΝΤΕΝΕΩΤΟΥΟΕΟΥΚΑΤΕΞΚΕΥΑΞΕΝΚΑΙΕΚΟΞΜΗΞΕΝΕΝΠΟ

[ΛΛΟΙΞ

25 ΟΗΜΑΞΙΝΚΑΙΕΙΞΤΑΥΤΑΑΝΗΛΩΚΕΝΟΥΚΟΛΙΟΝΠΛΗΟΟΞΑΡΓΥΡΙΟΥΕΠΕΔΩ
 ΝΟΝΔΡΑΧΜΑΞΧΙΛΙΑΞΟΠΩΞΕΧΩΞΙΝΑΠΟΤΗΞΠΡΟΞΟΔΟΥΟΥΕΙΝΤΩΙΟΕΩΙΚΑΙ
 ΛΤΑΤΑΠΑΤΡΙΑΠΑΡΕΞΚΕΥΑΞΕΝΔΕΤΟΙΞΔΙΟΝΥΞΙΑΞΤΑΙΞΙΝΕΧΩΞΙΝΧΡΑ
 30 ΜΑΤΑΚΑΙΑΡΓΥΡΩΜΑΤΑΚΑΙΤΗΝΛΟΙΠΗΝΧΟΡΗΓΙΑΝΠΑΞΑΝΤΗΝΔΕΟ
 ΞΟΝΞΥΝΙΟΝΤΕΞΚΑΟΕΚΑΞΤΟΝΜΗΝΑΜΕΟΕΞΟΥΞΙΝΤΩΝΙΕΡΩΝ
 ΠΑΙΝΕΞΑΙΔΙΟΝΥΞΙΟΝΑΓΑΟΟΚΛΕΟΥΞΜΑΡΑΟΩΝΙΟΝΚΑΙΞΤΕΦΑ
 ΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΑΡΕΤΗΞΕΝΕΚΕΝΚΑΙΚΑΛΟΚΑΓΑΟΙΑΞΚΑΙΕΥ
 35 ΥΞΑΙΤΟΝΞΤΕΦΑΝΟΝΤΟΥΤΟΝΜΕΤΑΤΟΤΑΞΞΠΟΝΔΑΞΠΟΙΗ
 ΑΙΕΡΑΤΟΙΞΟΡΓΕΩΞΙΝΕΝΤΕΙΠΡΩΤΕΙΞΥΝΟΔΩΙΑΝΑΓΡΑ
 ΝΕΙΚΑΙΞΤΗΞΑΙΠΑΡΑΤΟΝΝΕΩΤΟΥΟΕΟΥΕΙΞΔΕΤΗΝΑ
 ΡΙΞΑΙΤΟΓΕΝΟΜΕΝΟΝΑΝΑΛΩΜΑΤΟΝΤΑΜΙΑΝΤΑΥ

35 ΔΝΟΞΑΓΟΡΑΙΚΥΡΙΑΙΕΔΟΞΕΝΤΟΙΞΔΙΟΝΥΞΙΑ
 ΕΙΔΗΞΟΛΩΝΕΡΜΟΓΕΝ...ΟΛΑΡΓΕΥΞΚΑΤΑ
 ΝΕΦΡΟΝΤΙΞΕΝΟΠΩΞΕΓΑ . . ΗΟΩΞΙΝ
 ΞΚΑΙΑΟΚΝΩΞΟΥΔΕΜΙΑΝΚΑ
 ΩΜΩΞΤΟΙΕΡΟΝΤ
 ΟΜΕΝΟΝΑΡ

Ἰερά Διονύσου.

Ἄγαθῆ τύχῃ ὀργεῶνες

5	Διονύσιος	Ἄγαθοκλέους	Μαραθώνιος
	Ἄγαθοκλῆς	Διονυσίου	Μαραθώνιος
	Σόλων	Ἐρμογένου	Χολαργεὺς

ματος ἢ εἰς Π τροπή εὔρηται ἤδη ἐν τῷ ῥήματι βατέω = πατέω
 παρὰ τοῖς παλαιοῖς. — Ἀφορμὴν δ' εἰς σέψεις δίδομεν ἐνταῦθα τῷ
 ἀναγνώστῃ α') τὴν ἀρχαίαν λέξιν βατήρ, ἐν τῇ τριπλῇ ἐννοίᾳ οὐδού,
 τέρματος, ἄκρου, κατ' ἀντιπαράθεσιν πρὸς τὴν ἐν τῇ ἄνω τελευταίᾳ
 ἐπιγραφῇ λέξιν Σχαστηριῶν, ἧς ἀμυδρὰν τινα ἔννοιαν παρέχουσιν
 ἴσως τὰ παρ' Ἡσυχίου συγχευμένα: «Σχαστηρία· ὀρμιστηρία
 (Σχαστήρια· ὀρμητήρια) καὶ Χαστηρία· τῆ ἀνεργούση», καθ' ἣ
 σχαστηρία φαίνεται σημαίνουσα ὄριον, ἀφετηρίαν, ἀρχὴν (ἴδε
 καὶ τὸ ἑλλ. λεξικὸν Σακελλαρίου ἐν τῇ λέξει· β') τὴν λέξιν Ἐσχα-

τιὰ («τὰ πρὸς τοῖς τέρμασι τῶν χωρίων ἐσχατίας ἔλεγον οἷς γεινιᾶ
 εἶτε ὄρος εἶτε θάλασσα» [Ἄρποκρατίων]), κατ' ἀντιπαράθεσιν πρὸς
 τὴν λέξιν Σχαστηρία, — ἀμφοτέρως ἀπαντῶσας ἐν τῇ αὐτῇ ἐπι-
 γραφῇ. — Μέχρι τοῦδε τὸ ὄνομα Βατὴ παρήγον οἱ τοπογράφοι ἐκ τοῦ
 βάτος, τὸ δὲ λεξικὸν τοῦ Pape μεταφράζει αὐτὴν Grossbeeren.
 — Ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ Πατισάχ παραγωγὴ τοῦ ὀνόματος Πατήσια ὑπὸ Δ.
 Σουρμελῆ καὶ τὸ ἐν τινι τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Νερουλοῦ σκῶμμα εἶναι
 ἴσως ἀνάξια μνείας ἐνταῦθα.

	Ἐπιχάρης	Κράτωνος	Σαμβωνίδης
	Ἴσοκράτης	Σατύρου	Κυδαθηναίεϋς
	Ἄνδρων	Σωσάνδρου	Ἀμαξαντεϋς
	Διονυσογένης	Διονυσίου	Παιανίεϋς
10	Σίμων	Σίμωνος	Πόριος
	Φιλόστρατος	Διονυσίου	Πόριος
	Λέων	Σίμου	Ἐλαιούσιος
	Θεόδωτος	Τιμησίωνος	Φλυεϋς
	Δίων	Ἀντιλόχου	Λαμπτρεϋς
15	Ἡρακλείδης	Θεοδώρου	Παιονίδης
	Καλλικράτης	Τιμησίωνος	Κηφισίεϋς
	Ἀπολλόδωρος	Ἀπολλωνίου	Λαμπτρεϋς

- Ἄγαθῆ τύχη ἐ[πι] Εὐπολέμου ἄρχοντος Ποσιδεῶνος ἀγορᾶ κυρία ἔδοξεν τοῖς
 Διον]υσιασταῖς, Σόλων Ἐρμογένου Χολαργεϋς εἶπεν ἐπειδὴ Διονύσιος Ἄγαθοκλέους
 20 Μαραθῶ]μιος κατασταθεὶς ταμίας ὑπὸ τῶν Διονυσιαστῶν πλείω ἔτη καὶ λαβῶν παρ' αὐτῶν
 τὴν ἱερεωσ]ύνην τοῦ Διονύσου τὸν τε νεῶ τοῦ θεοῦ κατεσκεύασεν καὶ ἐκόσμησεν ἐν πολλοῖς
 ἀνα]θήμασιν καὶ εἰς ταῦτα ἀνήλωκεν οὐκ ὀλι(γ)ον πλῆθος ἀργυρίου ἐπέδω-
 κεν δὲ] νον δραχμὰς χιλίας ὅπως ἔχωσιν ἀπὸ τῆς προσόδου θύειν τῷ θεῷ καὶ
 κ]ατὰ τὰ πάτρια, παρεσκεύασεν δὲ τοῖς Διονυσιασταῖς ἕν' ἔχωσιν χρυ-
 25 χρυσῶ]ματα καὶ ἀργυρῶματα καὶ τὴν λοιπὴν χορηγίαν πᾶσαν τὴν δεο-
 εἰ]ς ὃν συνιόντες καθ' ἕκαστον μῆνα μεθέξουσιν τῶν ἱερῶν
 δεδόχθαι τοῖς ὀργεῶσιν ἐ]παινέσαι Διονύσιον Ἄγαθοκλέους Μαραθῶνιον καὶ στεφα-
 νῶσαι (κιττοῦ στεφάνω?) κ]ατὰ τὸν νόμον ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ καλοκαγαθίας καὶ εὐ-
 νοίας καὶ ἀναγορε]ῦσαι τὸν στέφανον τοῦτον μετὰ τὸ τὰς σπονδὰς ποιή-
 30 σασθαι] α ἱερά τοῖς ὀργεῶσιν ἐν τῇ πρώτῃ συνόδῳ ἀναγρά-
 ψαι δὲ τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃ λιθί]νῃ καὶ στήσαι παρὰ τὸν νεῶ τοῦ θεοῦ εἰς δὲ τὴν ἀ-
 ναγραφὴν με]ρίσαι τὸ γενόμενον ἀνάλωμα τὸν ταμίαν. Ταῦ-
 τα Σόλων εἶπεν.]
 Ἄγαθῆ τύχη ἐπὶ ἄρχοντος]ῶνος ἀγορᾶ κυρία ἔδοξεν τοῖς Διονυσια-
 35 σταῖς ἐπ]ειδὴ Σόλων Ἐρμογέν[ου Χ]ολαργεϋς κατα-
 σταθεὶς ταμίας ὑπὸ τῶν Διονυσιαστῶν] ἐφρόντισεν ὅπως ἐπα[υξ]ηθῶσιν
 αἱ πρόσοδοι φιλοτίμω]ς καὶ ἀόκνως οὐδεμίαν κα[τέλιπεν
 ο]μῶς τὸ ἱερὸν τ[οῦ θεοῦ
 ὄμενον ἄρ

Τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης μετ' ἐπι-
 μελείας κεχαραγμένα Μακεδονικοὺς δεικνύουσι τοὺς
 χρόνους. Ἐν στίχῳ 22^ο κατὰ παραδρομὴν τοῦ
 τεχνίτου ἐγράφη ὀλίον ἀντὶ ὀλίγον. Ἀνευρέθη δ' ἡ
 στήλη καταπεπτωκυῖα ἐν τοῖς χώμασι πρὸ βάρου
 τινὸς ἐκ πωρίνου λίθου φέροντος ἀνοιγμα τοῦ αὐτοῦ

πάχους καὶ πλάτους πρὸς τὰ τοῦ κάτω μέρους τῆς
 στήλης. Ἐν στίχῳ 28^ο ἐξ ἄλλων ἐπιγραφῶν συμ-
 πληρῶν προσέθηκα τὸ κιττοῦ στεφάνω· καθ' ὅσον
 ἄλλαι εἰς λατρείαν Διονύσου ἀναγόμεναι τοιαύτην
 στεφάνωσιν ἀναγράφουσιν, καὶ ὁ χώρος δ' ἀνάλο-
 γος τῶν συμπληρουμένων γραμμάτων.

Β'. Ἡ δευτέρα στήλη λίθου λευκοῦ ἀνευρέθη συντετριμμένη εἰς τέσσαρα τεμάχια, ὧν τὰ πρὸς τὰ κάτω δύο ὑπεξαίρεθέντα εἶχον περιέλθῃ εἰς χεῖρας τοῦ κ. Καραπάνου ὅστις ἀπέδωκεν αὐτὰ εἰς τὸ δημοτικὸν Μουσεῖον, οὕτω δ' ἀπῆρτίσθη πλήρης ἡ ἐπιγραφή πλὴν τινων γραμμάτων ἐν τῇ θέσει ἐν ἣ ἐπῆλθε τοῦ λίθου ἢ διάρρηξις. Ἡ στήλη φέρει

ἀέτωμα, οὗ αἱ πτέρυγες καὶ τὸ ὑπὸ τὸ γείσωμα κυμάτιον φέρουσιν ἔχνη κεχρωματισμένου κοσμήματος ἐξ ὠῶν καὶ γλωσσῶν ὄφρων. Ἀναφέρεται δὲ ἡ ἐπιγραφή εἰς τὸν αὐτὸν Διονύσιον μετηλλαχότα τὸν βίον καὶ τὰς ἀπονεμηθείσας τοῖς παισὶ τιμάς.

Ἡ ὄλη στήλη ἔχει ὕψος 0,90, πλάτος 0,34, καὶ πάχος 0,09. Ἡ δ' ἐπιγραφή αὐτῆς εἶνε ἡδε:

⊙ Ε Ο Ι

ΑΓΑΘΕΙΤΥΧΕΙΕΠΙΠΡΑΚΟΥΑΡΧΟΝΤΟΞΠΟΞΙΔΕΟ
 ΝΟΞΑΓΟΡΑΙΚΥΡΙΑΙΞΟΛΩΝΕΡΜΟΓΕΝΟΥΧΟΛΑΡΓΕΥΞ
 ΕΙΠΕΝΕΠΕΙΔΗΞΥΜΒΕΒΗΚΕΝΔΙΟΝΥΞΙΩΙΜΕΤΑΛΛΑ
 ΞΑΙΤΟΝΒΙΟΝΑΠΟΔΕΔΕΙΓΜΕΝΩΙΕΜΠΟΛΛΟΙΞΗΝΕ
 5 ΧΩΝΕΥΝΟΙΑΝ.ΙΕΤΕΛΕΙΠΡΟΞΑΡΑΝΤΑΞΤΟΥΞΤΗΝ
 ΞΥΝΟΔΟΝΦΕΡΟ.ΤΑΞΤΟΙΟΕΟΙΑΙΕΙΤΙΝΟΞΑΓΑΘΟΥΠΕΙ
 ..ΜΕΝΟΞΠΑΡΑΙΤΙΟΞΓΙΝΕΞΟΑΙΚΑΙΙΔΙΑΙΚΑΙΚΟΙΝΕΙ
 ..ΛΑΓΑΘΟΞΩ.ΕΝΠΑΝΤΙΚΑΙΡΩΙΟΞΓΟΥΝΠΡΟΤΙ
 ΜΗΟΕΙΞΥΠΟΤΩΝΔΙΟΝΥΞΙΑΞΤΩΝΚΑΙΛΑΒΩΝΤΗΝΙΕ
 10 ΡΕΩΞΥΝΗΝΤ.ΥΟΕΟΥΚΛ..ΑΤΑΞΤΑΟΕΙΞΤΑΜΙΑΞΤΑΞ
 ΤΕΚΟΙΝΑΞΠΡΟΞΟΔΟΥΞΕΡΗΥΞΗΞΕΝΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝ
 ΕΠΙΔΟΥΞΑΥΤΟΙΞΑΡΓΥΡΙΟΥΧΙΛΙΑΞΔΡΑΧΜΑΞΚΑΙΤΟ
 ΠΟΝΜΕΤΑΤΗ.ΑΛΛΗΞΧΟΡΗΓΙΑΞΠΑΞΗΞΕΙΞΟΝΞΥΝ
 ΙΟΝΤΕΞΟΥΞ..ΞΙΝΚΑΤΑΜΗΝΑΕΚΑΞΤΟΝΤΩΙΟΕΩΙΚΑ
 15 ΤΑΤΑΠΑΤΡΙΑΕΡΕΔΩΚΕΝΔΕΚΑΙΑΛΛΑΞΑΡΓΥΡΙΟΥ
 ΠΕΝΤΑΚΟΞΙΑ.ΔΡΑΧΜΑΞΑΦΩΝΚΑΤΕΞΚΕΥΑΞΑΤΟΤΟ
 ΑΓΑΛΜΑΤΟ..ΙΟΝΥΞΟΥΤΟΙΞΟΡΓΕΩΞΙΝΚΑΙΠΡΟΞΙΔΡΥ
 ΞΑΤΟΚΑΤΑΤ..ΜΑΝΤΕΙΑΝΤΟΥΟΕΟΥΚΑΙΠΕΡΙΑΠΑΝΤΩΝ
 ΤΟΥΤΩΝΥΠΑ..ΟΥΞΙΝΑΙΑΠΟΔΕΙΞΕΙΞΥΠΕΡΤΑΝΔΡΟΞΞΑ
 20 ΦΕΙΞΔΙΑΤΟΝΧΡΗΜΑΤΙΞΜΟΝΕΙΞΤΟΝΑΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝ
 ΑΝΟΩΝΕΠΙΓΝΟΝΤΕΞΟΙΔΙΟΝΥΞΙΑΞΤΑΙΕΤΙΜΗΞΑΝ
 ΑΥΤΟΝΑΞΙΟ.ΟΝΤΑΚΑΙΕΞΤΕΦΑΝΩΞΑΝΚΑΤΑΤΟΝ
 ΝΟΜΟΝΙΝΑΟ.ΝΦΑΙΝΩΝΤΑΙΟΙΤΗΝΞΥΝΟΔΟΝΦΕΡΟΝ
 ΤΕΞΜΕΜΝΗ.ΕΝΟΙΑΥΤΟΥΚΑΙΙΩΝΤΟΞΚΑΙΜΕΤΗΛΛΑ
 25ΤΟΝΒ...ΤΗΞΠΡΟΞΑΥΤΟΥΞΜΕΓΑΛΟΥΥΧΙΑΞ
 ΚΑΙ.....ΑΝΤΙΤΟΥΤΩΝΦΑΝΕΡΟΙΩΞΙΝΤ.ΜΩΝ
 Τ.....Ε...ΕΙΝΟΥΓΕΓΟΝΟΤΑΞΕΠΕΙΔΗΞΥΜΒΑΙ
 ΝΕΙ.ΙΑΔΟΧ.....ΤΑΛΕΛΟΙΠΕΝΑΙΠΑΝΤΩΝ
 ΤΩΝΕΝΔΟΞ.ΙΚΑΙΤΙΜΕΙΑΥΤΩΙ.....ΟΝΤΩΝΠΕΡΙΩΝ
 30 ΚΑΙΟΝΟΜΟΞΤΩΝΟΡΓΕΩΝΩΝΚΑΛΕΙΠΡΩΤ.....
 ΤΑΤΟΝΠΡΕ.ΒΥΤΑΤΟΝΤΩΝΥΩΝΚΑΟΩΞΚΑΙΠΡΟΕΙ.....
 ΚΤΑΙΕΠΙ...ΧΩΡΑΝΤΑΔΕΛΦΟΥΚΑΛΛΙΚΡΑΤΟΥΙΩΝ
 ΤΟΞΤΟΥΠΑΤΡΟΞΔΕΔΟΧΟΑΙΤΟΙΞΟΡΓΕΩΞΙΝΤΗΝΙΕΡΕΩ

35 . . ΝΗΝΤΟΥΔΙΟΝΥΞΟΥΔΕΔΟΞΟΑΙΑΓΑΟΟΚΛΕΙΔΙΟΝΥΞΙΟΥ
 . . ΡΑΟΩΝΙΩΙΚΑΙΥΠΑΡΧΕΙΝΑΥΤΩΙΔΙΑΒΙΟΥΕΡΠΤΑΙΞ
 . . ΜΑΙΞΤΑΙΞΑΥΤΑΙΞΑΙΞΕΤΕΤΙΜΗΤΟΚΑΙΟΠΑΤΗΡΑΥ
 . . . ΕΓΡΕΙΔΗΥΓΟΜΕΜΕΝΗΚΕΝΤΗΝΤΑΜΙΕΙΑΝΕΙΞΤΟΝ
 . . ΤΑΤΑΥ . . ΧΡΟΝΟΝΔΙΕΞΑΞΕΙΝΚΑΙΕΠΑΥ . ΗΞΕΙΝΤΗΝ
 40 ΔΟΝΔΙ . ΟΥΞΕΙΞΤΑΥΤΑ . ΑΥΤΟΝΑΠ . . ΑΞΙΞΤΩΞ
 ΟΜΕΝΟΞ . ΠΟΔΕΙΚΝΥΞΟΑΙΤΗΝΕΑΥΤΟΥΕΥΝΟΙΑΝ
 ΑΛΟΚΑΓ . ΟΙΑΝΠΡΟΞΑΠΑΝΤΑΞΤΟΥΞΔΙΟΝΥΞΙΑΞΤΑ .
 ΓΑΓΕΝ . ΕΚΑΙΤΟΝΑΔΕΛΦΟΝΑΥΤΟΥΔΙΟΝΥΞΙΟΝΔΙΟ
 ΝΥΞΙΟΥΜΑΡΑ . ΩΝΙΟΝΕΙΞΤΗΝΞΥΝΟΔΟΝΕΡΠΤΑΤΟΥΠΑΤ . . .
 ΥΠΑΡΧΟΝΤΑ . ΕΟΞΕΞΟΝΤΑΤΩΝΚΟΙΝΩΝΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟ .
 45 ΦΡΟΝΤΙΞΑΙΔΕΤΟΥΞΟΡΓΕΩΝΑΞΟΡΩΞΑΦΗΡΩΙΞΟΕΙΔΙ .
 ΝΥΞΙΟΞΚΑΙΑ . ΑΤΕΟΞΕΙΝΤΩΙΙΕΡΩΙΠΑΡΑΤΟΝΟΞΟΝΟΠΟΥΚΑ .
 ΟΠΑΤΗΡΑΥΤΟΥΙΝΑΥΠΑΡΧΕΙΚΑΛΛΙΞΤΟΝΥΓΟΜΝΗΜΑΑΥΤΟΥ
 ΕΙΞΤΟΝΑΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝΑΝΑΓΡΑΥΑΙΔΕΤΟΔΕΤΟΥΗΦΙΞΜΑΞ .
 ΞΤΗΛΕΙΛΙΟΙΝΕΙΚΑΙΞΤΗΞΑΙΠΑΡΑΤΟΝΝΕΩΤΟΥΟΞΟΥΤΟΔΕ
 50 ΓΕΝΟΜΕΝΟΝΑΝΑΛΩΜΑΞΙΞΤΗΝΞΤΗΛΗΝΚΑΙΤΗΝΑΝΑΟΞΙΝ
 ΜΕΡΙΞΑΙΤΟΝΤΑΜΙΑΝΤΑΥΤΑΞΟΛΩΝΕΙΡΕΝ

Θ ε ο ί .

Ἀγαθὴ τύχη ἐπὶ Ἰππάκου ἄρχοντος Ποσιδεῶ-
 νος ἀγορᾶ κυρία Σόλων Ἑρμογένου Χολαργεὺς
 εἶπεν· ἐπειδὴ συμβέβηκεν Διονυσίῳ μεταλλά-
 ξαι τὸν βίον ἀποδεδειγμένῳ ἐμπολλοῖς ἦν ἔ-
 5 χων εὐνοίαν [δ]ιετέλει πρὸς ἅπαντας τοὺς τὴν
 σύνοδον φέρο[ν]τας τῷ θεῷ αἰεὶ τινοῦ ἀγαθοῦ πει-
 ρώ[μενος] παραίτιος γίνεσθαι καὶ ἰδίᾳ καὶ κοινῇ
 φι[λά]γαθος ὧ[ν] ἐν παντὶ καιρῷ, ὅς γοῦν προτι-
 μηθεῖς ὑπὸ τῶν Διονυσιαστῶν καὶ λαβῶν τὴν ἱε-
 10 ρεωσύνην τ[ο]ῦ θεοῦ κα[ὶ] κ[α]τασταθεῖς ταμίας τάς
 τε κοινὰς προσόδους ἐπηύξησεν ἐκ τῶν ἰδίων
 ἐπιδοῦς αὐτοῖς ἀργυρίου χιλίας δραχμὰς καὶ τό-
 πον μετὰ τῆ[ς] ἄλλης χορηγίας πάσης εἰς ὃν συν-
 ιόντες θύσ[ου]σιν κατὰ μῆνα ἕκαστον τῷ θεῷ κα-
 15 τὰ τὰ πάτρια, ἐπέδωκεν δὲ καὶ ἄλλας ἀργυρίου
 πεντακοσία[ς] δραχμὰς ἀφ' ὧν κατεσκευάσατο τὸ
 ἄγαλμα τῷ Διονύσου τοῖς ὀργεῶσιν καὶ προσιδρύ-
 σατο κατὰ τ[ὴν] μαντείαν τοῦ θεοῦ, καὶ περὶ ἀπάντων
 τούτων ὑπά[ρχ]ουσιν αἱ ἀποδείξεις ὑπὲρ τάνδρὸς σα-
 20 φεῖς διὰ τὸν χρηματισμὸν εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον,
 ἀνθ' ὧν ἐπιγόνοντες οἱ Διονυσιασταὶ ἐτίμησαν
 αὐτὸν ἀξιο[ῦ]ν ὄντα καὶ ἐστεφάνωσαν κατὰ τὸν
 νόμον. Ἴνα ο[ῦ]ν φαίνωνται οἱ τὴν σύνοδον φέρον-
 τες μεμνη[μ]ενοὶ αὐτοῦ καὶ ζώντος καὶ μετηλλα-

25 [χότος] τὸν β[ίον] τῆς πρὸς αὐτοὺς μεγαλοψυχίας
 καὶ [εὐνοίας. . . . ἔν] ἀντὶ τούτων φανεροὶ ὧσιν τ[ε]
 [μῶν-
 τ[ε]ς τοὺς] ἐ[ξ] ἐκ[είνου] γεγονότας ἐπειδὴ συμβαί-
 νει [δ]ιαδόχ[ους] τοὺς οὖς κα[τα]λελοιπέναι πάντων
 τῶν ἐν δόξ[ῃ] καὶ τιμῇ αὐτῷ [ὑπαρχ]όντων περὶ ὧν
 30 καὶ ὁ νόμος τῶν ὀργεῶνων καλεῖ πρωτ. [δ]ν-
 τα τὸν πρε[σ]βύτατον τῶν ὧν καθὼς καὶ προει. . . .
 κται ἐπὶ [τὴν] χώραν τᾶδελφοῦ Καλλικράτου ζῶν-
 τος τοῦ πατρὸς, δεδόχθαι τοῖς ὀργεῶσιν τὴν ἱερεω-
 σύνην τοῦ Διονύσου δεδόςθαι Ἀγαθοκλεῖ Διονυσίῳ
 35 Μά[ρα]θωνίῳ καὶ ὑπάρχειν αὐτῷ διὰ βίου ἐπὶ ταῖς
 τι[μαῖς] ταῖς αὐταῖς αἰς ἐτετίμητο καὶ ὁ πατὴρ αὐ-
 τοῦ] ἐπειδὴ ὑπομεμένηκεν τὴν ταμειάν εἰς τὸν
 με]τὰ ταῦ[τα] χρόνον διεξάξειν καὶ ἐπαυ[ξ]ήσειν τὴν
 πρόσσο]δον δι[δ]οὺς εἰς ταῦτα [ἐ]αυτὸν ἀπ[ροφ]ασίςως
 40 βουλ]όμενος [ἀ]ποδείκνυσθαι τὴν ἑαυτοῦ εὐνοίαν
 καὶ κ[α]λοκαγ[α]θίαν πρὸς ἅπαντας τοὺς Διονυσιαστὰς
 προσή]γαγεν [δ]ὲ καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Διονυσίον
 [Διο-
 νυσίου Μα]ρα[θ]ώνιον εἰς τὴν σύνοδον ἐπὶ τὰ τοῦ πα-
 τ[ρὸς]
 ὑπάρχοντα [μ]εθέξοντα τῶν κοινῶν κατὰ τὸν νόμο[ν]
 45 φροντίσαι δὲ τοὺς ὀργεῶνας ὅπως ἀφηρωσθῆ Δι[ο]
 νύσιος καὶ ἀ[ν]ατεθῆ ἐν τῷ ἱερῷ παρὰ τὸν θεὸν ὅπου
 κα[ὶ]

ὁ πατήρ αὐτοῦ ἵνα ὑπάρχη κάλλιστον ὑπόμνημα αὐτοῦ
εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον, ἀναγράψαι δὲ τὸδε τὸ ψή-
φισμα εἶν

στήλη λιθίνη καὶ στήσαι παρὰ τὸν νεῶ τοῦ θεοῦ τὸ δὲ
50 γενομένον ἀνάλωμα εἰς τὴν στήλην καὶ τὴν ἀνάθεσιν
μερίσαι τὸν ταμίαν. Ταῦτα Σόλων εἶπεν.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἐκ τοῦ περιεχομένου καὶ ἐκ
τοῦ χαρακτήρος τῶν γραμμάτων φαίνεται ἀνήκουσα
εἰς χρόνους τοὺς μετὰ τὴν πρώτην ἀλλὰ Μακεδο-
νικούς πάντοτε. Εἶνε δὲ τεθραυσμένη εἰς τέσσαρα
τεμάχια διὰ καθέτου καὶ ὀριζοντίας διαρρήξεως,
ὧν ἡ μὲν ὀριζοντίως γενομένη διέρχεται περὶ τὸν
26^{ον} στίχον ἀφίνουσα μικρὸν ἀνοιγμα ἐκεῖ ὅπου

Τ Ο Ν Δ Ε Ν Ε Ω Ξ Ο Ι Α Ν Α Ξ Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ι Ο Ξ Ε Ι Ξ Α Τ Ο Τ Η Ι Δ Ε
Κ Λ Ι Τ Ε Μ Ε Ν Ο Ξ Ο Υ Ο Ε Ν Κ Α Ι Ξ Ο Α Ν Ε Ι Κ Ε Λ Α Ξ Ο Ι
Κ Α Ι Π Α Ν Τ Ο Υ Π Λ Ο Υ Τ Ο Ν Κ Ρ Ι Ν Α Ξ Π Ο Λ Υ Α Ρ Γ Υ Ρ Ο Ν Α Υ Ξ Ε Ι Ν
Ε Ν Δ Ο Μ Ω Ι Ω Ξ Τ Ο Ξ Ε Β Ε Ι Ν Β Α Κ Χ Ε Τ Α Ξ Ο Ι Ν Ο Μ Ι Μ Α
. . Ο Ω Ν Ω Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ω Ν Ι Λ Α Ο Ξ Ο Ι Κ Ο Ν Α Μ Α Υ Τ Ο Υ
. . . Γ Ε Ν Ε Η Ν Ξ Ω Ι Ο Ι Ξ Π Α Ν Τ Α Τ Ε Ξ Ο Ν Ο Ι Α Ξ Ο Ν

τόνδε νεῶ σοι, ἀναξ, Διονύσιος εἶσατο τῆδε
καὶ τέμενος θυῶεν καὶ ζόαν' εἴκελά σοι
καὶ πάντ' οὐ πλοῦτον κρίνας πολυάργυρον αὔξειν
ἐν δόμῳ, ὡς τὸ σέθειν, Βάκχε, τὰ σοὶ νόμιμα.
[Ἄν]θ' ὦν, ὦ Διόνυσ', ὦν ἴλαος, οἶκον ἅμ' αὐτοῦ
[καὶ] γενεὴν σῶζεις πάντα τε σὸν θίασον.

Ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, ἧς τὰ γράμματα
δὲν δεικνύουσιν ἐπιμέλειαν μεγάλην, ἄξιον παρα-
τηρήσεως τὸ Ν ἐν τῷ α'. καὶ γ'. στίχῳ γραφόμενον
οὕτω Ν ἄνευ τοῦ τρίτου σκέλους. Ἡ ἀρχὴ τοῦ ε'.
καὶ στ'. εἶνε ἀπεσπασμένη εὐκόλως δ' ἀναπληροῦ-
ται, σφζομένου ἐν ἀρχῇ τοῦ ε'. στίχου τοῦ τρίτου
σκέλους τοῦ Ν ἐν δὲ τῇ τοῦ στ'. ἐλλείποντος τοῦ
συνδέσμου καὶ. Καὶ τοῦ Α δὲ ἡ μέση κεραία ἐλ-
λείπει ἐν ἀρχῇ τοῦ β'. στίχου.

συμπίπτει τῇ καθέτῳ· αὕτη δὲ διαιρεῖ τὴν στήλην
ἄνωθεν ἕως κάτω εἰς δύο ἀνισοπλατῆ μέρη, ὧν
τὸ δεξιὸν πλατύτερον.

Γ'. Ἡ τρίτη ἐπιγραφή εἶνε ἐπὶ πλακὸς ὕψους
0,24, πλάτους 0,46 καὶ πάχους 0,06. Εἶνε δ' ἔμ-
μετρος, ἥτοι ἐπίγραμμα ἐξάστιχον ἐκ πενταμέτρων
καὶ ἐξαμέτρων συγκείμενον, τὸ ἠρωσελεγειῶν κα-
λούμενον. Περιέχεται δ' ἐν αὐτῷ ἡ ἀναγραφή τοῦ
ναοῦ τοῦ Διονύσου ὑπὸ τοῦ Διονυσίου καὶ εὐχὴ ἐν
τέλει εἰς διαφύλαξιν τοῦ τε οἴκου καὶ τῆς γενεᾶς
καὶ παντὸς τοῦ θιάσου τῶν ὀργεῶνων ἢ Διону-
σιαστῶν.

Ἔχει δ' ἡ ἐπιγραφή αὕτη ὧδε:

Ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὰς ἐπιγραφάς. Πάντα δὲ
τἀναγόμενα εἰς τὰ λοιπὰ εὐρήματα ἐκτεθήσονται ἐν
λεπτομερείᾳ ἐν τῷ ἐπομένῳ τεύχει, ἀφ' οὗ γείνωσιν
αἱ κατάλληλοι εἰκόνες τῶν κυριωτέρων ἐξ αὐτῶν.

Ὁ ἐν τῇ πρώτῃ ἐπιγραφῇ στ. 18 ἀπαντῶν ἐπώ-
νυμος ἄρχων *Εὐπόλεμος* εἶνε γνωστὸς καὶ ἐξ ἄλ-
λης ἐπιγραφῆς (ὄρα *Albert Dumont Fastes épon-
ymiques d'Athènes* σελ. 10 καὶ *Essai sur la
chronologie des archontes athéniens* σελ. 121)·
ὁ δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐπιγραφῇ στ. 1 *Ἰππακος* πρῶ-
τον ἤδη ἀναγινώσκειται, ἐλλείπει δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ
καὶ ἐκ τοῦ λεξικοῦ τῶν κυρίων ὀνομάτων τοῦ *Pape*.

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 7ῃ Μαΐου 1884.

ΙΑΚ. Χ. ΔΡΑΓΑΤΣΗΣ.

ΑΓΑΛΜΑΤΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΑΕΤΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΕΠΙΔΑΥΡΙΑΙ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ.

(Ὅρα πίν. 3 καὶ 4).

Πρὸς ἀνατολὰς τῆς θόλου τοῦ Πολυκλείτου, εἰς
μικρὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν, ἀπεκαλύφθη ἐν ταῖς

ἐν τῷ ἱερῷ ἀνασκαφαῖς τὸ κρηπίδωμα δωρικοῦ ναοῦ
ἔχοντος μήκος 24,70 καὶ πλάτος 13,20. Τοῦ ναοῦ

τούτου τὰ ἀετώματα ἐκοσμοῦντο τὸ πάλαι δι' ἀγαλμάτων, ὧν τινὰ εὐρέθησαν ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς καὶ εἰκονίζονται ἐν τοῖς πίναξιν Γ' καὶ Δ' (1). Ἐπειδὴ δὲ κεῖται οὗτος πλησίον τῆς θόλου, συμπεραίνω ὅτι εἶνε ὁ ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, διότι κατὰ Παυσανίαν ὁ ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἦτο παρὰ τὴν θόλον (Παυσ. 2, 27, 3). Τὴν εἰκασίαν μου δὲ ταύτην ἐπιβεβαιούσι καὶ ἕτεροι λόγοι, οὓς θέλω ἐκθέσει ἀλλαχοῦ (2). Ἐκ τοῦ σχήματος δὲ τῶν ἀρχιτεκτονικῶν τοῦ ναοῦ τούτου μορφῶν φαίνεται ὅτι ἡ οἰκοδομὴ αὐτοῦ ἤρξατο καὶ ἐγένετο εὐθὺς μετὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Παρθενῶνος, κατὰ τὴν ἐποχὴν δηλ. ἐκείνην, καθ' ἣν οἰκοδομήθησαν ὁ ἐν Σουνίῳ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ ἐν Ραμνοῦντι ναὸς τῆς Νεμέσεως, ὁ ἐν Φιγαλίᾳ ναὸς τοῦ Ἐπικουρίου Ἀπόλλωνος κ. ἔ. Τῷ συμπεράσματι δὲ τούτῳ προσεπιμαρτυρεῖ καὶ τὸ σχῆμα τῶν ὑπὸ τοῦ λιθοξόου χαραχθέντων ἐπὶ τῶν διαφόρων λίθων, ἰδίως ἐπὶ τῶν σπονδύλων τῶν κίωνων, διακριτικῶν σημείων (Steinmetzerzeichen), διότι ταῦτα εἶνε ἅπαντα γράμματα τῆς προεγκλειδείου γραμματικῆς.

Κατὰ τὴν ἀνασκαφὴν δὲ ἀπεκαλύφθη τὸ πρῶτον ἡ ἀνατολικὴ τοῦ ναοῦ πλευρὰ καὶ παρ' αὐτὴν εὐρέθησαν ἡ ὑπ' ἀρ. 7 κεφαλὴ, τὸ ὑπ' ἀρ. 13 τεμάχιον, τοῦ Δ' πίνακος, κορμὸς γυναικὸς ἐγονατισμένης καὶ πολλὰ τεμάχια ἀνθρωπίνων μορφῶν καὶ σώματος ἵππου. Καταφανὲς δ' ἐγένετό μοι τότε ὅτι τὰ εὐρήματα ταῦτα προήρχοντο ἐξ ἀγαλμάτων παριστανόντων Κενταυρομαχίαν καὶ ἐπικοσμοῦντων τὸ πάλαι τὸ ἀνατολικὸν τοῦ ναοῦ ἀέτωμα. Ὑπολογίσας δ' ἀκολουθῶς τὸ μῆκος τοῦ ναοῦ ἔθεσα τοὺς σκαφεῖς πρὸς δυσμὰς κατὰ στίχον, καὶ εὐθὺς, ὡς ἀπεκαλύφθη ἡ δυτικὴ τοῦ ναοῦ πλευρὰ, εὗρον παρ' αὐτὴν κείμενα ὡς ἐκ τοῦ ἀετώματος σχεδὸν κατέπεσαν τὰς ὑπ' ἀρ. 1, 2 καὶ 3 μορφὰς τοῦ Γ' πίνακος καὶ τὰς ὑπ' ἀρ. 1, 2, 10 καὶ 11 τοῦ Δ' πίνακος, ἐξ ὧν ἐγένετό μοι δῆλον ὅτι τὸ δυτικὸν ἀέτωμα ἐκοσμεῖτο δι' ἀγαλμάτων εἰκονίζόντων Ἀμαζονομαχίαν, διότι πρὸς τῷ τόπῳ τῆς εὐρέσεως καὶ τὸ μέγεθος τῶν

(1) Τὰ σχεδιογράφηματα ταῦτα ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ ζωγράφου κ. Gilleron καὶ ἔχουσι μέγεθος σχετικῶς πρὸς τὰ πρωτότυπα 1:7, πλὴν τῶν ὑπ' ἀρ. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, καὶ 13 τοῦ Δ' πίνακος ὧν τὸ μέγεθος εἶναι 1:4.

(2) Ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τοῖς Ἀρχαιολ. Ἐταιρίας τοῦ ἔτους 1883.

μορφῶν συνεφώνει ταῖς διαστάσεις τοῦ ἀετώματος, καὶ τὸ ὀπίσθιον αὐτῶν μέρος δὲν ἦτο ἐντελῶς ἐξεργασμένον καὶ ἐνιαχοῦ ὑπῆρχον καὶ ὀπαὶ πρὸς προσάρτησιν αὐτῶν τῷ τοίχῳ τοῦ ναοῦ (τῷ τυμπάνῳ). Δῆλον δ' ἐγένετό μοι πρὸς τούτοις, ὅτι ἐκ τοῦ ἀετώματος τούτου προήρχοντο καὶ ἕτερα ἅτινα ἀγάλματα, ἅτινα εἶχον εὐρεθῆ πολὺ πρότερον παρὰ τὴν θόλον τοῦ Πολυκλείτου, (ὄσον π.χ. αἱ ὑπ' ἀρ. 8 καὶ 9 τοῦ Δ' πίνακος καὶ ἔ.), διότι καὶ ταῦτα εἶχον τὴν αὐτὴν ἐργασίαν καὶ τὸ αὐτὸ μέγεθος.

Τὰ προκείμενα ἀγάλματα καταπεσόντα ἐκ τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ θὰ ἦσαν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐκτεθειμένα εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ οὕτως οὐ μόνον τὸ φυσικὸν χρῶμα τοῦ μαρμάρου ἐξηφανίσθη ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιφάνεια αὐτοῦ πολὺ ἐβλάβη· ἐπιχωσθέντα δὲ σὺν τῷ χρόνῳ διὰ χρώματος ἐνὸς καὶ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος μέτρου διεσώθησαν ἀπὸ βεβαίας καταστροφῆς, διότι καὶ ὁ ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ μετεβλήθη ἐν τοῖς ὕστερον μεσαιωνικοῖς χρόνοις εἰς ἰδιωτικὴν οἰκίαν καὶ κάμινος μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς θόλου τοῦ Πολυκλείτου πρὸς παραγωγὴν ἀσβέστου κατεσκευάσθη.

Μετὰ τὰ εἰσαγωγικὰ ταῦτα προβαίνομεν εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν ὑπ' ἐξέτασιν ἀγαλμάτων (1).

ΔΥΤΙΚΟΝ ΑΕΤΩΜΑ.

Ἐκ τοῦ δυτικοῦ ἀετώματος προέρχονται αἱ ἐξῆς μορφαί :

1. Ἀμαζῶν ἔφιππος (πίν. Γ'. ἀριθ. 1) διακρινομένη ἐκ τῆς διαθέσεως, ἐκ τοῦ ἱματισμοῦ καὶ ἐκ τῶν ὑποδημάτων. Παρίσταται δὲ κρατούσα ἰσχυρῶς διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὰ ἡνία σὺν τῇ χαίτῃ τοῦ ἵππου καὶ ἔχουσα τὸν δεξιὸν βραχίονα ἠνωρθωμένον, δι' οὗ προσέβαλλε καταφανῶς πολέμιον κρατούσα ἐν τῇ ἄκρῳ χειρὶ ἀκόντιον. Τοιαύτη δὲ στάσις Ἀμαζόνος εἶνε συνήθης, διότι ὑπάρχει καὶ ἐν τῇ ζωσφόρῳ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης, ἐν τῇ

(1) Ἄπαντα ταῦτα μετεκομίσθησαν ὑπ' ἐμοῦ εἰς Ἀθήνας καὶ κατέθεσαν ἐν τῷ μουσεῖῳ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας, ἐνθα ἐξετέθησαν καταλλήλως ὑπὸ τοῦ ἐπιμελητοῦ αὐτοῦ κ. Ἀθανασίου Κουμανούδη, ὅφ' οὗ προσηρμύθησαν καὶ πολλὰ τῶν τεμαχίων καὶ μάλιστα ἡ πτηνὸν κρατούσα ἄκρα δεξιᾶ χειρὸς, ἡ τῷ κορμῷ τῆς Νίκης προσαρμύθησα.

τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φιγαλία καὶ ἐν τῇ τοῦ ἐν Ἀλικαρνασσῶ Μαυσωλείου. Τὰ ἡνία δὲ τοῦ ἵππου ἦσαν χαλκᾶ, ὡς ἐκφαίνεται ἐκ τῶν ἐν τῷ λαιμῷ αὐτοῦ τριῶν ὀπῶν, τῶν χρησιμευουσῶν πρὸς προσάρτησιν αὐτῶν.

2. Ἀμαζῶν πληγωμένη ἐπὶ τοῦ στήθους ἐν τῇ μεταξύ τῶν δύο μαστῶν χώρα (πίν. Δ'. ἀριθ. 10) καὶ φέρουσα πρὸς τῷ συνήθει βραχεῖ χιτῶνι περισκελίδας. Εἰς τὰ ὀπίσθια αὐτῆς εἶνε προσκεκολλημένον μέρος τῆς χαίτης ἀνεστραμμένου ἵππου, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι ἐν ᾧ ἐπληρώθη αὕτη ἐφονεύθη καὶ ὁ ἵππος καὶ οὕτω κατέπεσε σὺν αὐτῷ· πολέμιος δὲ θά' ἔσυρεν αὐτὴν ἐκ τῆς κόμης, ἐν ᾧ θανασίμως οὔσα πληγωμένη ἐστερεῖτο σωματικῆς ἰσχύος, ἵνα ἀποκρούσῃ αὐτὸν καὶ μόνον διὰ τῆς δεξιᾶς ἀντίστατο μικρόν τι, προσπαθοῦσα νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐχθροῦ.

3-4. Δύο γυναικεῖαι μορφαὶ ἔφιπποι (πίν. Γ'. ἀριθ. 2, 3 καὶ 3α), αἵτινες ἴσταντο καταφανῶς ἐν ταῖς γωνίαις τοῦ ἀετώματος. Ἀμφότεραι κἀθηνται ἐπιχαρίτως ἐπὶ τοῦ ἵππου, περιπτύσσουσαι τὸν λαιμὸν αὐτοῦ διὰ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν, καὶ φέρουσι ποδῆρη πολύπτυχον χιτῶνα καὶ πέπλον. Διαφέρουσιν ὅμως ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τοῦ ἱματισμοῦ. Ἡ ὑπ' ἀρ. 3 μορφή φέρει χιτῶνα ἔχοντα βραχεῖας χειρίδας καὶ ἔχει οὕτω τὸν πέπλον ἐκ τῶν ἔμπροσθεν τοῦ σώματος εἰς τὰ ὀπισθεν διατεταγμένον, ὥστε τὸ μὲν ἐν ἄκρον αὐτοῦ ἔχει ἐπιθέσει ἐπὶ τῶν μηρῶν, ὃ καὶ συγκρατεῖ μάλιστα δι' αὐτῶν, τὸ δὲ ἕτερον ἀνεῖχε διὰ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς χειρὸς ἐκ τῶν ὀπισθεν τοῦ σώματος ὑπὲρ τὴν κόμην σχηματίζουσα οὕτω εἶδος καλύπτρας (1). Ἡ ὑπ' ἀριθμὸν δὲ 2 μορφή τοῦ αὐτοῦ πίνακος φέρει χιτῶνα καταλείποντα γυμνὸν τὸ ἄνω δεξιὸν ἄκρον τοῦ στήθους καὶ ἄλλως ἔχει διατεταγμένον τὸν πέπλον· τὸ μὲν τῶν ἄκρων δηλ. ἔχει ἐπιθέσει ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου, τὸ δὲ κρατεῖ ἐπὶ τῶν μηρῶν διὰ τῆς ἄκρας δεξιᾶς χειρὸς.

Ἔτι αἱ μορφαὶ αὗται ἀνέκειντο ἐν τῷ ἀετώματι,

(1) Ἐν τοῖς εὐρεθεῖσι τεμαχίοις ὑπάρχει ἄκρα ἀριστερὰ χεὶρ κρατοῦσα τεμαχίον ἱματίου· ἀνήκει δ' αὕτη βεβαίως εἰς τὴν προκειμένην μορφήν, δὲν προσαρμόζει ὅμως, ἅτε ἐλλείποντος ἱκανοῦ μέρους τοῦ πήγους.

ἢ μὲν ἐν τῇ βορείᾳ αὐτοῦ γωνίᾳ ἢ δὲ ἐν τῇ νοτίᾳ, εἶνε ἀναμφισβήτητον, διότι καὶ ὁ τόπος τῆς εὐρέσεως καὶ αἱ διαστάσεις καὶ τὸ ἀκατέργαστον τῶν ὀπισθίων τοῦ σώματος καὶ μάλιστα τὸ τριγωνικὸν αὐτῶν σχῆμα μαρτυροῦσι τοῦτο. Ἐναργῆς δ' εἶνε ἐξ ἄλλου ὅτι οὔτε Ἀμαζόνες εἶνε οὔτε μετεῖχον τῆς μάχης, διότι ἐν ἀπολύτῳ ἡρεμίᾳ κἀθηνται ἐπὶ τῶν ἵππων. Ὁ τρόπος δ' οὗτος καθ' ὃν κἀθηνται ἐπὶ τῶν ἵππων, ὁ ἱματισμὸς καὶ ἡ διάθεσις αὐτοῦ, δεικνύουσιν ὅτι εἶνε πιθανῶς Νηρηίδες, αἵτινες περιέργοι πάντοτε οὔσαι ἐξῆλθον τῆς θαλάσσης καὶ κατέλαβον θέσιν ἐν τῷ ἀετώματι ὡς θεαταὶ τῆς μάχης. Οὕτω συνήχθησαν περὶ τὸν θρηνοῦντα ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Πατρόκλου Ἀχιλλεῖα (Ἰλ. ΙΗ'. στ. 37) καὶ ἐξῆλθον τῆς θαλάσσης, ἵνα ἴδωσι τὸν γάμον τοῦ Νεοπτολέμου καὶ τῆς Ἑρμιόνης (Παυσ. 3, 26, 7)· ὅτι δ' αἱ Νηρηίδες τοιαύτην ἔχουσι στάσιν καὶ ἱματισμὸν ἐκ πολλῶν μνημείων εἶνε γνωστὸν καὶ μάλιστα ἐκ τῆς ἐπὶ θαλασσίῳ ταύρου Νηρηίδος ἐν τῇ περιφῆμῳ ἐν τῷ μουσεῖῳ τοῦ Μονάχου ζωοφόρῳ, τῇ εἰκονίζούσῃ τὴν γαμήλιον πομπὴν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης (1). Ἐν τινι δὲ τυρρηνικῷ κατόπτρῳ, δημοσιευθέντι ὑπὸ τοῦ Gerhard (2), εἰκονίζεται Νηρηὶς ἐπὶ θαλασσίῳ ἵππου (ἵποκάμπου) ἔχουσα ἀκριβῶς τὴν αὐτὴν στάσιν καὶ τὴν αὐτὴν διάθεσιν τοῦ ἱματισμοῦ, τὴν αὐτὴν δὲ στάσιν καὶ διάθεσιν τοῦ ἱματισμοῦ ἔχει καὶ ἑτέρα μορφή ἐν τινι κατόπτρῳ τοῦ μουσεῖου τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας (3), ἥτις πρὸς τούτοις ἐπιβέβηκεν οὐχὶ θαλασσίῳ ἀλλὰ γηίνῳ ἵππῳ, εἶνε δηλ. ὅπως παρεμφερῆς τῇ προκειμένῃ ὑπ' ἀρ. 3 μορφῇ. Δὲν πρέπει δὲ νὰ νομιζώμεν ὅτι αἱ Νηρηίδες παρίσταντο πάντοτε ἐπιβαίνουσαι θαλασσίῳ καὶ οὐδέποτε γηίνῳ ἵππων, διότι αὐτὸς ὁ τῆς θαλάσσης θεὸς Ποσειδῶν ἐπιβαίνει γηίνῳ ταύρων καὶ ὀχεῖται δι' ἄρματος συρομένου ὑπὸ γηίνῳ ἵππων (4). Ἐν τῇ λάρνακι δὲ τοῦ Κυψέλου εἰκο-

(1) Overbeck, Atlas zu der Kunstmythologie, Tafel XIII.

(2) Etruskische Spiegel. πίν. 283.

(3) Τὸ κατόπτρον τοῦτο ἐδημοσιεύθη μετὰ εἰκόνας ἐν τῷ Παρνασσῶ (1877, σ. 40) ὑπὸ τοῦ Κ. Μυλωνᾶ.

(4) Πρβλ. Müller Hand d. Arch. § 354-356. Preller Gr. Myth. I σελ. 446 καὶ 465. Παυσ. 1, 2, 4. Müller-Wieseler. D A K II. N° 78, 78^a, 85.

νίζοντο αὐταὶ αἱ Νηρηίδες ἐπὶ ἀρμάτων συρομένων ὑπὸ πτερωτῶν ἵππων (Πανσ. 5, 19, 8). Ἄλλως ὁ σχηματισμὸς τῶν ἵππων ἐν ταῖς προκειμέναις μορφαῖς ἔχει τι τὸ παράδοξον, διότι καὶ τὸ σῶμα εἶνε σχετικῶς βραχὺ καὶ οἰονεὶ πεπιεσμένον καὶ οἱ ὀπίσθιοι πόδες ἐλλείπουσι. Καὶ ὅμως, ἂν ἤθελεν ὁ καλλιτέχνης νὰ πληρώσῃ καταλλήλως τὰς γωνίας τοῦ ἀετώματος, ἐδύνατο νὰ θέσῃ ἐν αὐταῖς κατακεκλιμένας τινὰς ἢ πληγωμένας καὶ θνησκούσας μορφάς, οὐχὶ ἐπίπλους, διότι οὕτω θὰ ἠναγκάζετο νὰ παραμορφώσῃ αὐτάς, ἵνα λάβωσι τὸ ἀπαιτούμενον τριγωνικὸν σχῆμα. Ἄφ' οὗ δ' ἔπραξε τοῦτο, θὰ εἶχεν ἰσχυρόν τινα λόγον, θὰ παρέστησε δηλ. τοιαύτας μορφάς, εἰς ἃς ἐδύνατο νὰ δώσῃ τὸ πρὸς πλήρωσιν τοῦ χώρου ἀπαιτούμενον σχῆμα, χωρὶς νὰ προσκρούσῃ εἰς τὸν χαρακτήρα τῆς πλαστικῆς τέχνης καὶ εἰς τὴν καλλιλογικὴν αἰσθητικὴν δύναμιν τοῦ θεατοῦ. Ταῦτα δὲ πάντα ἐξηγοῦνται κάλλιστα διὰ τῆς ὑποθέσεως ὅτι αἱ προκειμεναι μορφαι παριστῶσι Νηρηίδας ἀνερχομένας ἐκ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης οὕτως, ὥστε τὰ ὀπίσθια ἄκρα τῶν καλπαζόντων ἵππων εἶνε ἔτι ἐν τῷ ὕδατι.

Ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμὸν 2 πίν. Γ' μορφῇ εἶνε γεγλυμμένος οἰονεὶ αὐλακῆς τινες ἐν τῷ ὑπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ ἵππου ἄκρω τῆς βάσεως. Μήπως εἰκονίζονται διὰ τούτων τὰ κύματα τῆς θαλάσσης; Ἄλλως ἡ τοιαύτη ἐργασία τῆς βάσεως εἶνέ μοι ἀνεξήγητος.

5. *Κεφαλή Ἀμαζόνος* (πίν. Δ'. ἀριθ. 1), ἣτις θὰ ἔφερε χαλκῆν περικεφαλαίαν, ὡς ἐκφαίνεται ἐκ τῶν ἐν τῇ κόμῃ πρὸς προσάρτησιν αὐτῆς χρησιμευουσῶν ὀπῶν καὶ ἐκ τοῦ ὅλως ἀκατεργάστου ἄνω μέρους τοῦ κρανίου· ἦτο δὲ πρὸς δεξιάν ἐστραμμένη, διότι τὸ δεξιὸν τοῦ προσώπου μέρος εἶνε ἀκατέργαστον.

6. Τὸ ἀνώτερον μέρος κεφαλῆς Ἀμαζόνος. (πίν. Δ'. ἀριθ. 5).

7. *Κεφαλή γυναικεία* (πίν. Δ'. ἀριθ. 2). Ἡ κεφαλή αὕτη εὐρέθη οὐχὶ παρὰ τὴν δυτικὴν τοῦ ναοῦ πλευράν, ὡς τὰ ἤδη περιγραφέντα εὐρήματα, ἀλλὰ 4 μέτρα πρὸς δυσμὰς αὐτῆς· φαίνεται μοι δὲ ὅτι δὲν εἶνε κεφαλή Ἀμαζόνος, διότι διαφέρει καθ' ὁλοκληρίαν τῆς ὑπ' ἀρ. 1 μορφῆς ὡς πρὸς τὰ

χαρακτηριστικὰ αὐτῆς καὶ τὴν ἐν τῷ προσώπῳ δεδηλωμένην ἔκφρασιν. Προθύμως θὰ ἐξελάμβανον αὐτὴν μᾶλλον ὡς κεφαλὴν Νηρηίδος.

8. *Κεφαλή* θνησκούσης μορφῆς (πίν. Δ'. ἀριθ. 4) ὡς ἐκφαίνεται ἐκ τῆς ὅλης ἐκφράσεως καὶ μάλιστα ἐκ τῶν ἡμικεκλισμένων ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ἀνεσπασμένων χειλέων. Ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας ὁμοιάζει αὕτη τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ, δυσχερῶς ὅμως δύναται τις νὰ διακρίνη, ἂν ἦνε κεφαλή γυναικὸς ἢ μᾶλλον νεανίου.

9. *Κεφαλή ἵππου Ἀμαζόνος* (πίν. Δ'. ἀριθ. 5 καὶ 6), ἣτις δυνατὸν νὰ ἀνήκει εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 1 πίν. Γ' σύμπλεγμα ὡς ἐκ τῶν διαστάσεων, ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ ὀπῶν, ἐκ τῆς ἐργασίας καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς φθορᾶς τοῦ μαρμάρου φαίνεται (1).

10. Τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος Ἀμαζόνος (πίν. Δ'. ἀριθ. 11) ἐπὶ τῶν γονάτων καθημένης καὶ διὰ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν στηριζομένης ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ οὕτω καταφανῶς ἀμυνομένης κατὰ ἐπικειμένου πολεμίου. Εἰς τὸ ἀριστερὸν τοῦ σώματος μέρος σώζεται τεμάχιον τῆς ἀσπίδος.

11. Τὸ ἄνω μέρος τοῦ κορμοῦ πτερωτῆς Νίκης (πίν. Δ'. ἀριθ. 8 καὶ 9) κρατούσης ἐν τῇ δεξιᾷ ἄκρῳ χειρὶ πτηνόν τι καὶ φερούσης χιτῶνα καὶ πέπλον.

Ἡ Νίκη αὕτη εὐρέθη οὐχὶ σὺν ταῖς περιγραφείσαις μορφαῖς, ἀλλ' ἦτο ἐντετειχισμένη ἐν μεταγενεστέρῳ τοίχῳ πρὸς νότον τῆς θόλου τοῦ Πολυκλείτου, εὐρέθη δηλ. εἰς ἀπόστασιν 25 περίπου μέτρων νοτιοδυτικῶς τῆς δυτικῆς τοῦ ναοῦ πλευρᾶς. Εἶνε δὲ ἀναμφισβήτητον ὅτι προέρχεται ἐκ τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ, τὸ μὲν ἐκ τοῦ ἀκατεργάστου τοῦ ὀπισθίου μέρους καὶ ἐκ μεγάλης ὀπῆς χρησιμευούσης πρὸς προσάρτησιν αὐτῆς τῷ τοίχῳ, τὸ δὲ ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας καὶ ἐκ τῶν διαστάσεων. Κατὰ τὸν τόπον δὲ τῆς εὐρέσεως ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὸ δυτικὸν ἢ εἰς τὸ ἀνατολικὸν ἀέτωμα, ἄτε πλησιέστερον ἐκείνου εὐρεθεῖσα.

(1) Ἡ κεφαλή αὕτη εἶχεν εὐρέθη πρὸ τῶν ἡμετέρων ἀνασκαφῶν, ὅτε οἱ κάτοικοι τοῦ Λιγουρίου ἔσκαφαν κρυφίως ἐν τῷ ἱερῷ πλησίον τοῦ νῦν ἀποκαλυφθέντος ναοῦ καὶ ὑπέστη φθορὰν καὶ ἐκ πυρκαϊᾶς, ὡς φαίνεται. Ἡγόρασα δ' αὐτὴν ἐσχάτως διὰ τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἐταιρίαν παρὰ τοῦ εὐρόντος χωρικοῦ ἀντὶ δραχμῶν 15.

Τὰ κατὰ τοὺς ὤμους ἄκρα τῶν πτερύγων εἶνε ἀποκεκομμένα οὕτως, ὥστε ἀποτελοῦσι μετὰ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τῶν ὤμων τὸ αὐτὸ σχεδὸν ὀριζόντιον ἐπίπεδον. Τοῦτο δὲ θὰ ἐγένετο δι' ἔλλειψιν χώρου, θὰ παρεμπόδιζε δηλ. ἐνταῦθα τὴν ἐν τῷ φυσικῷ σχήματι διάπλασιν τῶν πτερύγων ἢ προεξέχουσα πλάξ τοῦ γείσου. Ἐκ τούτου δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι δὲν ἦτο ὀλόκληρος ἡ Νίκη ἐντὸς τοῦ τριγωνικοῦ χώρου, ἀλλ' ἡ κεφαλὴ αὐτῆς ἐξεῖχε τοῦ γείσου τοῦ ἀετώματος· παρίστατο ἄρα τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καθ' ἣν κατελθοῦσα ἐξ οὐρανοῦ καταλάμβανε θέσιν ἐν τῷ ἀετώματι, ἐν ἐξέχοντί τι μέρει αὐτοῦ.

Ὡς πρὸς τὸ πτηνὸν δὲ ὅπερ κρατεῖ ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ, παρατηρητέον ὅτι μόνον ἐν τῇ Νίκῃ τοῦ Παιωνίου, ἐφ' ὅσον γνωρίζω, παρίσταται ἡ Νίκη μετὰ πτηνοῦ· ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν παράστασιν ἐκείνην πιθανῶς πως ἐλέχθη ὅτι διὰ τοῦ πτηνοῦ ἠθέλησεν ὁ Παιώνιος νὰ δηλώσῃ τὴν πτῆσιν, ἐν ἣ παρίστα τὴν θεάν, ἐν τῇ προκειμένῃ ὁμως περιπτώσει ὁ λόγος οὗτος φαίνεται ἥττον πιθανός, διότι ἡ ἡμετέρα Νίκη δὲν ἵπτατο πλέον εἰς τὰ αἰθέρια ὕψη, ἀλλὰ κατελάμβανε θέσιν ἐν τῷ ἀετώματι. Ἴσως τὸ πτηνὸν εἶνε ἄγνωστον ἡμῖν μέχρι τοῦδε σύμβολον τῆς Νίκης· καὶ θὰ ἦτο κατάλληλον ὄντως σύμβολον τῆς ἀδιαλείπτως ἵπταμένης καὶ ἐν κινήσει διατελούσης θεᾶς.

12. Τὸ ἄνω μέρος τοῦ κορμοῦ γυμνοῦ ἀνδρὸς (πίν. Δ'. ἀριθ. 12), πολεμιστοῦ ὡς φαίνεται. Εὐρέθη καὶ τοῦτο ἐν τῷ αὐτῷ τοίχῳ ἐντετειχισμένον, ἐν ᾧ καὶ ἡ Νίκη.

Ἐν τῷ αὐτῷ τοίχῳ εὐρέθησαν πρὸς τούτοις ἐντετειχισμένα κεφαλὴ γυναικεία παρεμφερῆς τὴν μορφήν τῇ ὑπ' ἀριθμὸν 1 τοῦ Δ' πίνακος, ἀναμφιβόλως κεφαλὴ Ἀμαζόνος καὶ αὕτη, καὶ ἄλλα τινὰ τεμάχια, ἄτινα, ὡς φαίνεται προέρχονται καὶ ταῦτα ἐκ τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ (1)

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ ΑΕΤΩΜΑ.

Παρὰ τὴν ἀνατολικὴν τοῦ ναοῦ πλευρὰν εὐρέ-

(1) Ἡ κεφαλὴ καὶ τὰ εὐρήματα ταῦτα δημοσιευθήσονται ἐν τῇ Ἐφημερίδι ταύτῃ προσεχῶς.

θησαν καὶ ἐκ τοῦ ἀετώματος ἀναμφιβόλως προέρχονται τὰ ἐξῆς:

1. Κορμὸς ἐγονατισμένης γυναικὸς (1).

2. Κεφαλὴ πωγωνοφόρου ἀνδρὸς (πίν. Δ'. ἀριθ. 7), Κενταύρου καταφανῶς, ἦν πολέμιος κρατεῖ ἥρπαγμένην ἀπὸ τῆς κόμης, ὁμοιάζουσα ὡς πρὸς τὴν ἔκφρασιν καὶ τὴν μορφήν κεφαλῆ Κενταύρου ἐν τινὶ τῶν μετοπῶν τοῦ Παρθενῶνος (2).

3. Ἄκρα δεξιᾷ χεὶρ κρατοῦσα πρᾶγμα τι (πίν. Δ'. ἀριθ. 13), εἶδωλον θεότητός τινος ὡς φαίνεται. Κατ' ἀκολουθίαν, ἀποβλέποντες εἰς τὴν ζωφόρον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φιγαλίᾳ, ἐν ἣ Λαπιθὶς φεύγουσα Κένταυρον κρατεῖ εἰς τὴν δεξιᾷ ἀγκάλῃν τὸ εἶδωλον θεᾶς, οἰοῖται ἔλεος παρ' αὐτῆς καὶ δι' αὐτῆς αἰτουμένη, δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι καὶ τὸ προκείμενον τεμάχιον ἐκ τῆς αὐτῆς τινὸς κατασκευαστικῆς παραστάσεως προέρχεται.

Ἐπι δὲ εὐρέθησαν πολλὰ τεμάχια, ὧν σπουδαιότερα εἶνε τὰ ἐξῆς: τεμάχιον γυναικείας κεφαλῆς, τὸ μέτωπον δηλ. μετὰ τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ, ἕτερον τεμάχιον, ἦτοι τὸ μέσον τοῦ κρανίου μετὰ τοῦ μετώπου καὶ τῶν δύο ὀφθαλμῶν, τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος ὀκλάζοντος χλαμυδοφόρου ἀνδρὸς ἐπὶ τῶν δούλων τῶν ποδῶν στηριζομένου, ἄκρα δεξιᾷ χεὶρ ἔχουσα ἑτέραν ἥρπαγμένην ἀπὸ τοῦ βραχίονος κ. ἔ.

Ἐξ ὧν δὲ τούτων κατάδηλον γίνεται ὅτι ἐν τῷ ἀνατολικῷ ἀετώματι εἰκονίζετο Κενταυρομαχία. Εἰκότως δ' ἡ Κενταυρομαχία κατεῖχε τὸ τιμιώτερον τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ, διότι ἰκανὴν εἶχεν αὕτη σχέσιν πρὸς τὸν λατρευόμενον θεόν, ἅτε τοῦ Ἀσκληπιοῦ διδαχθέντος τὴν ἰατρικὴν τέχνην παρὰ τοῦ Κενταύρου Χείρωνος.

ΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ.

Καίτοι τὰ περιγραφέντα ἀγάλματα εἶνε συντετριμμένα καὶ τὸ μάρμαρον πολλαχῶς ἐφθαρμένον, εὐκόλως ὁμως ἐνορᾷ τις ἐν αὐτοῖς ἐκ πρώτης ὄψεως ἔργα τῆς ὑψίστης ἀκμῆς τῆς ἐλληνικῆς τέχνης. Θρυμασία εἶνε ἡ πλαστικὴ διάπλασις τῶν μορφῶν,

(1) Οὗτος κεῖται εἰσέτι ἐν Ἐπιδαύρῳ.

(2) Βλέπε: Adolf Michaelis Parthenon πίν. 3. II.

μάλιστα ή τής Νίκης και ή του θυμοειδούς ίππου τής Ἀμαζόνος, ει και τὸ μέγεθος τοῦ ίππου τούτου φαίνεται μοι μείζον τοῦ δέοντος σχετικῶς πρὸς τὴν ἐπιβαίνουσαν αὐτοῦ μορφὴν, ἐξαιρέτος εἶνε ή στάσις και ή διάθεσις τῶν μορφῶν, ἐπιτυχεστάτη ή ἔκφρασις ἐν ταῖς κεφαλαῖς, ὁ ἀνδρικός δηλ. και οὕτως εἰπεῖν ἀθλητικὸς χαρακτήρ ἐν τῇ κεφαλῇ τής Ἀμαζόνος (πίν. Δ'. ἀριθ. 1), ή μελαγχολία και οἰονεὶ ρεμβασμὸς ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμὸν 2 τοῦ Δ'. πίνακος γυναικεία κεφαλῇ, ή τοῦ θανάτου ἀγωνία ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμὸν 4 τοῦ αὐτοῦ πίνακος και τὸ ἰσχυρὸν πάθος ἐν τῇ τοῦ στεναζόντος Κενταύρου, και τέλος χαριεστάτη εἶνε ή διάταξις και πτύχωσις τοῦ ἱματισμοῦ, μάλιστα ἐν ἑκατέρᾳ τῶν Νηρηίδων και ἐν τῇ Νίκῃ, ἀναπολοῦσα ἡμῖν ἰδίως τὰ ἐκ τοῦ θωρακείου τοῦ ναοῦ τής Ἀπτέρου Νίκης ἀνάγλυφα. Ἐκ τῶν γνωρισμάτων δὲ τούτων ὀρμώμενοι δυνάμεθα νὰ ἀναγάγωμεν τὰ ὑπ' ἐξέτασιν ἔργα εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τής Δ'. ἑκατονταετηρίδος, εἰς τὴν ἐποχὴν δηλ. ἐκείνην καθ' ἣν ή τέχνη ἐτρέπετο εἰς τὴν παράστασιν ψυχικῶν κατ' ἐξοχὴν παθημάτων και ἐγένετο χαριεστέρᾳ ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τοῦ ἱματισμοῦ και διάπλασιν τῶν μορφῶν. Ταῦτα δὲ τὰ γνωρίσματα, ή διάθεσις τῶν μορφῶν και τὸ ἐλατήριον, ὧν ἀνάλογα ὑπάρχουσιν, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἐν τοῖς ἔργοις τοῦ Παρθενῶνος, τοῦ ναοῦ τής Ἀπτέρου Νίκης και μάλιστα τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φιγαλία, και ἔτι τὸ ὑποκείμενον τῶν παραστάσεων, ταῦτα πάντα πείθουσιν ἡμᾶς νὰ ἀποδώσωμεν τὰ προκείμενα ἔργα εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ Φειδίου ὀρμηθεῖσαν Ἀττικὴν σχολὴν. Δὲν ἐξετελέσθησαν δ' αὐτὰ ὑπὸ ἑνὸς τεχνίτου ἀλλ' ὑπὸ πολλῶν, διότι διαφορὰ ὑπάρχει ἐν τῇ ἐκτελέσει. Ἐν τῇ πτυχώσει λ. χ.

τοῦ χιτῶνος τής Ἀμαζόνος ὑπάρχουσι σκληρότητες τινες, ἐν ᾧ ή πτύχωσις τοῦ ἱματισμοῦ τῶν Νηρηίδων εἶνε ὄλος ἀμεμπτος, ή ὑπ' ἀριθμὸν 1 πίν. Δ'. κεφαλῇ ἔχει τι τὸ αὐστηρὸν ἐν ταῖς μορφαῖς και οὐχὶ ἐπιμελῆ τῇ ἐξεργασίᾳ, ἐν ᾧ διάφορος ὄλως εἶνε ή ὑπ' ἀριθμὸν 2 τοῦ αὐτοῦ πίνακος γυναικεία κεφαλῇ, κτλ. Ἄλλ' εἰς ἐσχεδιογράφησε βεβαίως αὐτὰ μετασχῶν και τής ἐκτελέσεως, και οὗτος φαίνεται ὡν Θρασυμήδης ὁ Πάριος, διότι ἀφ' οὔ οὗτος ἐποίησε τὸ ἐν τῷ ναῷ χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ (Πανσ. 2, 27, 2) αὐτὸς οὗτος θὰ ἔσχεν ὀπωσδήποτε και τὴν ἐποπτεῖαν ἐπὶ τῶν πρὸς ἐπικόσμῃσιν τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ ἐκτελουμένων πλαστικῶν ἔργων.

Οὕτω προέβημεν εἰς ἱκανὰς εἰκασίας ὡς πρὸς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐρμηνείαν τῶν προκείμενων ἔργων. Αἱ εἰκασίαι δ' αὐταὶ συμφωνοῦσι και κρατύνουσιν ἀλλήλας. Ὁ ναὸς ᾠκοδομεῖτο, ὡς εἶπομεν, μετὰ τὸν Παρθενῶνα και θὰ ἐπερατώθη ἀρχιτεκτονικῶς ἐν τοῖς μεταξὺ τής Ε'. και Δ'. ἑκατονταετηρίδος χρόνοις, ἀλλ' εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀνάγει ἡμᾶς και ὁ τρόπος τής ἐργασίας τῶν ὑπ' ἐξέτασιν ἔργων. Τὰ ἔργα ταῦτα φαίνονται προϊόντα τής ἀπὸ τοῦ Φειδίου ὀρμηθείσης Ἀττικῆς σχολῆς, ἀλλ' ὁ Θρασυμήδης ἀνῆκε κατὰ μεγίστην πιθανότητα εἰς τὴν σχολὴν ταύτην (Brunn Gesch. d. gr. Künstler I σ. 246), ἀφ' οὔ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ποιηθὲν χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἦτο τοσοῦτον παρεμφερὲς τοῖς ἔργοις τοῦ Φειδίου, ὥστε μεταγενέστεροι συγγραφεῖς, οἷον ὁ Ἀθηναγόρας. ἀπέδιδον αὐτὸ τῷ Φειδίᾳ.

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ.

ΣΚΥΦΟΙ ΒΟΙΩΤΙΚΟΙ ΔΥΟ

(Ὅρα πίν. 5).

Ἐν τῷ Ε'. πίνακι ἀπεικονίζονται ἔκτυποι παραστάσεις σκύφων δύο πηλίνων, προερχομένων ἐκ

Τανάγρας τής Βοιωτίας και ἀγορασθέντων οὐ πρὸ πολλοῦ ὑπὸ τής Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας. Εἶναι

ἀμφότεροι τοῦ εἴδους ἐκείνου τῶν μελαμβαφῶν ἢ μᾶλλον εἰπεῖν καστανοχρόων ἀγγείων, τὰ ὅποια δὲν ἔχουσι τὴν λειότητα καὶ στιλπνότητα ἐπιφανείας τῶν ἐζωγραφημένων. Περιῆλθον δὲ εἰς ἡμᾶς ὄχι ἐν καλῇ καταστάσει. Ὁ μὲν πρῶτος σκύφος πλὴν τοῦ ὅτι τεθραυσμένος ὢν εἰς πλείονα τεμάχια συνεκολλήθη, ἔχει καὶ χάσματα, ἔπαθε δὲ καὶ ἀποτριβὰς τῆς ἐπιφανείας, τοῦ δὲ ἐτέρου ἐξ ἀρχῆς δὲν εἶχεν ἐπιτύχη ἢ ἀπὸ τῆς μήτρας ἐκτύπωσις, καὶ ἐξογκώματα δὲ τινα καὶ αὐλακώματα κύκλω εὐθύγραμμα, ὡσάν ζωνάρια, ἀπέμειναν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του, τὴν ὄχι ἐπιμελῆ ἐνέργειαν τοῦ κεραμευτικοῦ τροχοῦ ἐμφαίνοντα, ἐξ ὧν οὐ μετρίως συγγέεται ἡ παράστασις.

Σκύφους μετ' ἐκτύπων σπειροειδῶν καὶ φυλλωδῶν κοσμημάτων, πρὸς δὲ τούτοις καὶ στεφάνων καὶ προσωπέων καὶ λυχνούχων καὶ μικρῶν τινῶν κατὰ μόνας μορφῶν, ὅσων Ἀθηνᾶς, περωτῶν Νικῶν ἢ Ἐρωτύλων, Τριτωνῶν, Σατύρων, τράγων ἐκατέρωθεν ἀγγείου, ἢ καὶ συμπλεγμάτων τινῶν μικρῶν, συνισταμένων ἐκ δύο ἢ τὸ πολὺ τριῶν μορφῶν, ἐπαναλαμβανομένων δὲ τῶν αὐτῶν πλεονάκις περὶ τὴν κοιλίαν τοῦ ἀγγείου· σκύφους, λέγομεν, τοιούτους ἔχει ὄχι ὀλίγους ἢ συλλογὴ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας, καθὼς καὶ ἄλλα Μουσεῖα τῆς Εὐρώπης. Προῆλθον δ' οἱ πλείστοι τῶν τῆς Ἐταιρίας ἐκ τάφων τῆς Ταναγραϊκῆς, τῆς Μεγαρίδος, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀττικῆς, εἷς δὲ εἶναι καταγεγραμμένος ἐν τοῖς καταλόγοις ὡς ἐκ Σύρου καὶ ἄλλος ὡς ἐξ Ἐπιδαύρου τῆς Διμηρᾶς, ὥστε φαίνεται, ὅτι πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος εὐρίσκονται (1). Ἄλλ' οἱ δύο σήμερον ἐκδιδόμενοι σκύφοι, ἐνῶ ὑπάγονται καθ' ὅλου εἰπεῖν εἰς τὸ εἰρημένον εἶδος, θεωρητέοι ὅμως, καθ' ὅσον ἠξέυρω, καὶ ὡς ὅπως καινοφανεῖς, διὰ τὸ ἐξῆς αὐτῶν ἰδίωμα· αἱ παραστάσεις των δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἐπαναλαμβανομένων πλεονάκις περὶ τὴν κοιλίαν τοῦ ἀγγείου, πρὸς πλήρωσιν ἀπλῶς τοῦ χώρου, οὔτε εἶναι καθολικαί τινας τοῦ βίου πράξεις, ὅσων θυσίαι ἢ σπονδαὶ ἢ τελεταὶ ἢ ἀγῶνες, μάχαι κττ., ἀλλὰ δεικνύουσιν ἡμῖν ὑποθέσεις ὠρι-

(1) Τινὲς τῶν ἀρχαιολόγων τὰ τοιαῦτα ἀγγεῖα ἐκάλεσαν Μεγαρικά, ἄλλοι ἄλλως. Πολλὰς αὐτῶν εἰκόνας ἴδε ἐν Benndorf, Griech. u. sic. Vasenb. πίν. 59-61.

σμένας ἐκ τῆς τῶν ἡρώων μυθολογίας εἰλημμένους (1), καὶ, ὅπερ τὸ κυριώτερον, ἔχουσι ἐπιγραφὰς ἐκτύπους, αἵτινες οὐ μόνον τὰ δρῶντα πρόσωπα ἢ ἐνίοτε καὶ σκεύη καὶ ὄργανα καὶ ἐπιφωνήματά τινα δηλοῦσιν, ὡς ἐν τοῖς ἐζωγραφημένοις ἀγγείοις, ἀλλὰ καὶ ἐκτενῶς ἐν πεζῷ λόγῳ ἀφηγοῦνται τὴν ὄλην ὑπόθεσιν τῆς παραστάσεως, εἶναι δηλαδὴ ὁμοίαι πῶς ταῖς ἐπὶ τῶν γνωστῶν ἐκείνων ἐκ λίθου ἢ γύψου πινάκων, τοῦ Ἰλιακοῦ, λέγω, (tabula Iliaca) καὶ τοῦ τῶν Ἡρακλέους πράξεων καὶ ἄλλων, ποιηθέντων, ὡς φαίνεται, πρὸς διδασκαλίαν τῆς νεολαίας· (ἴδε CIG. ἀρ. 5984 καὶ 6125 κ. ἐξ. καὶ ἰδίως τὸ καλὸν βιβλίον τοῦ O. Jahn, Griechische Bilderchroniken. Bonn, 1873.) μόνον ὅτι ἐκεῖνοι μὲν οἱ πίνακες ἔχουσι ἕκτασιν πολλήν, εἰκονικὴν τε καὶ ἐπιγραφικὴν, τὰ ἀγγεῖα δὲ ταῦτα τὰ ἡμέτερα ὀλιγωτέραν. Ὅμως δὲ παρατηρῶ, ὅτι οἱ τεχνῖται οἱ ταῦτα τὰ καινοφανῆ ἀγγεῖα ποιήσαντες, εἴτε εἶναι παλαιότεροι, ὅπερ πιθανώτερον, εἴτε νεώτεροι τῶν ποιησάντων τὰ ἔχοντα τὰς κατ' ἐπανάληψιν παραστάσεις, δὲν ἀφίστανται ὅπως τοῦ τρόπου ἐκείνου· διότι καὶ ἐν τούτοις φαίνεται μία τοῦλάχιστον ἐπανάληψις ἢ ἀντιστοιχία, ἐν μὲν τῷ πρώτῳ σκύφῳ πάνυ σαφῶς ἢ δευτέρα περιτείχιστος πόλις αἰ' Ἀθῆναι, μετὰ τὴν πρώτην, τὴν Κόρινθον, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ οὐχὶ τόσον σαφῶς ὁ κοφινειδῆς ἐκεῖνος ὄγκος, ὅστις εἶναι ἢ ναός, ἢ ἴσως ἢ πόλις Ἰλιον, ἀντιστοιχῶν, ὡς νομίζω, τῷ προηγηθέντι βωμῷ, τῷ διὰ γραμμῶν δεδηλωμένῳ. Ἄλλ' ἀρκοῦσι ταῦτα (ἃ καὶ προληπτικῶς πῶς εἶπομεν) πρὸς χαρακτηρισμὸν γενικὸν τῆς τεχντροπίας τῶν παραστάσεων· ἔλθωμεν καὶ ἐπ' αὐτὰς ταύτας.

Προηγήσθω δὲ ἡ δεικνύουσα παλαιότερον μῦθον, ἢ ἐπὶ τοῦ πρώτου σκύφου. Ὅτι ἐδῶ εἶναι ἐκτεθειμένη ἢ ὑπὸ Θησέως, ἔχοντος σύμμαχον τὸν Πειρίθουν, ἀρπαγὴ τῆς Ἑλένης, δηλοῦσιν αὐτὰ τὰ ἐπὶ τοῦ ἀγγείου γράμματα. Δύο δὲ ἔχομεν ἐνώπιον

(1) Μυθολογικὰς παραστάσεις ὠρισμένας ἔχουσι ἐκτύπως καὶ τινα μεγάλα ἐκ Κρήτης συνήθως προερχόμενα ἀγγεῖα· ἀλλ' ἐν ἐκείνοις πρώτον μὲν ἐπαναλαμβάνεται ἡ παράστασις, (ὅσων ὁ Ἡρακλῆς προσμαχόμενος τῇ Λερναίᾳ ὑδρῇ, ἐπὶ τινος τῶν τῆς ἀρχαιολ. Ἐταιρίας ἀγγείων)· ἔπειτα δὲ καὶ ἡ τέχνη των ἀλλοίᾳ, καθ' ὅσον ἐπικεκολλημένα τῇ κοιλίᾳ τοῦ ἀγγείου τεμάχια πηλοῦ εἶναι τὰ ἔχοντα τὴν ἐκτυπον παραστάσιν, τῆς λοιπῆς ἐπιφανείας οὐσῆς βαβδωτῆς ἢ λείας. Ἴδε Birch, ancient pottery, ἐκδ. τοῦ 1873, σελ. 165.

ήμων σκηνας, οὕτως εἰπεῖν, τῆς μιᾶς πράξεως. Καὶ περὶ μὲν τῆς προτέρας οὐδενὸς λόγου εἶναι χρεια. Τί δ' ἐν τῇ δευτέρᾳ παριστάνεται, καὶ ἂν τὰ τρία καὶ ταύτης πρόσωπα εἶναι τὰ αὐτὰ τοῖς ἐν τῇ προτέρᾳ καὶ τί κυρίως ποιοῦσιν ἐν ἧ θέσει ἴστανται καὶ ὡς ἴστανται, τοῦτο ἀμφίβολον καὶ ζητήσιμον. Ἄφου ὀρμηθέντες οἱ τρεῖς ἐκ Σπάρτης, τῆς ἕξω τῆς εἰκόνας, διέβησαν διὰ Κορίνθου, τῆς δεδηλωμένης γράμμασι καὶ ἐπλησίασαν ταῖς Ἀθήναις, ταῖς ἐπίσης δεδηλωμέναις, ἐπέβησαν τάχα ἐκ τοῦ ἄρματος καὶ ἴστανται νῦν ἤσυχροι περιπτυσσόμενοι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαλεγόμενοι; ἀλλὰ ψυχρὸν πως μοι φαίνεται τοῦτο νὰ ὑποτεθῆ καὶ οὐδὲ πάνυ συναδὸν τῇ κεκινημένῃ στάσει τῶν δύο συμπεπλεγμένων [μορφῶν, τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός. Ἡ περιπτύσσεται ἴσως ἐδῶ ὁ Θησεύς ὄχι τὴν Ἑλένην, ἀλλὰ τὴν μητέρα του Αἴθραν; Ἄλλ' ἢ ἐπὶ τῆς γυναικός ἐπιγραφή δὲν λέγει τοῦτο τὸ ὄνομα. Ἄλλο τι ἐκεῖ δυσανάγνωστον κρύπτεται. Ἄν ἡδύνατο νὰ ἀναγνωσθῆ καὶ ἔλη [ἢ ἐπτάστιχος καὶ μακρὰ ἀφήγησις ἢ ἐπὶ δεξιᾷ τῶ ὄρωντι (1), θὰ εἴχομεν τὴν ζητουμένην διασάφισιν. Ἐκεῖθεν θὰ ἐμανθάνομεν καὶ διὰ τί ὑπὸ τοῦ τεχνίτου ἢ Κόρινθος παρεστάθη, ἦτις, ἐφ' ὅσον ἐγὼ ἠρεύνησα, δὲν ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν συγγραφέων ἐν τούτῳ τῶ μύθῳ (2). Τὰς Ἀφίδνας δὲ, ὧν πολὺς λόγος παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ τὴν ὑπὸ τῶν Διοσκόρων ἐλευθέρωσιν τῆς ἀδελφῆς, ἦτοι τὸ τέλος τοῦ ὄλου δράματος, ἔκρινεν ὁ τεχνίτης νὰ μὴ παραλάβῃ εἰς τὴν παράστασίν του, ἕξω ἂν τις θελήσῃ τὰ τρία πρόσωπα νὰ ἐκλάβῃ ὡς Κάστορα, Πολυδεύκην καὶ Ἑλένην· ἀλλ' ἐναντιοῦνται τὰ ἄνωθεν γράμματα, τοῦλάχιστον τὰ ὑπὲρ τοὺς ἀνδρας, ἔνθα τὰ Θησεύς καὶ Πειρίθους ἰκανῶς πως [διακρίνονται. Δὲν μὲ λανθάνει, ὅτι ἀρχαιολόγοι τινὲς κατέδειξαν καὶ ὀνό-

(1) Ἐκ ταύτης ἀνέγνων μόνον τὰ ἑξῆς: « Ὁ Θησεύς ἀρπάσας τὴν Ἑλένην, πρῶτον μὲν αὐτὴν εἰς Κόρινθον | εἶπεν εἰς Ἀθήνας . . . » — Εἰς τὰ λοιπὰ σποράδην διακρινόμενα γράμματα καὶ συλλαβὰς ἄς γυμνάσουν ἄλλοι ὄμματα καὶ νοῦν.

(2) Τὸ Ἄργος μνημονεύεται ὡς σταθμὸς τῆς Ἑλένης μόνος κατὰ τὴν ἐξ Ἀττικῆς ἐπιστροφῆς τῆς καὶ μάλιστα ὄχι ὡς ἀπλοῦς σταθμὸς. Ἴδε Πausan. Β, 22, 6. Τὸ δὲ τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως χωρίον Β, 32, 7, ἔνθα μεταξὺ Τροϊζῆνος καὶ Ἑρμιόνης μνημονεύεται « Ἀφροδίτης ἱερὸν νόμφας, ποιήσαντος Θησεύος ἡνίκα ἔσχε γυναῖκα Ἑλένην » εἶναι λίαν ἀρίστον καὶ εἰς οὐδὲν ἡμῖν χρησιμεύει.

ματα ἐσφαλμένως τεθειμένα ὑπὸ τῶν παλαιῶν ζωγράφων ἐπὶ ἀγγείων· ἀλλ' ἐδῶ, ὅπου προηγήθη ἐγκόλαψις ἐν μήτρᾳ, σφάλμα τοιοῦτό τις νὰ παραδεχθῆ, μὴν εἶναι πάρα τολμηρόν· ἔπειτα καὶ ἡ στάσις τοῦ δευτέρου ἀνδρὸς, τοῦ ἀπεστραμμένου τῶν δύο ἄλλων μορφῶν, ἐναντιοῦται μεγάλως.

Κατὰ περίεργον σύμπτωσιν καὶ τὸ ἐν τῷ δευτέρῳ σκύφῳ ἐκτιθέμενον δράμα παρέχει ἡμῖν σαφεστάτην μὲν τὴν πρώτην αὐτοῦ σκηνήν, τὸν Πρίαμον « βωμῶ πρὸς θεοδμήτῳ σφαγέντα Ἀχιλλέως παιδὸς ἐκ μαιφόνου », καθὼς λέγει ὁ Εὐριπίδης ἐν προλόγῳ Ἑκάβης (1), τὴν δὲ δευτέραν ὄχι τόσον σαφῆ· διότι βλέπει μὲν τις ἐδῶ ὀπλίτην ἄνδρα, πιθανῶς τὸν Λοκρὸν Αἴαντα, ἐλκυστάζοντα γυναῖκα ἀπὸ τῆς κόμης, τὴν Κασσάνδραν, καὶ ταύτην προσπαθοῦσαν νὰ ἀπωθήσῃ τὸν βιαστήν, ἀλλ' ἡ ὀπίσω τῆς ἄλλη γυνή, ἢ ἐν ἀπελπισμῶ αἵρουσα τοὺς βραχίονας πρὸς οὐρανὸν καὶ ὄϊον ἐπιβωμένη τοὺς θεοὺς, τίς εἶναι; ἀπλῶς μία τῶν δυσπραγουσῶν Τρωιάδων, ἢ ἐκληπτέα ὡς ἡ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς, ἢ γενομένη μάρτυς τοῦ Αἰαντείου ἀνοσιουργήματος; ὁ δὲ παροπίσω ἐξέχων κοφινοειδής, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, ὄγκος τί εἶναι; ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἀτελῶς ἀπὸ τῆς μήτρας ἐκτυπωθεὶς, ἢ ἡ πόλις Ἴλιον; Δὲν πρέπει νὰ ἀποσιωπηθῆ, ὅτι ὑπεράνωθεν τῆς κεφαλῆς τῆς ἀπέλπιδος γυναικός καὶ δὴ πρὸς τοῖς δακτύλοις τῆς δεξιᾶς αὐτῆς χεῖρὸς διακρίνονται τινες ὄϊον γραμματοειδεῖς ἐξοχαὶ ὄχι ἐν εὐθυγραμμίᾳ, ἐν αἷς ἡδύνατο πως νὰ θεωρήσῃ τις ὑπάρχοντα τὰ ΑΘΠ, ἀλλ' οὐδὲν βεβαίῳ, οὔτε ἂν καὶ αἱ παρέκει ἔτι φαινόμενα κατὰ τὸ ἄνω μέρος τοῦ κοφινοειδοῦς ὄγκου ὄχι ὀλίγαι, πεπυκνωμέναι δὲ καὶ ἐν εὐθυγραμμίᾳ, ἐξοχαὶ εἶναι γράμματα ἢ ἐπάλλξεις ἢ ἀρχιτεκτονικὰ κοσμήματα. Τόση ἡ ἐδῶ ἀσάφεια, δι' ἐμὲ τοῦλάχιστον· οὐχὶ δὲ ἐλάσσων καὶ ἢ ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῇ μεταξὺ τοῦ βώμοιο καὶ τοῦ Αἴαντος, ἔνθα ὑπάρχουσι μὲν βεβαίως γράμματα οὐκ ὀλίγα, ἀλλ' οὐδὲ τὸ εἰς πόσους ἀκριβῶς στίχους εἶναι διηρημένα δύναται ἀσφαλῶς νὰ ῥηθῆ. Ἐγὼ μόνον ἐν δυσὶ διαφόροις μέρεσιν ἦτοι στίχοις

(1) Τὴν λέξιν βωμὸς ὡς ἐν τῷ ἡμετέρῳ σκύφῳ ἔχει καὶ ἐν ἐξωγραφημένον ἀγγεῖον ἐκ τῶν τῆς ἐν Μονάχῳ Πανακοθήκης. Ἴδε O. Jahn, Beschreib. etc. ἀριθ. 124.

διακρίνω τὰ ΔΙΟΣ καὶ ΣΤΗΟΓ, τὰ τελευταία ταῦτα κατὰ τὴν ὀριζόντιον φορὰν τὴν πρὸς τὸν ἀγκῶνα τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοῦ ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς παρ' ἐμοῦ κληθέντος Αἴαντος.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἄδηλον μένει κατὰ πόσον ὁ τοῦ ἀγγείου τούτου πλάστης συνεφώνησε πρὸς τὰς ἀρχαίοθεν σωζομένας τοῦ μύθου ἀφηγήσεις τὰς ἐν βιβλίοις, ἢ τούναντίον διεφώνησεν, ὅπερ συχνὰ παρετήρησαν οἱ ἀρχαιολογοῦντες συμβαῖνον, καὶ φαίνεται ὅτι καὶ ἐνταῦθα συνέβη, καθ' ὅσον δὲν βλέπομεν ἐπὶ τοῦ σκύφου οὐδ' ἔχνος τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἀγάλματος, πρὸς ὃ ἱστορεῖται ὅτι κατέφυγεν ἡ Κασσάνδρα καὶ ἀντελάβετο αὐτοῦ, ὅπως τοῦτο ὑπάρχει εἰκονισμένον ἐπὶ δύο γραπτῶν ἀγγείων τῶν ἐν *Mül. Oest. Denkm. I, 7. 202*, καὶ ὁμοίως ἤδη ἐπὶ τῆς ἀρχαιοτάτης λάρνακος τοῦ Κυψέλου (*Παυσαν. Ε, 18, 5*) παριστάνετο.

Ἔν τι μόνον ἀναγκαῖον νὰ ῥηθῆ ἔτι ἐνταῦθα κρίνομεν, ὅτι τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ὅσα ἀκέραια διεσώθησαν φανερώνει, ἂν πολὺ δὲν ἠπατήθημεν, τὸν γ' ἢ τοῦλάχιστον τὸν β' πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα. Εἰ δὲ καὶ ἡ τέχνη ἢ ἐμφαινόμενη ἐν τε τῇ συνθέσει καὶ τῷ διαγράμματι τῶν μορφῶν συμφωνεῖ τῇ τῶν χρόνων ἐκείνων ἢ μᾶλλον θεωρητέα ὡς

πολὺ νεωτέρα, ἄς κρίνωσιν ἄλλοι, ἐνθυμούμενοι ὅμως, ὅτι ἄλλο σχέδιον τοῦ πλάστου ἢ ζωγράφου, καὶ ἄλλο ἢ διὰ μήτρας ὑστερον καὶ ἐκτυπώσεως εἰς πλείστα κεράμια ἀμελεστέρα χάριν ἐμπορίου ἀναπαραγωγή.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 28 Μαρτίου 1884.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

Υ. Γ. Εἶχομεν ἤδη γράψει τὰ ἀνωτέρω καὶ ἐτοιμοὶ ἦσαν αἱ ὑπὸ τοῦ κ. Gillieron σχεδιασθεῖσαι ἀπεικονίσεις τῶν δύο σκύφων, ὅτε καὶ τρίτος τις, ὡσαύτως ἐκ Τανάγρας, ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας, ἔχων παράστασιν ἐκ τοῦ Ἰλιακοῦ μύθου ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον ἐσχηματισμένην (τρία ἄρματα μεθ' ὀπλιτῶν καὶ ἠνιόχων, ἐξ ὧν ἐπιμαρτυρεῖται γράμμασιν ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ἕτερός τις). Τὸ περιεργότατον τῶν ἐπὶ τοῦ ἀγγείου εἶναι ἐξόγκωμά τι ἐπίμηκες, κάθετον μεταξὺ τῶν ἀρμάτων καὶ ὅμοιον σχεδὸν κάμπη, παρ' ὃ τὰ γράμματα «χάραξ Ἀχαιῶν» τὸ μὲν πρᾶγμα βεβαίως Ὀμηρικὸν κατὰ τὰ ἐν Ἰλιάδ. Μ καὶ ἐξῆς, τὸ δὲ ὄνομα ὄχι. Καὶ τοῦτο τὸ ἀγγεῖον θέλει προσεχῶς ἐκδοθῆ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ. (1)

1

ΠΛΕΙΣΤΟΜΜΕΝΚΑΙΙΩΣΛΠΟ
ΠΩΝΣΩΝΕΣΧΕΣΕΠΑΙΝΟΝ
ΛΥΣΑΝΔΡΟΥΠΙΘΕΩΣ
ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΗΓΓΟΝΕΚΑΙΝΥ
ΕΙΠΕΙΣΣΟΙΣΙΦΙΛΟΙΣΙΜΕΓΑΝΠΟΘΟΝ
ΕΞΟΧΑΔΑΥΤΗΣΑΝΔΡΙΛΙΠΟΥΣΑΦΑΟΣ
ΜΟΙΡΙΔΙΩΙΘΑΝΑΤΩΙ

ΕΥΣΕΒΗΑΣΚΗΣΑΣΑΒΙΟΝ
ΚΑΙΣΩΦΡΟΝΑΘΝΗΣΚΩΗΝΙΚΑ
ΜΟΙΒΙΟΤΟΥΜΟΡΣΙΜΟΝΗΛΘΕΤΕΛΟΣ

ΠΕΝΘΟΣΜΗΤΡΙΛΙΠΟΥΣΑΚΑΣΙΓΝΗ

(1) Ἀπασαι αὗται αἱ ἐπιγραφαὶ ἀνήκουσι τῇ ἐμῇ συλλογῇ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ 1884

ΤΩΙΤΕΠΟΣΕΙΤΕΠΑΙΔΙΤΕΜΩΙ
ΘΝΗΣΚΩΚΑΙΜΕΧΘΩΝΗΔΕΚΑΛΥ
ΠΤΕΙΗΠΑΣΙΝΚΟΙΝΗΤΟΙΣΑΠΟΓΙΓΝΟ
ΜΕΝΟΙΣΕΙΜΙΔΕΛΥΣΑΝΔΡΟΥ
ΠΙΘΕΩΣΑΡΧΕΣΤΡΑΤΗΗΔΕ

Πλείστομ μὲν καὶ ζῶσα τ[ρ]όπων σῶν ἔσχεσ ἔπαινον
Λυσάνδρου Πιθέως Ἀρχεστράτη ἔγγονε, καὶ νῦ[ν]
[λ]είπεις σοῖσι φίλοισι μέγαν πόθον, ἔξοχα δ' αὐτῆς
ἀνδρὶ λιποῦσα φάος μοιριδίω θανάτῳ.

Εὐσεβῆ ἀσκήσασα βίον καὶ σῶφρονα θνήσκω,
ἠνίκα μοι βιοτοῦ μόρσιμον ἦλθε τέλος.

Πένθος μητρὶ λιποῦσα κασιγνήτῳ τε, πόσειτε,

5

παιδί τ' ἐμῶ, θνήσκω καί με χθών ἤδε καλύπτει,
ἢ πᾶσιν κοινή τοῖς ἀπογιγνομένοις.
Εἰμί δὲ Λυσάνδρου Πιθέως Ἀρχεστράτη ἤδε.

Ἡ ἔμμετρος αὕτη ἐπιτύμβιος ἐπιγραφή σχη-
ματίζεται ἐκ τριῶν ἐπιγραμμάτων, ὧν ἡ γλῶσσα
εἶνε βέουσα καὶ οἱ στίχοι οὐχὶ ἀδόκιμοι· παρόμοια
ἔμμετρα ἐπιγράμματα ἐξ Ἀττικῆς ἐξεδόθησαν ἐν
Kaibel Epigrammata Græca σελ. 9-61 καὶ ἐν
C.I.A. vol. III, μέρ. II, σελ. 1-27· ἀριθ. 1307
-1416. Τὰ πλεῖστα τῶν ἐπιγραμμάτων τούτων
ἁμοιάζουσι τοσοῦτον πρὸς ἀλλήλα, ὥστε δὲν ἤθελέ
τις σφαλῆ παραδεχόμενος, ὅτι εἶνε ἔργα ἐνὸς καὶ
τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ Ὁ λίθος εἶνε πεντελικός. Εὐ-
ρέθη δὲ κατὰ Μάρτιον τοῦ 1882 ἐν τῷ ἀρχαίῳ
νεκροταφείῳ τῷ κειμένῳ ΒΔ. τοῦ Πειραιῶς. Ὑψος
0,35, πλάτ. 0,25, πάχ. 0,07.

2

ΣΧΩΡΙΟΥ
ΠΕΠΡΑΜΕΝΟ
ΕΠΙΛΥΣΕΙ: ΗΝ
ΧΡΩΜΩΝΙΦΥ
ΛΑΣΙΩΙ

Ὅρο]ς χωρίου
πεπραμένο[υ]
ἐπὶ λύσει: ΗΝ
Χρῶμωνι Φυ-
λασίῳ.

Ἐπὶ ἐπιφανείας λίθου πεντελισίου ἀνωμάλου.
Εὐρέθη κατὰ μῆνα Ἰούνιον τοῦ 1883 παρὰ τὸν ἐν

Πειραιεῖ σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου. Ὑψ. 0,17,
πλάτος 0,20, πάχος 0,04. Τὸ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ
ταύτῃ ἀναφερόμενον ὄνομα Χρῶμων εὑρηται διὰ
τοῦ ο γεγραμμένον Χρόμων ἐν Θουκ. 3,98. Ὅροι
τοιούτοι πολλοὶ ἐδημοσιεύθησαν ἐν C. I. A. Vol.
II μέρ. II ἀριθ. 1062-1152 καὶ add. ἀρ. 1171.

3

ΣΟΙΚΙΩΝ
ΠΕΠΡΑ
ΝΕΠΙΛ

Ὅρος] οἰκιῶν
..... πεπρα
[μένω]ν ἐπὶ λ
[ύσει].....

Ἐπὶ τεμαχίου τεθραυσμένου λίθου πεντελικοῦ
ὑψ. 0,16, πλάτ. 0,15, πάχ. 0,05. Εὐρέθη ἐν
Πειραιεῖ.

4

ΜΕΛΙΤΤΑ
ΑΛΟΠΩΛΙΣ

Μέλιττα
ἀλοπῶλις

Ἐπὶ στήλης ἐχούσης ἄνω γείσον λίθου ὑμηττίου
ὑψ. 8,74, πλάτ. 0,33, πάχ. 0,06. Εὐρέθη κατὰ
μῆνα Μάιον τοῦ 1884 ἐν τῷ ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ
Πειραιῶς. Τὸ θηλ. ἀλοπῶλις ἀναγινώσκεται καὶ ἐν
ἐπιγραφῇ ἐπιτυμβίῳ, βλ. Στεφ. Κουμανούδη ἐπιγρ.
ἐπιτυμβ. ἀρ. 3002=C. I. A. III μέρ. II ἀρ. 1456.

5

ΝΟΥΜΗΝΙΟΣ ΕΚΙΤΙΕΥΣ

ΝΟΥΜΗΝΙΟΣ ΕΚΙΤΙΕΥΣ

Ἡ ἐν πανομοιότυπῳ ἐκδιδόμενη ἐνταῦθα δίγλωσσος, Φοινικικὴ καὶ Ἑλληνικὴ ἐπιτύμβιος ἐπιγραφή, εἶνε ἐγκεχαραγμένη ἐπὶ στήλης λίθου ὑμηττίου τεθραυσμένης τὰ κάτω καὶ ἐχούσης γείσον καὶ ἐπίπεδον ἡμικυκλιοειδές. Ὑψος 4,40, πλάτ. 0,26, πάχ. 0,04. Εὐρέθη ἐν Πειραιεὶ κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον τοῦ 1884 παρὰ τὴν θέσιν τὴν κοινῶς λεγομένην Κρεμμυδαροῦ (Ἡετιώνεια). Ἄλλας διγλώσσους ἐπιγραφὰς Φοινικικὰς καὶ Ἑλληνικὰς δηλ. ἐν Ἀττικῇ ἐπίσης εὐρεθείσας βλέπε ἐν C. I. G. ἀρ. 859, 894 καὶ ἐν Annali d. Inst. 1861 tav. d' Agg. M. N° 1 καὶ p. 322, πρὸς καὶ Kekulé Theseion σελ. 27 N° 57. Τὸ περιέργον δὲ εἶνε, ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 859 ἐν C. I. G. ἐκδιδόμενη εἶνε ὁμώνυμος τῇ ἡμετέρᾳ, μολονότι τὰ Φοινικικὰ ἐκείνης γράμματα εἶνε διάφορα τῶν τῆς παρούσης καὶ ἐν δυσὶ στίχοις ἐγκεχαραγμένα. Ὁ γνωστὸς Σημιτιολόγος κ. Ernest Renan λαβὼν παρ' ἐμοῦ διὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς Σχολῆς κ. Foucart πανομοιότυπον τῆς ἐν λόγῳ ἐπιγραφῆς μέλλει νὰ δημοσιεύσῃ αὐτὴν μετ' οὐ πολὺ προσηκόντως.

6

ΙΕΡΩΝΑΡΤΕΜ.
ΩΡΑΙΑΙ

Ἰέρων Ἀρτεμ[ιδι]
ὠραίχ·

Ἐπὶ βάρου λίθου πεντελησίου ἔχοντος περίεσσι καὶ γείσον ὕψ. 0,10, πλάτ. 0,25, πάχ. 0,10. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τοῦ βάρου παρατηρεῖται ἀβαθεὲς τετράγωνον κοίλωμα καὶ τύπος μικροῦ ποδός. Εὐρέθη παρὰ τὴν Α' δημοτικὴν σχολὴν τῶν ἀρρένων κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1882. Πιθανῶς ἡ ἀναθηματικὴ αὕτη ἐπιγραφή ἀναφέρεται εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἧς τὸ ἐπίθετον ὠραία πρωτοφανές.

7

Θεός
Τύχα.

Ἐπὶ τεμαχίου κεραμίδος εὐρεθείσης ἐν Πειραιεὶ παρὰ τάφον ἀρχαῖον ἐν ἐκτύποις γράμμασιν, ἀποδοθεῖσιν ἐνταῦθα πανομοιότυπως ἐν μικροτέρῳ δὲ μεγέθει. Τοιαῦτα καὶ παρόμοια γράμματα ἀπαντῶσι καὶ ἐπ' ἄλλων κεραμίδων, τῶν ὁποίων πλείστας κέκτηται τὸ μουσεῖον τῆς Ἀρχ. Ἑταιρίας.

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 9 Ἰουνίου 1884.

ΑΛ. ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ.

Παρὰ τὸ λεγόμενον Καλλίχορον φρέαρ, λεπτά τινα μόνον ἔξω τῆς Ἐλευσίνος καὶ ἐπὶ τῆς εἰς Θήβας καὶ Μέγαρα ἀγούσης, σκάπτων χωρικός τις τὰ θεμέλια τῆς οἰκίας του εὔρε τὸ ψήφισμα τοῦτο. Ἡ πλάξ πεντελικοῦ λίθου οὔσα ἔχει ὕψος μὲν 0,63 μ., πλάτος 0,42 μ. καὶ πάχος 0,072 μ. περίπου. Εἶναι δὲ ἀποκεκρουσμένη μόνον εἰς τὰ κάτω, ἐν ᾧ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μόνον ὁ ῥύπος καὶ

αἱ ἀπολιθώσεις καθιστῶσι γράμματά τινα ἀσαφῆ. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα εὐκόλως συμπληροῦνται, οὐχὶ ἔμως καὶ ἡ τελευταία λέξις ἐν στ. 11. Ἄλλὰ καὶ αὕτη θ' ἀναγνωσθῆ, ἐλπίζω, ὅταν προσεχῶς ἡ πλάξ ἀγορασθεῖσα κατατεθῆ εἰς τὰς δημοσίας συλλογὰς· ἀναμένων δὲ νὰ καθαρισθῆ δὲν θέλω νὰ προτείνω ἐνταῦθα ὑποθέσεις περὶ τῆς πιθανῆς ἀναγνώσεως τῶν γραμμάτων τούτων· σημειῶ μόνον, ὅτι

τὸ πρῶτον καὶ τὸ τρίτον γράμμα φαίνονται ὡς Α, Δ, Λ ἢ καὶ Μ. Τὰ λοιπὰ δύο εἶναι ἀμφίβολα. Ἴσως

ὑποκρύπτεται λέξις τις ἐξ ἧς θὰ μάθωμεν καὶ τὸ ἐπιτήδευμα τοῦ στεφανουμένου Δαμασίου.

. . . Λ . . . Μ Α Χ Ο Ξ Κ Α Λ Λ Ι Κ Ρ Α Τ Ο Υ Ξ Ε Ι Π Ε Ν Ε Π Ε
 Α Μ Α Ξ Ι Α Ξ Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ι Ο Υ Θ Η Β Α Ι Ο Ξ Ο Ι Κ
 . < Α Ξ Ε Λ Ε Υ Ξ Ι Ν Ι Κ Ο Ξ Μ Ι Ο Ξ Τ Ε Ω . Δ Ι Α Τ Ε Τ .
 . Ε Κ Ε Κ Α Ι Φ Ι Λ Α Ν Θ Ρ Ω Π Ω Ξ Ε Χ Ε Ι Π Ρ Ο Ξ Π Α Ν .
 5 . Ξ Τ Ο Υ Ξ Ε Ν Τ Ο Ι Δ Η Μ Ο Ι Ο Ι Κ Ο Υ Ν Τ Α Ξ Κ Α Ι / .
 . Ο Ξ Κ Α Ι Ο Ι Μ Α Θ Η Τ Α Ι Α Υ Τ Ο Κ Α Ι Δ Ι Ο Ν Υ Ξ . .
 . Ο Ι Ο Υ Ν Τ Ω Ν Ε Λ Ε Υ Ξ Ι Ν Ι Ω Ν Ε Ξ Π Ο Υ Δ Α Ξ Ε . .
 Α Ι Ε Φ Ι Λ Ο Τ Ι Μ Η Θ Η Π Ρ Ο Ξ Τ Ο Υ Ξ Θ Ε Ο Υ Ξ Κ . . .
 Ο Ν Δ Η Μ Ο Ν Τ Ο Ν Α Θ Η Ν Α Ι Ω Ν Κ Α Ι Ε Λ Ε Υ Ξ Ι Ν . .
 10 . Ο Π Ω Ξ Ω Ξ Κ Α Λ Λ Ι Ξ Τ Α Γ Ε Ν Η Τ Α Ι Τ Α Δ Ι Ο Ν Υ .
 Ι Α Κ Α Ι Π Α Ρ Α Ξ Κ Ε Υ Α Ξ Α Ξ Τ Ο Ι Ξ Α Υ Τ Ο Υ Λ Ε Λ Η
 Ξ Ι Χ Ο Ρ Ο Υ Ξ Δ Υ Ο Τ Ο Ν Μ Ε Ν Π Α Ι Δ Ω Ν Τ Ο Ν Δ Ε Α Ν
 . Ρ Ω Ν Ε Π Ε Δ Ω Κ Ε Ν Τ Ε Ι Δ Η Μ Η Τ Ρ Ι Κ Α Ι Τ Ε Ι Κ Ο
 Ρ Ε Ι Κ Α Ι Τ Ο Ι Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ο Ι Δ Ε Δ Ο Χ Θ Α Ι Ε Λ Ε Υ Ξ
 15 Ι Ν Ι Ο Ι Ξ Ε Π Α Ι Ν Ε Ξ Α Ι Δ Α Μ Α Ξ Ι Α Ν Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ι
 Ο Θ Η Β Α Ι Ο Ν Ξ Ω Φ Ρ Ο Ξ Υ Ν Η Ξ Ε Ν Ε Κ Α Κ Α Ι Ε Υ Ξ Ε
 Β Ε Ι Α Ξ Τ Η Ξ Π Ρ Ο Ξ Τ Ω Θ Ε Ω Κ Α Ι Ξ Τ Ε Φ Α Ν Ω Ξ Α Ι
 Α Υ Τ Ο Ν Χ Ρ Υ Ξ Ω Ι Ξ Τ Ε Φ Α Ν Ω Ι Α Π Ο Χ Δ Ρ Α Χ Μ Ω Ν
 Α Ν Ε Ι Π Α Τ Ω Δ Ε Α Υ Τ Ο Ν Ο Μ Ε Τ Α Γ Ν Α Ο Ι Ν Δ Η Μ Α
 20 Ρ Χ Ο Ξ Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ι Ω Ν Τ Ω Ν Ε Λ Ε Υ Ξ Ι Ν Ι Τ Ο Ι Ξ Τ Ρ
 Α Γ Ο Ι Δ Ο Ι Ξ Ο Τ Ι Ο Δ Η Μ Ο Ξ Ο Ε Λ Ε Υ Ξ Ι Ν Ι Ω Ν . .
 . Φ Α Ν Ο Ι Δ Α Μ Α Ξ Ι Α Ν Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ι Ο Υ Θ Η Β Α Ι Ο Ν
 Ξ Ω Φ Ρ Ο Ξ Υ Ν Η Ξ Ε Ν Ε Κ Α Κ Α Ι Ε Υ Ξ Ε Β Ε Ι Α Ξ Τ Η Ξ
 Π Ρ Ο Ξ Τ Ω Θ Ε Ω Ξ Τ Ω Δ Ε Α Υ Τ Ω Ι Π Ρ Ο Ε Δ Ρ Ι Α Κ Α
 25 Ι Α Τ Ε Λ Ε Ι Α Ω Ν Ε Ι Ξ Ι Ν Κ Υ Ρ Ι Ο Ι Ε Λ Ε Υ Ξ Ι Ν Ι Ο
 Ι Κ Α Ι Α Υ Τ Ω Ι Ε Γ Γ Ο Ν Ο Ι Ξ Κ Α Ι Ε Α Ν Τ Ι Α Λ Λ Ο .
 Ο Υ Λ Η Τ Α Ι Α Γ Α Θ Ο Ν Ε Υ Ρ Ε Ξ Θ Α Ι Π Α Ρ Α Τ Ο Υ Δ Η
 Μ Ο Υ Τ Ο Υ Ε Λ Ε Υ Ξ Ι Ν Ι Ω Ν Κ Α Ι Ε Π Ι . Ε Λ Ε Ξ Θ Ω .
 Υ Τ Ο Υ Ο Δ Η Μ Α Ρ Χ Ο Ξ Ο Α Ε Ι Δ Η Μ Α Ρ Χ Ω Ν Ο Τ Ο Υ Α
 30 Ν Δ Ε Η Τ Α Ι Ε Λ Ε Ξ Θ Α Ι Δ Ε Α Υ Τ Ι Κ Α Μ Α Λ Λ Ο Ξ Τ Ι
 Ξ Ε Π Ι Μ Ε Λ Η Ξ Ε Τ Α Ι Ο Π Ω Ξ Α Ν Α Ν Α Γ Ρ Α Φ Ε Ι Τ Ο
 Δ Ε Γ Ο Υ Η Φ Ι Ξ Μ Α Κ Α Ι Ξ Τ Α Θ Ε Ι Ε Ν Τ Ω Ι Δ Ι Ο Ν Υ
 . Ι Ω Ι Ε Ι Ξ Δ Ε Τ Η Ν Α Ν Α Γ Ρ Α Φ Η Ν Δ Ο Υ Ν Α Ι Δ Δ Ρ
 . Χ Μ Α Ξ Τ Ο Ν Δ Η Μ Α Ρ Χ Ο Ν Δ Ο Υ Ν Α Ι Δ Ε Ε Ι Ξ Ο . Ξ
 35 . Α Ν Δ Α Μ Α Ξ Ι Α Ι Η Δ Ρ Α Χ Μ Α Ξ Α Π Ο Τ Ο Υ Κ Ο Ι . .
 . Α Λ Λ Ι Μ Α Χ Ο Ξ Κ Α Λ Λ Ι Κ Ρ Α Τ Ο Υ Ξ Ε Ι Π Ε Ν Ε Π Ε
 . . Η Φ Ρ Υ Ν Ι Ξ Κ . Ξ Ο . Ρ Ω . Ο . Ο Ι
 Κ Ο Ξ

[Κα]λ[λί]μαχος Καλλικράτους εἶπεν· ἐπε-
ιδὴ Δαμα]σίας Διονυσίου Θηβαῖος οἰκ-

ήσ]ας Ἐλευσῖνι κόσμιός τε ὦ[ν] διατετ[έ-]
λ]εκε καὶ φιλανθρώπως ἔχει πρὸς πάντ-

5 α]ς τοὺς ἐν τοῖς δήμοις οἰκοῦντας καὶ [αὐ-]
 τ]ὸς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ Διονύ[σι-]
 π]οιούντων Ἐλευσινίων ἐσπούδασε[ν κ-]
 αὶ ἐφιλοτιμήθη πρὸς τοὺς θεοὺς κ[αὶ τ-]
 ὄν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καὶ Ἐλευσιν[ιω-]
 10 ν], ὅπως ὡς κάλλιστα γένηται τὰ Διονύ[σ-]
 ια καὶ παρασκευάσας τοῖς αὐτοῦ
 . I χοροὺς δύο, τὸν μὲν παίδων, τὸν δὲ ἀν-
 δ]ρῶν ἐπέδωκεν τεὶ Δήμητρι καὶ τεὶ Κό-
 ρει καὶ τοῖς Διονύσοι, δεδόχθαι Ἐλευσ-
 15 νίοις ἐπαινεῖσαι Δαμασίαν Διονυσί-
 ο Θηβαίων σωφροσύνης ἕνεκα καὶ εὐσε-
 βείας τῆς πρὸς τῷ Θεῷ καὶ στεφανῶσαι
 αὐτὸν χρυσοῖσι στεφάνωι ἀπὸ X δραχμῶν
 ἀνειπάτω δ' αὐτὸν ὁ μετὰ Γνα[θ]ῖν δήμα-
 20 ρχος Διονυσίων τῶν Ἐλευσίνι τοῖς τρ-
 αγοιδόις, ὅτι ὁ δῆμος ὁ Ἐλευσινίων [στ-]
 ε]φανοῖ Δαμασίαν Διονυσίου Θηβαίων

σωφροσύνης ἕνεκα καὶ εὐσεβείας τῆς
 πρὸς τῷ Θεῷ· ἔστω δὲ αὐτῷ προεδρία κα-
 25 ἰ ἀτέλεια ὧν εἰσὶν κύριοι Ἐλευσίνιο-
 ι καὶ αὐτῷ (καὶ) ἐγγόνιοις, καὶ ἐάν τι ἄλλο [β-]
 οὐλήται ἀγαθὸν εὐρέσθαι παρὰ τοῦ δή-
 μου τοῦ Ἐλευσινίων· καὶ ἐπι[μ]ελέσθω [α-]
 ὑτοῦ ὁ δήμαρχος ὁ αἰεὶ δημαρχῶν ὅτου ἄ-
 30 ν δέηται· ἐλέσθαι δ' αὐτίκα μάλα ὅστι-
 ς ἐπιμελήσεται, ὅπως ἂν ἀναγραφῆι τό-
 δε τὸ ψήφισμα καὶ σταθεῖ ἐν τῷ Διονυ-
 σ]ίωι, εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν δοῦναι Δ δρ-
 α]χμᾶς τὸν δήμαρχον, δοῦναι δὲ εἰς [θυ]σ-
 35 ἰαν Δαμασίαι Η δραχμᾶς ἀπὸ τοῦ κοι[ν]ῶ.
 Κ]αλλίμαχος Καλλικράτους εἶπεν· ἐπέ-
 ιδ]ῆ Φρυνίσκ[ος] [Θή]ρω[ν]ο[ς]
 κοσ

X. ΤΣΟΥΝΤΑΣ.

ΠΤΥΚΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ

ΜΕΤ' ΑΝΑΓΛΥΠΤΟΥ ΚΑΙ ΕΓΧΑΡΑΚΤΟΥ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΣ.

(Ὅρα πίν, 6, 1. 2.)

Τὸ ἐπὶ τοῦ ἕκτου πίνακος ἐν τῷ πραγματικῷ
 αὐτοῦ μεγέθει ἀπεικονισμένον πτυκτὸν κάτοπτρον,
 ὅπερ εὐρέθη μὲν ἐν Κορίνθῳ, περιῆλθε δὲ νεωστὶ
 ἐξ ἀγορᾶς εἰς κτήσιν τῆς ἡμετέρας Ἀρχαιολογικῆς
 Ἐταιρίας, ἐκδίδομεν ἐνταῦθα ἐν ψευδαργυροτύπῳ
 εἰκόνι, γενομένη ἐν Παρισίοις κατὰ τὴν πιστὴν
 ἀπεικόνισιν τῆς ἐξησκημένης χειρὸς τοῦ κ. Gil-
 lieron.

Τὸ κάτοπτρον τοῦτο ἐπὶ μὲν τῆς ἄνω ἐπιφανείας
 τοῦ πώματος (πίν. 6, 1.) φέρει ἐν ἀναγλύφῳ ἰπ-
 πόκαμπον ἐφ' οὗ ἐπιβαίνει γυναικεία μορφή ἐν-
 δεδυμένη ποδῆρη ἐζωσμένον χιτῶνα καὶ ἐπ' αὐτοῦ
 ἐπίβλημα, ἐπερριμμένον ἀφελῶς καὶ μετὰ χάριτος
 ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος (1). Ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης,

(1) Τῆς γυναικείας μορφῆς ἠλλείπουσιν οἱ πόδες καὶ τὰ κράσπεδα
 τοῦ χιτῶνος, τοῦ δὲ ἰπποκάμπου ἠλλεῖπει ἰκανὸν μέρος ὑπὸ τὸν λαι-
 μόν, ὁ δεξιὸς ἐμπρόσθιος πούς, τὸ ἄκρον τοῦ γαστροπτερυγίου καὶ
 ἰκανὸν μέρος τῆς οὐρᾶς.

τῆς ἀντιθέτου τοῦ πώματος ἐπιφανείας, φέρει ἐγκε-
 χαραγμένην περωτὴν γυναικείαν ἐπίσης μορφήν,
 ἐλαύνουσαν ἄρμα συρόμενον ὑπὸ τεσσάρων ἵππων
 (πίν. 6, 2.) (1).

Ἡ ἐπιβαίνουσα τοῦ ἰπποκάμπου γυναικεία μορ-
 φή, κεκοσμημένη περιδεραίῳ περὶ τὸν λαιμὸν καὶ
 ψελίῳ περὶ τὴν δεξιάν χεῖρα, κάθηται πλαγίως ἐπ'
 αὐτοῦ, καὶ κρατεῖ τῇ μὲν ἀριστερᾷ τὰς ἡνίας, τῇ
 δὲ δεξιᾷ περικνημίδα ἀμυδρῶς διακρινομένην, ἅτε
 ἐφθαρμένην ἰκανῶς οὔσαν ὑπὸ τῆς κατιώσεως. Ἡ
 ὄλη στάσις αὐτῆς εἶνε φυσικὴ καὶ ἀπροσποίητος, ἡ
 δὲ ἔκφρασις σύννου. Ὁ θαλάσσιος ἵππος, ὅστις
 αἶρει μεθ' ἰκανῆς χάριτος τὸν σωζόμενον ἀριστερόν
 αὐτοῦ ἐμπρόσθιον πόδα, διακρίνεται ἐπὶ τῇ στάσει
 τῆς ὠριάς αὐτοῦ κεφαλῆς. Ὁ παχὺς αὐτοῦ λαι-
 μός, ὁ προεξέχων ὀφθαλμός, οἱ ἀναπεπταμένοι μυ-

(1) Τῆς παραστάσεως ταύτης σώζεται ἰκανῶς ἡ περωτὴ μορφή,
 ἐνθ' ὧν ἵππων μέρη τινὰ ἐνιαχοῦ ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τῆς κατιώσεως.

κτῆρες, τὸ πρὸς τὰ ἄνω ἐλικοειδῶς φερόμενον προκόμιον καὶ ἢ κατὰ τὴν ἀρχαίαν τεχνοτροπίαν βραχέως ἀποκεκομμένη χαίτη, χαρακτηρίζουσιν ἐξαιρέτα τὸ θυμοειδὲς καὶ τὴν σύντονον καὶ ἐντεταμένην τοῦ ζώου στάσιν.

Ἡ δὲ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ἐπιφανείας τοῦ πώματος ἐγγάρκτος παράστασις διακρίνεται διὰ τὴν χαρίεσσαν στάσιν τῆς ἐλαυνούσης τὸ τέθριππον πτερωτῆς μορφῆς, καὶ διὰ τὸ γοργόν καὶ θυμοειδὲς τῶν ἵππων. Διὰ τῶν ιδιοτήτων τούτων χαρακτηρίζονται μάλιστα οἱ ἵπποι τῶν Ἑλληνικῶν καλλιτεχνημάτων.

Ἡ καλὴ καὶ ἐπιμελὴς ἐργασία τοῦ κατόπτρου καὶ ἢ μετ' ἐλευθερίας πεποιημένη σύνθεσις ἀμφοτέρων τῶν παραστάσεων ἐλέγχουσι χεῖρα γεγυμνασμένην τοῦ τρίτου τοῦλάχιστον π. Χ. αἰῶνος (1). Ἡ ἐξήγησις τῆς ἀναγλύπτου παραστάσεως οὐδεμίαν παρέχει δυσκολίαν. Ἡ ἐπὶ τοῦ ἵπποκάμπου ἐπιβαίνουσα γυναικεία μορφή, ἢ τὴν περικνημίδα τῆ δεξιᾶ φέρουσα, εἶνε ἄνευ ἀμφιβολίας ἡ Νηρηΐς Θέτις προσκομίζουσα τῷ πεφιλημένῳ αὐτῆς υἱῷ Ἀχιλλεῖ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἡραΐστου κατασκευασθέντα νέα τεύχεα (2). Ἡ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ὁμοίως ἐπιφανείας τὸ τέθριππον ἐλαύνουσα πτερωτὴ μορφή δυνατὸν νὰ ἐξηγηθῇ ὡς Νίκη προαναγγέλλουσα ἐπιτυχίαν τῷ ἥρωϊ, ἀφοῦ μάλιστα τὰ νέα ταῦτα ὅπλα μέλλουσι νὰ ὦσι νικηφόρα. Δυνατὸν ὁμοίως νὰ ἐξη-

(1) Ἄξιον παρατηρήσεως εἶνε ὅτι ἀμφοτέραι αἱ παραστάσεις τοῦ κατόπτρου, ἢ τε ἀνάγλυπτος καὶ ἢ ἐγγάρκτος, κοσμοῦσιν ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν δίσκον, τὸν τοῦ πώματος, ἐνῶ ἐν ὅλοις τοῖς πτυκτοῖς Ἑλληνικοῖς κατόπτροις, τοῖς μέχρι τοῦδε τοῦλάχιστον γνωστοῖς, οὐδὲν παράδειγμα τοιαύτης διακοσμήσεως ὑπάρχει, ἀλλὰ πάντοτε τὸ πῶμα φέρει τὴν ἀνάγλυπτον παράστασιν, ἐὰν δὲ ὑπάρχῃ καὶ ἐγγάρκτος, αὕτη κοσμεῖ τὸν κύριον δίσκον τοῦ κατόπτρου, τὸν ἔχοντα δηλαδὴ τὴν μίαν ὄψιν στιλπνὴν πρὸς ἐνοπτρισμόν.

(2) Ἡ παράστασις τοῦ μύθου τούτου ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῇ ποιήσει (Ὅμ. Ἰλιάδ. Τ. στ. 3 καὶ ἐξ1) καὶ ἐν ἄλλοις μνημείοις τῆς τέχνης, οἷον ἐν ἀγγείοις ἢ Θέτις ἐπὶ ἵπποκάμπου κρατοῦσα τῇ ἀριστερᾷ θώρακα (Millin peintures des vases I, 14=Gallerie Mythologique pl. CLX N° 585), ἐν δακτυλιοῖσι ἐπὶ ἵπποκάμπου ἀσπίδα φέρουσα (Toelken Verzeichniss der ant. vertieft geschnitt. Steine, p. 285, N° 269 καὶ p. 286, N° 270), ἐν νομισματοσήμεσι ἐπὶ ἵπποκάμπου κρατοῦσα τῇ ἀριστερᾷ ἀσπίδα, ἧς ἐν μέσῳ εἴκασται κεφαλὴ Μεδούσης (Buanarotti Med. ant. p. 113=Millin Galerie Myth. pl. CLI N° 586), ἐν τοιχογραφίαις ἐπὶ ἵπποκάμπου κρατοῦσα τῇ δεξιᾷ ἄλλοτε μὲν περικνημίδα (Helbig Wandgem. N° 1319), ἄλλοτε δὲ ἀσπίδα (Helbig Wandgem. N° 1320, καὶ 1321) πρὸς καὶ Clarac pl. 747, 1805 καὶ pl. 746, 1804.

γηθῇ ἢ τελευταία αὕτη καὶ ὡς Ἡὼς (1) δηλοῦσα τὴν ὥραν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἡ Θέτις ἦλθεν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων, ἵνα ἐπιδώσῃ τὰ ὅπλα τῷ υἱῷ αὐτῆς. Διότι κατὰ τὴν Ἰλιάδα (Σ. 145, 240, 615.) ἡ Θέτις ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ἀργὰ κατὰ τὴν νύκτα, περὶ τὴν αὐγὴν δὲ μόνον (Ἰλ. Τ. στ. 1 ἐξ.) ἀφίκετο εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ κατέθηκε πρόσθεν Ἀχιλλεῖος τὰ παρ' Ἡραΐστου κλυτὰ τεύχεα. Καὶ κατὰ τὴν μίαν καὶ κατὰ τὴν ἄλλην ἐκδοχὴν, εἴτε δηλαδὴ ἐκλάβωμεν τὴν πτερωτὴν μορφήν ὡς Νίκην εἴτε ὡς Ἡὼν, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐκατέρα τούτων σχετίζεται στενῶτα πρὸς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπὶ τοῦ πώματος ἀνάγλυπτον τῆς Θέτιδος παράστασιν.

Περὶ τὸν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἢ τε Θέτις καὶ ἢ Νίκη ἢ Ἡὼς δὲν ἐλήφθησαν εἰκὴ καὶ μάτην ὑπὸ τοῦ καλλιτέχου πρὸς διακόσμησιν τοῦ κατόπτρου, ἀλλ' ἀπὸ σκοποῦ. Ἡ Θέτις λ. χ. λαμβάνεται καὶ ὡς ὑπόδειγμα γυναικείας ὠραιότητος καθόλου τε καὶ ἰδίᾳ διὰ τοὺς ὠραίους αὐτῆς πόδας ἔθεν καὶ ἀργυρόπεζα ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ἐπικαλεῖται (2). Ἡ δὲ Νίκη εἶνε τὸ σύμβολον πάσης ἐπιτυχίας καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις (3). Ἡ δὲ Ἡὼς τελευταῖον ἀλληγορεῖται εἰς πᾶν ὠραῖον καὶ εἰς πᾶσαν ἀκμάζουσαν νεότητα (4). Οὐδὲν λοιπὸν καταλληλότερον τούτων σύμβολον πρὸς ἐπικόσμησιν κατόπτρου.

Ἐκτὸς τῆς ἐξαιρέτου αὐτοῦ ἐργασίας καὶ τῆς ἐνδιαφερούσης παραστάσεως, τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος κάτοπτρον εἶνε πρὸ πάντων ἡμῖν πολύτιμον, διότι ἔχει ἐγγάρκτον παράστασιν, ὀλίγα δὲ μέχρι τοῦδε ἦσαν γνωστὰ ἡμῖν ἐγγάρκτα Ἑλληνικὰ κάτοπτρα, μέχρι τοῦ 1876 μόλις εἰς δέκα συμποσούμενα (5). Συμπληρῶν ὅσα ἄλλοτε περὶ αὐτῶν ἐδημοσίευσαν,

(1) Ἡὼ μετὰ τεθρίππου ὄρα καὶ ἐν Otto Jahn. Vasen Sammlung zu München. N° 849, Millin Gallerie Mythologique. Pl. XXX, Lenormant et De Witte Elite. II, pl. 109 A, 109 B, καὶ 110, Virg. Aen. VI, 535, πρὸς καὶ Θεοκρ. 2, 148. 13, 11.

(2) Πρὸς. Ρουφίνον ἐν Ἀνθολογ. Ἑλλ. 5, 48, 94. Χάριτ. Ἀφροδισ. Ἐρωτικά διηγήματα 6, 3.

(3) Preller Gr. Myth. 1. 368.

(4) Preller Myth. I. 344.

(5) Ὅρα ἡμετέραν περὶ Ἑλλ. κατόπτρ. διατριβὴν σελ. 10, καὶ ἐξ. A. Dumont. Miroirs Grecques, Bull. Corr. Hell. 1877, σελ. 108 καὶ ἐξ.

ἀναφέρω ἐνταῦθα διὰ βραχέων ὅσα ἐγγράρακτα Ἑλληνικὰ κάτοπτρα ἐδημοσιεύθησαν ἢ ἐμνημονεύθησαν κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη, μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς περὶ Ἑλληνικῶν κατόπτρων ἐμῆς πραγματείας. Εἰς τὰ δέκα περιγραφέντα ἢ ἐκδοθέντα ὑπ' ἐμοῦ τῷ 1876 ἐγγράρακτα κάτοπτρα ἔχουσι προστεθῆ ἔκτοτε τὰ ἀκόλουθα.

11) Ἀφροδίτη καὶ Ἔρως. Ἐπὶ πτυκτοῦ κατόπτρου, τοῦ ὁποῖου τὸ πῶμα κοσμεῖται δι' ἀναγλύπτου κεφαλῆς Ἀριάδνης. A. Dumont. Comptes rendus de l'Academie des inscriptions 1878, p. 113. Revue Archeologique 1880, p. 115. Bull. Corr. Hell. 1884, p. 392.

12) Ἀπόλλων ἰσταμέρος καὶ κρατῶν τῇ δεξιᾷ δάφνην, ἀπέναντι δ' αὐτοῦ ἡ Ἄρτεμις τείρουσα ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας πρὸς τετράποδόν τι (ἐρίφιον;) ἀδήλου προελεύσεως. A. Dumont. Gazette Archeologique 1880, p. 49-52 pl. 5 (1).

13) Κεφαλή ἐν κατατομῇ ἐπὶ δίσκου κατόπτρου. A. Dumont Gazette Archeolog. 1880, p. 49.

14) Ὁ Θησεὺς μαχόμενος πρὸς τὸν Μινώταυρον. Archeolog. Zeitung 1862, p. 302. Taf. 146, 1 καὶ 1867, p. 96. πρβλ. καὶ ἡμετέραν περὶ Ἑλληνικῶν κατόπτρων διατριβὴν σελ. 32, ἀριθ. 35.

15) Ἀρῆρ καὶ γυνὴ ἐν φιλότῃ μισγόμενοι. A. Dumont, Gazette Archeolog. 1880, p. 50.

16) Ἀγέριος νεανίας περιβεβλημένος ἱμάτιον καὶ στηριζόμενος ἐπὶ ῥοπάλου πρὸ γυναικὸς καθημένης. Ἐκ τῆς μεσημβρινῆς Ῥωσσίας, ἐργασίας ἐπιμελοῦς. Shephani, Compte-rendu 1883, p. 49, pl. II, 2.

17) Ὁ Ἀπόλλων καθήμενος ἐπὶ βράχου ἀπέναντι δ' αὐτοῦ ἡ κωνηρέτις Ἄρτεμις ἰσταμένη. Ἐκ Κορίνθου. A. Dumont, Bull. Corr. Hell. 1884, p. 390, pl. XVI.

(1) Περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου καὶ τῆς γνησιότητος τοῦ κατόπτρου τούτου, καθόσον ἐδυνήθη νὰ κρίνω ἐκ τῆς ἀπεικονίσεως, ἔχω ἀμφιβολίας. Ἡ ζωγραφία εἶνε Α' λίαν ἀδέξιος καὶ ἄξεστος, ὁμοιάζουσα μᾶλλον τὰς ἐπὶ τινων Τυρρηλικῶν κατόπτρων· Β' εἶνε λίαν ἐστεναχωρημένη καὶ δυσανάλογος πρὸς τὸν χώρον οὗτω λ.χ. ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγγίζει τὴν περιβάλλουσαν τὴν παράστασιν γραμμὴν καὶ Γ' εἶνε ἐγκεχαραγμένη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐκείνης τοῦ δίσκου (ὅρα Dumont αὐτόθι), ἥτις ἐμελλε νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς κατοπτρισμὸν. Ἐκτός τῶν λόγων τούτων, τὰς ἀμφιβολίας μου προσεπαυζάνει καὶ τὸ ἄδηλον τῆς προελεύσεως.

18) Τὸ ἐνταῦθα νῦν πρῶτον ἐκδιδόμενον κάτοπτρον πιν. 6, 1. 2.

Ὡστε ἅπαντα τὰ μέχρι τοῦδε γνωστὰ Ἑλληνικὰ κάτοπτρα, τὰ ἐγγράρακτον παράστασιν φέροντα, συμποσοῦνται νῦν εἰς 18, ἐνῶ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἠγνοεῖτο ἀκόμη ἡ ὑπαρξίς των παντελῶς, ὁ δὲ μακαρίτης Gerhard ματαίως ἐζήτηε παρὰ τῶν περιηγητῶν καὶ τῶν ἀρχαιολόγων κάτοπτρον ἐγγράρακτον προερχόμενον ἐξ Ἑλλάδος (1).

Ἐπειδὴ καὶ μετὰ τὴν ἀπεικόνισιν ἀμφοτέρων τῶν ὄψεων τοῦ κατόπτρου ἔμενεν ἐν τῷ πίνακι 6 χώρος κενός, καλὸν ἔκρινα νὰ χρησιμοποίησω αὐτὸν δι' ἐξεκονίσεως σχετικοῦ τινος. Πρὸς τοῦτο δὲ ἐξέλεξα ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς Ἀρχ. Ἑταιρίας λαβὰς τινὰς κατόπτρων, τὰς ὑπ' ἀριθ. 3, 4, 5, ἐν τῷ 6ῳ πίνακι ἀπεικονισμένας. Καὶ αἱ τρεῖς αὗται λαβαὶ ἀνήκουσιν εἰς δίσκους κατόπτρων ἀπλῶν, οὐδένα δηλ. ἐγγράρακτον ἢ ἀνάγλυπτον φερόντων κόσμον, καὶ ὅμως διακρίνει αὐτὰς καὶ ἐν τῇ ἀπλότῃ τὸ ὥραον. Εὐκόλως ἐνορᾷ τις ἐν αὐταῖς πόσον οἱ Ἕλληνες ἐγνώριζον καὶ εἰς τὰ κατώτερα εἶδη τῆς καλλιτεχνίας, οἷα καὶ τὰ κάτοπτρα, νὰ ἐμφυσῶσι ζωὴν οὕτως εἰπεῖν καὶ ἀρμονίαν. Αἱ λαβαὶ αὗται ἀποτελοῦσιν ἐν ὀργανικὸν ὄλον μετὰ τοῦ δίσκου αὐτῶν, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας αἱ λαβαὶ τῶν πλείστων Τυρρηλικῶν κατόπτρων εἶνε τραχεῖαι καὶ οὕτως εἰπεῖν ἀνόργανοι.

Ἐν ἐπιμέτρῳ τέλος περιγράψω ἐνταῦθα δι' ὀλίγων καὶ ὅσα νέα κάτοπτρα προσεκτήσατο ἐσχάτως τὸ μουσεῖον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας, πρὸς δὲ τούτοις καὶ ἐν ἐκ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ Συλλογῶν, ἀνέκδοτον καὶ τοῦτο καθόσον γνωρίζομεν ὑπάρχον.

1) Ἀφροδίτη ἰσταμένη ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ διπλοῖδίῳ. Τὴν δεξιὰν ἔχει προτεταμένην μὲ τὴν παλάμην ἀνοικτὴν δι' ἧς φαίνεται, ὅτι ἐκράτει τι τὸ ὁποῖον νῦν ἐξέλιπε, τῇ δὲ ἀριστερᾷ ἀνέχει ἐλαφρῶς καὶ μετὰ χάριτος τὸ διπλοῖδιον, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει ἡμικύκλιον πέταλον κοσμούμενον ὑπὸ ἐγγράρακτου ἀνθεμιοειδοῦς κόσμου. Διὰ τοῦ πετάλου τούτου ἐνοῦται ὁ δίσκος μετὰ τῆς μορφῆς, ὅστις εἶνε τεθραυσμένος εἰς τρία τεμάχια· ἡ δὲ μορφή στηρίζεται ἐπὶ τρίποδος ὑποστάτου ἀπολή-

(1) Ὁρα Κ. Δ. Μυλωνᾶ Ἑλληνικὰ κάτοπτρα, σελ. 9.

γοντος εις πόδας λέοντος. Τρεις μικραὶ περιστεραί, διάφορον ἔχουσαι ἐκάστη στάσιν, εἰς ἀλέκτωρ καὶ εἰς ῥόδαξ, εὐρεθέντα ἔνθα καὶ τὸ κάτοπτρον, ἀνήκουσι πιθανώτατα εἰς τὸν δίσκον αὐτοῦ, ὃν περιεκόσμου. Ἡ ἐργασία εἶνε ἀρχαϊκὴ καὶ ἐπιμελετημένη, ἡ δὲ διατήρησις τῆς μορφῆς ἰκανῶς καλὴ. Ὑψος ὀλικὸν μετὰ τοῦ δίσκου 0,36, ὕψ. τοῦ ἀγαλματίου μετὰ τῆς βάσεως 0,19. Ἐξ Ἐρμιόνης.

2) Ἀφροδίτη παρεμφερὴς τῇ προηγουμένη ἐν ποδῆρει ἐπίσης χιτῶνι καὶ διπλοῖδίῳ. Τὴν ἀριστερὰν ἔχει ὡσαύτως προτεταμένην, τὴν δὲ δεξιὰν στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἰσχίου. Ἡ βάσις εἶνε καὶ ἐνταῦθα στρογγύλη, ἀπολήγουσα εἰς πόδας τρεῖς λέοντος. Ἐνθεν καὶ ἔνθεν τῆς κεφαλῆς τῆς Ἀφροδίτης καὶ ὑπὸ τὸ τοξοειδὲς πέταλον δι' οὗ προσαρμύζεται ὁ δίσκος αὐτῆ, ὑπάρχουσι δύο πτερωτοὶ δαίμονες ἀνεφγμένους ἔχοντες τὰς πτέρυγας. Ἐπὶ τῆς ἀντιγῶς τοῦ δίσκου ἔνθεν καὶ ἔνθεν λαγωὶ δύο τρέχοντες, μετ' αὐτοὺς δὲ δύο ῥόδακες καὶ κατόπιν πάλιν δύο λαγωὶ ἐν τῇ αὐτῇ τῶν πρώτων στάσει, ἔπειτα δύο ῥόδακες, καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ δίσκου δύο ἀντιμέτωποι ἀλέκτορες (1). Ἡ ἐργασία εἶνε ἀρχαϊκὴ, ἡ δὲ διατήρησις καλὴ, ὕψος δὲ μετὰ τῆς βάσεως καὶ τοῦ δίσκου 0,36· ὕψος τῆς μορφῆς μόνης 0,19. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις AB τοῦ χωρίου Κυψέλης.

3) Κάτοπτρον πτυκτόν, φέρον ἐπὶ τοῦ πώματος

Ἀφροδίτην ἐν ἀναγλύφῳ καθημένην ἐπὶ βράχου καὶ πρὸ αὐτῆς ἔρωτα κρατοῦντα τόξον ἐντεταμένον. Ἡ ἐργασία ἐπιεικῶς καλὴ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἡ διατήρησις· συνεκολλήθη δὲ ἐκ 35 τεμαχίων. Ἡ διάμετρος τοῦ δίσκου 0,15. Ἐξήχθη ἐκ τάφου ἐν Τανάγρα, ὃν ἀνέσκαψεν ὁ ἔφορος Π. Σταματάκης.

4) Ὅμοιον τῷ προηγουμένῳ. Ἐπὶ τοῦ σώματος ἀνάγλυπτος εἰκονικὴ γυναικὸς κεφαλὴ ἐν κατατομῇ· ἡ διασκευὴ τῆς κόμης αὐτῆς πολὺ ὁμοιάζει πρὸς ἄλλην ἐπὶ Τυρρηνικοῦ κατόπτρου ἐκδοθέντος ὑπὸ Gerhard (1). Προέρχεται ἐκ Κορίνθου, ἡ δὲ διάμετρος τοῦ δίσκου 0,11.

5) Ἡρακλῆς δρακοντοκτόνος ἀνάγλυπτος ἐπὶ πώματος πτυκτοῦ κατόπτρου (2).

6) Ἀφροδίτη ἀρχαϊκὴ ἐνδεδυμένη ποδῆρει χιτῶνα καὶ ἐπ' αὐτοῦ διπλοῖδιον. Ἰσταται ἐπὶ στρογγύλης βάσεως ἀποληγούσης κατὰ τὸ σύνθητες εἰς πόδας τρεῖς λέοντος. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει τοξοειδὲς πέταλον, δι' οὗ ἤνουτο τὸ ἀγαλματίον μετὰ τοῦ μὴ σωζομένου νῦν δίσκου. Ἡ τέχνη καὶ ἡ ἐργασία ἐξαιρετος καὶ ἡ διατήρησις ἀρίστη. Ὑψος μετὰ τῆς βάσεως 0,19. Εὐρέθη ἐν Ὀλυμπίᾳ πρὸ τῶν ἀνασκαφῶν τῶν Γερμανῶν καὶ ἐδωρήθη πάνυ φιλοτίμως ὑπὸ τοῦ κτήτορος ταῖς ἐν Ὀλυμπίᾳ Συλλογαῖς τῶν Ἀρχαιοτήτων.

Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

ΧΑΛΚΑΙ ΕΝΕΠΙΓΡΑΦΟΙ ΤΑΙΝΙΑΙ.

Περιήλθεν ἀρτίως ἐξ ἀγορᾶς εἰς τὴν Συλλογὴν τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἡμῶν Ἐταιρίας καινοφανές τι

(1) Οἱ ῥόδακες, οἱ λαγωὶ καὶ οἱ ἀλέκτορες, οἵτινες περιεκόσμου τὸν δίσκον ἔχουσιν ἀναφορὰν πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, καὶ εἶνε σύμβολα τῆς θεᾶς ταύτης, ὡς καὶ αἱ περιστεραὶ τοῦ προμνημονευθέντος κατόπτρου. Περὶ τῶν συμβόλων τούτων βλέπε Oho Jahn, arch. Beiträge σελ. 28. Fränkel ἐν Arch. Zeitung 1879, σελ. 110, ὅστις ἐξέδωκε παρεμφερὲς τῷ ἡμετέρῳ ἐνταῦθα μνημονευμένῳ κάτοπτρον (Arch. Zeitung αὐτόθι πιν. 12), ὑπολειπόμενον ὅμως κατὰ πολὺ τοῦ ἡμετέρου.

εἶδος ἀρχαίων, χαλκαὶ ταινίαι λεπταί, ἔχουσαι καθ' ἑκάτερον τῶν ἄκρων αὐτῶν ἀνὰ μίαν τρυπάν μικράν, ἐπὶ δὲ τῆς κατὰ μῆκος ἐπιφανείας των ἐγκεχαραγμένα ἢ, ἀκριβέστερον εἰπεῖν, ἐνεστιγμένα ὀνόματα ἱερέων καὶ πυροφόρων τοῦ Ἀπόλλωνος. Εὐρέθησαν, ὡς εἶπεν ἡμῖν ὁ πωλητῆς, ἐν τῇ Λακωνικῇ,

(1) Etr. Spiegel. Taf. 243.

(2) Τὸ ὄρατον τοῦτο κάτοπτρον, ὅπερ ἀνῆκεν πρότερον εἰς ἰδιωτικὴν συλλογὴν, ἐξεδόθη ὑπ' ἐμοῦ πρὸ πολλοῦ ἐν Mitth. d. Arch. Inst. 1878, σελ. 265 καὶ ἐξ. πιν. IX. X.

1.

• ΣΩΣΑΡΩΝΗΚΕΡΩΤΟΣ ΠΥΡΟΦΩΡΟΣ Α ΠΟΛΩΝΟΣ ΥΠΕΡΤΕΛΕΑΤΟΥ ΕΠΙΔΑΥΡΙΟΣ •

2.

• ΧΡΥΣΟΣ ΠΥΡΟΦΩΡΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝ
• ΝΟΣ ΥΠΕΡΤΕΛΕΑΤΟΥ •

3.

• ΣΩΣΑΡΩΝΗΚΕΡΩΤΟΣ ΠΥΡΟΦΩΡΟΣ Α ΠΟΛΩΝΟΣ ΥΠΕΡΤΕΛΕΑΤΟΥ ΕΠΙΔΑΥΡΙΟΣ •

ἐν τινι ἀγρῷ παρὰ τὸ χωρίον Φοινίκι τοῦ δήμου Ἄσωποῦ, δυτικῶς τῆς πάλαι μὲν Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς, νῦν δὲ Μονεμβασίας (1). Πιστοῦσι δὲ τὸν τόπον τῆς εὐρέσεως καὶ ἄλλαι πληροφορίαι, ἃς ἔλαβε πρό τιος χρόνου ἢ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῆς παιδείας γενικὴ ἐφορία τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ αἱ ἐπιγραφαὶ αὐταὶ τῶν ταινιῶν.

Ὅρα ἐν τῷ ἐνταῦθα παρεντεθειμένῳ λιθογραφικῷ πίνακι ἀπεικασμα εἰς τὸ πραγματικὸν μέγεθος τριῶν ἐξ αὐτῶν, τῶν σωζομένων ὀλοκλήρων.

Ἴδου δὲ καὶ μεταγραφὴ τούτων τε καὶ τῶν ἄλλων, τῶν κολοβῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον·

1. Σωσάρων Νικέρωτος πυροφόρος Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτου Ἐπιδαύριος.
2. Χρῦσος πυροφόρος Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτου.
3. Ἄσωπὸς πυροφόρος.
4. Δαμάρης Τυχίππου :
5. Καλλικράτης ἱερεὺς Ἀπόλλωνος
6. Συνέγδημος Φιλοδήμου Ἀπολ
7. . . . νικος ἱερεὺς Ἀπόλλωνος
8. . . . οἰ ἱερεὺς Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτου.
9. . . . ς ἱερεὺς Ἀριστοκράτης.
10. . . . υς πυροφόρος Ἀπόλλωνος
11. . . . ιος ἱερεὺς
12. . . . πυροφόρος Ἀπόλλωνος
13. . . . ς Ἀπόλλωνος
14. . . . Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτου
15. . . . Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτου
16. . . . Ὑπερτελεάτου
17. . . . Ὑπερτελεάτου
18. . . . ς Ὑπερτελεάτου
19. . . . του Ἀπόλλωνος
20. . . . ετη

Οὐδὲν τῶν ἀνωτέρω κολοβῶν τεμαχίων συναρμόζεται ἐτέρῳ τινί, ὅσον καὶ ἂν φαίνωνται τινα ἀλλήλων συμπληρωτικά.

(1) Ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ εὐρέθησαν καὶ διάφορα ἄλλα χαλκᾶ καὶ ἄλλης ὕλης πράγματα, οἷον ἀνθρώπων καὶ ζώων μικρὰ ὁμοιώματα, ἀγγεῖα κτλ. ἄπερ πάντα ἢ Ἐταιρία ἠγόρασε καὶ θέλει γίνῃ λόγος περὶ αὐτῶν ἄλλοτε.

Πασῶν τῶν ταινιῶν τὰ γράμματα ἐμφαίνουσι τοὺς Ῥωμαίκοις χρόνους τοὺς μετὰ Χριστόν, πλὴν τῶν τῆς ὑπ' ἀριθ. 7, ἅπερ εἶναι τῶν καλῶν Ἑλληνικῶν χρόνων.

Μόνης τῆς ὑπ' ἀριθ. 2 ταινίας τὰ γράμματα εἶναι, ὡς ὁράται ἐν τῷ πίνακι, ἐντὸς δέλτου ἢ πινακίου περιειλημμένα. Αἱ ἄλλαι ἔχουσιν ἀπλῶς σειρὰν στιγμῶν περίξ ἢ οὐδέν. Ἡ δὲ ὑπ' ἀρ. 4 ἔχει κατὰ τὸ ἕτερον σωζόμενον ἄκρον τῆς τοιοῦτο κόσμημα :

Πλὴν τῆς ὑπ' ἀρ. 2 καὶ τῆς ὑπ' ἀρ. 14, τῶν ἄλλων ταινιῶν τὰ γράμματα ἀναγινώσκονται κατὰ τὸν παρ' Εὐρωπαϊοῖς συνήθη τρόπον ἐπ' ἐκείνης τῆς ἐπιφανείας, ἐφ' ἧς φαίνονται ἀντιτύπως τὰ σημεῖα τῶν στιγμῶν ὡς σφαιρία.

Ταῦτα μὲν συντόμως οὕτω. Πᾶς δὲ τις βλέπει, ὅτι αἱ ἄνω δοθεῖσαι ἐπιγραφαὶ παρέχουσιν ἡμῖν σχόλιον εὐπρόσδεκτον εἰς τὸ κείμενον τοῦ περιηγητοῦ Παυσανίου, ὅστις ἐν βιβλ. Γ, κεφ. 22, ἀπὸ § 9 ἕως 13 τὰ μέρη ἐκεῖνα τῆς Λακωνικῆς περιγράφων ἀναφέρει ἐν «χωρίον Ὑπερτελεάτου», ἐν ᾧ, λέγει, ἦτο Ἀσκληπιεῖον· νῦν δὲ ἡμεῖς ἐπὶ τῶν ταινιῶν ἀναγινώσκομεν πλεονάκις ἱερεῖς καὶ πυροφόρους Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτου (ἅπαξ καὶ δωρικῶς Ὑπερτελεάτα), δηλ. ἐπίθετον θεοῦ ταυτῶνυμον τῷ χωρίῳ, θεὸν δέ, ὅχι, ὡς προσεδοκῶμεν, τὸν Ἀσκληπιόν, ἀλλὰ τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἀπόλλωνα. Δὲν εἶναι διὰ τοῦτο πολὺ τολμηρὸν νὰ εἴπῃ τις, ὅτι ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ἀσκληπιὸς ὡς πατὴρ καὶ υἱὸς θὰ ἦσαν ἐκεῖ σύνναοι, καθὼς καὶ ἀλλαχοῦ (λ. χ. ἐν Κορίνθῳ καὶ ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ τῇ ἐν Ἀργολίδι ἱερῷ. Πaus. B, 10, 2. 27, 6.) (1) ὁ δὲ Παυσανίας ἀπεριεργότερόν πως γράψας ἐδήλωσεν τὸ ἱερὸν μόνον ὡς Ἀσκληπιεῖον, μᾶλλον δηλ. ἀπὸ τοῦ θεοῦ τοῦ ἰωμένου τὰ σώματα τῶν ταλαιπώρων βροτῶν· καὶ παρατηρῶ, ὅτι ἐν ἐκείναις ταῖς ὀλίγαις παραγράφαις τοῦ Γ'. βιβλίου, 22 κεφ., ταῖς ἀπὸ τῆς 9^{ης} μέχρι τῆς 13^{ης}, τέσσαρα ὄλα Ἀσκληπιεῖα ὁ περιηγητὴς ἀναφέρει οὐ πολὺ

(1) Πρβλ. Ἐπιγραφῶν ἐξ Ἐπιδαύρου τὴν ὑπ' ἀριθ. 49 ἐν Ἐφ. Ἀρχ. γ'. περ. σ. 152.

ἀπέχοντα ἀπ' ἀλλήλων, ἐν μὲν 12 στάδια ἀπὸ τῆς πόλεως Ἀσωποῦ, καλούμενον Ἀσκληπιοῦ φιλολάου, ἄλλο δὲ ὡς 50 στάδια ἀπὸ τῆς αὐτῆς πόλεως, τοῦτο δὴ τὸ ἐν Ὑπερτελεάτῳ, ἔπειτα τρίτον ἐν τῇ πόλει Βοία καὶ τέταρτον ἐν τοῖς ἑρειπίοις πιθανῶς τῆς ποτὲ πόλεως Σίδης, ὃ καὶ χαρακτηρίζει ὡς οὐκ ἀφανές.

Εἰπόντες ταῦτα προσθέτομεν καὶ τινὰ εἰκασίαν ἡμῶν περὶ τῆς ποτὲ χρήσεως τῶν ταινιῶν, ἀφοῦ οὐδεμίαν εἶδησιν ἐν τοῖς παλαιοῖς συγγράμμασιν ἠδυνήθημεν νὰ εὕρωμεν διδακτικὴν περὶ τούτου. Ἴσως λοιπὸν, λέγομεν, ἐποιοῦντό ποτε αἱ ταινίαι αὗται χάριν χρονολογικοῦ ὀρισμοῦ τῆς διαδοχῆς τῶν ἐν τῷ ναῷ ἱερατευόντων, ἐφ' ᾧ καὶ εἰς τι μέρος τοῦ ναοῦ προσηλοῦντο μετὰ τὸν θάνατον ἢ τὴν ἄλλως ἀποχώρησιν ἐκεῖνων, οἵτινες ζῶντες τὰς περιέδεναν περὶ τὴν κεφαλὴν ἐν ταῖς ἱερουργίαις.

Οἱ δὲ πλεονάκεις ἐνταῦθα ἀναγεγραμμένοι πυροφόροι (ἅπαξ καὶ πουροφόρος) εἶναι, ὡς φαίνεται, οἱ αὐτοὶ τοῖς καὶ ἐν ἄλλαις ἄλλων τε θεῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ λατρείαις μνημο-

νευομένοις πυροφόροις καὶ πυροφοροῦσι καὶ πυροφοροῦσιν, οἵτινες κατωτέρα τινὰ τῆς τῶν ἱερέων διακονίαν ἐτέλουν (1), καὶ διασταλτέοι τούτων, ὡς διὰ πλείονων ὁ P. Foucart ἐδίδαξεν μετεκδιδοῦς δύο ἐπιγραφὰς Ἐπιδαύρου τῆς ἐν Ἀργολίδι, ἐν τῇ μεγάλῃ Συλλογῇ τῶν Lebas - Waddington, τὰς ὑπ' ἀρ. 144, b. καὶ 147 b, ἐν τῷ β' μέρει τῷ ἐπιγεγραμμένῳ Mégaride et Péloponnèse· μόνον δὲ δις εὕρισκω ἐγὼ (ἐν CIA, III, 264 καὶ 268) ἠνωμένα τὰ ἱερεῦς πυροφόρος καὶ ἀποδιδόμενα εἰς ἐν πρόσωπον ἐν Ἀθήναις, διὰ οἰονδήποτε ἔθος ἢ ἀνακρίθειαν λόγου.

Καινοφανεῖς τὸ εἶδος, δι' ὃ καὶ δυσεξήγητοι, φαίνονται μοι καὶ οἱ ἐξῆς τρεῖς μικροὶ ἐνεπίγραφοι λίθοι, ἔχοντες μὲν σχέσιν πρὸς ἀλλήλους, ὄντες δὲ καὶ αὐθύπαρκτα, ὡς πείθεται, τεμάχια, λαβόντα ὡς ἐκ τῆς τυχαίας ποτέ, πρὶν ἢ ἐπιγραφῶσι, θραύσεώς των ἀνώμαλα παραλληλογράμμων σχήματα τοιάδε·

Τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 μῆκος 0,150, ὕψος 0,120 πᾶχος 0,063
 » » » 2 » 0,165, » 0,100 » 0,060
 » » » 3 » 0,145, » 0,105 » 0,035

Ὁ λίθος ἴσως Πεντελήσιος. Εὐρέθησαν δέ, ὡς εἶπεν ὁ πωλήσας αὐτὰ εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν Ἐταιρίαν, ἐν τινὶ ἀρχαίῳ τάφῳ περὶ τὸν βοτανικὸν κήπον τῶν Ἀθηνῶν.

Τί ἄρα γε σημαίνουσι τὰ ἐγκεκολαμμένα κατὰ γενικὴν πτώσιν ὀνόματα τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ υἱοῦ του καὶ τοῦ ἐγγόνου του, εὕρισκόμενα ἐν τάφῳ θνητοῦ ἀνθρώπου; Ἄν ὄντως ἐν τάφῳ οἱ λίθοι εὐρέθησαν, ῥητέον ἴσως, ὅτι ὁ ἀνθρώπος ὁ ταφεῖς ἐν αὐτῷ εὐσεβῆς ὦν πρὸς τὰ θεῖα

καὶ σωθεῖς ποτε ἐκ νόσου ἢ ἄλλου τινὸς κινδύνου ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Μαλεάτου καὶ τῶν ἀπογόνων του, ἐζήτησε καὶ ἔλαβεν εἰς ἐνθύμησιν καὶ ἁγιασμὸν λίθους τινὰς ἀπλοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἢ τῶν ἱερῶν τεμενῶν ἃ εἶχεν ἐπισκεφθῆ, τοὺς ὁποίους λίθους ἢ αὐτὸς ἐπέγραψεν, ὡς βλέπομεν, ἢ ἤδη παρὰ τῶν ἱερέων εὔρεν ἐπιγεγραμμένους ἐτοίμους, κατὰ τι ἴσως ἐπικρατοῦν ἔθος, ἀποθνήσκων δὲ παρήγγειλε νὰ τοὺς θέσωσιν εἰς τὸν τάφον του. Ταῦτα μὲν ἡμεῖς, ἄλλος δὲ καὶ ἄλλα ἐπινοεῖτω.

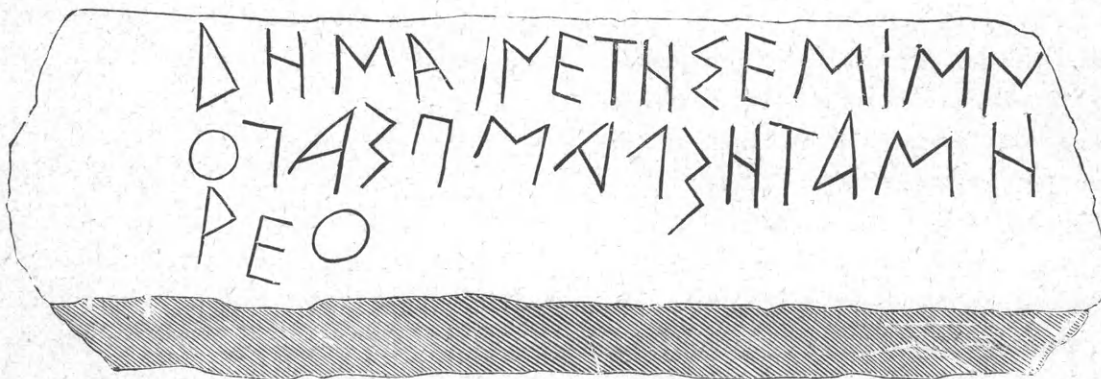
Μαλεάτης δὲ Ἀπόλλων καὶ ἱερὸν αὐτοῦ, ἐν τῇ Ἐπιδαυρίᾳ ὑπάρχον, ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Παιουσανίου

(1) Πρὸς CIA, III, ἀρ. 693: Ἀσκληπιοῦ με δμῶα πυροφόρον.

B, 27, 7. (ἴδε καὶ ἐπιγραφὴν ἐκτυπωθεῖσαν ἐν σελ. 149 τοῦ προηγουμένου τόμου τῆς ἐφημερίδος ταύτης) καὶ Ἀπόλλων πάλιν Μαλεάτης ἰδρυμένος ἐν Σπάρτῃ. Πaus. Γ, 12, 8. Παρὰ δὲ τὴν ἄκραν τῆς Μαλεάς ἀναφέρει μὲν ὁ αὐτὸς περιηγητὴς ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, πλὴν ὄχι Μαλεάτου ἐπικεκλημένον, ἀλλὰ Ἐπιδηλίου, δι' ὃ ἐκεῖ ἀφηγεῖται ἱστορικὸν γεγονός. Δὲν εἶναι δὲ ἴσως περιττὸν ν' ἀναφέρω ἐδῶ, ὅτι ἐν τῇ συλλογῇ τῆς ἀρχαιολ. Ἑταιρίας ὑπάρχει

μικρὸν χαλκοῦν ὁμοίωμα τράγου μετ' ἐπιγραφῆς ἐπὶ τῶν νώτων ἀρχαϊκῆς, δις ἐπαναλαμβανομένης, Μαλεάτα, ὅπερ, καθ' ἃ εἶπεν ὁ δωρησάμενος αὐτὸ καθηγητῆς Θ. Ὀρφανίδης, εὑρέθη πρὸ τοῦ 1859 ἐν Κυνουρίᾳ παρὰ τὸ Λενίδι.

Ἐκδίδω ἐπὶ τέλους καὶ τὴν ἐξῆς ἐξ Ἀρχεσίνης τῆς Ἀμοργοῦ ἐπιτυμβίαν ἐπιγραφὴν διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς ἀρχαιότητα :

Δημαιέτης ἐμὶ μνημα τῆς Λαμπσαρόρο.

Ὁ λίθος ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς Ἑταιρίας, ἔχει δὲ μῆκος 0,62, πλάτος 0,16, πάχος 0,12, καὶ εἶναι ὅλως ἀνεξέργαστος τὴν ἐπιφάνειαν, εἰ καὶ τὰ γράμματα ἐπιμελέστατα ἐγκεκολλημένα.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ α'. Ἰουνίου 1884.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ.

ΡΟΞΕΝΙΑΝΕΙΣΣΤΑΛΛΑΝ
 ΕΙΣΤΟΙΕΡΟΝΤΟΥΑΠΟΛ
 ΕΛΕΑΤΑΑΝΑΓΡΑΥΑΝ
 ΟΛΕΟΣΟΙΕΝΕΣΤΑΚΟΤΕΣ 15
 ΙΠΑΣΠΡΟΞΕΝΙΑΣΟΝΟ
 ΟΣΤΕΙΛΑΤΩΣΑΝΤΑΙ
 ΝΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝΤΑΣ
 ΑΣΤΟΔΕΥΤΕΡ

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΕΚ ΤΗΣ ΛΑΚΩΝΙΚΗΣ

ΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣ
 ΝΟΙΣΚΑΛΕΙΝΔΕΑΥ
 ΡΙΑΝΤΟΥΣΕΦΟΡΟΥΣ
 ΕΝΤΟΙΣΑΓΩΣΙΝΟΙΣ 5
 ΣΔΕΦΑΝΕΡΟΝΗΙΠΑ
 ΤΙΑΠΟΛΙΣΤΩΝΕΠΙ/
 ΤΑΝΚΑΛΟΙΣΚΑΓΑ
 ΑΜΝΑΜΟΝΕΥΟΥΣΑ
 ΞΙΑΣΧΑΡΙΤΑΣΑΠΟΔΙ
 ΕΤΑΣΤΡΑΤΑΓΟΝΑΔΑ 10
 ΟΝΠΡΟΜΗΝΟΣΛΥΚΕΙΟΥ

εἶναι δὲ αὐτῶ ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις
 τῆς πόλεως προξένοις, καλεῖν δὲ αὐ-
 τὸν καὶ εἰς προεδρίαν τοὺς ἐφόρους
 τοὺς αἰεὶ ὄντας] ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἷς
 ἡ πόλις τίθητι ὅπως δὲ φανερὸν ἦ πα- 5
 σι τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ὅτι ἡ πόλις τῶν Ἐπιδ-
 αυρίων τὰν εὐεργεσίαν], τὰν καλοῖς κάγα-
 θοῖς ἀνδράσιν οὖσαν, μὴ] ἀμναμονεύουσα
 εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον ἀξίας χάριτας ἀποδί- 10
 δωτι, τὸν ἐπιέτα στραταγὸν Ἄδα-
 τὸν Ἐπιδαύριον πρὸ μηνὸς Λυκείου
 ἀναγράψαι τὰν πρὸξενίαν εἰς στάλαν
 λιθίναν καὶ στᾶσαι] εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλ-

λωνος τοῦ Ὑπερτελεάτα· ἀναγραφάντων δὲ οἱ Ἐφοροὶ τὰς πόλεος οἱ ἐνεστακότες 15 καὶ τὸ εἰς τὰς λοῖπὰς προξενίας ὄνομα τοῦ προξένου καὶ ἀποστειλάτωσαν τῶ πόλει τῶν Ἀσωπίων ἀντίγραφον τὰς προξενίας ταύτας τὸ δεύτερον.

Τὴν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενην κολοβὴν ἐπιγραφὴν ἐν κεφαλαίοις γράμμασιν, ἅμα δὲ καὶ ἐν μεταγραφῇ, συμπληρωθεῖσα κατὰ τὸ ἐφικτόν, ἀντέγραψα ἐκ χαρτίνου ἐκμάγματος, ὅπερ ἔφερε μοι ὁ ὑπάλληλος τῆς Ἀρχ. Ἐταιρίας κ. Δ. Τζαννετάκης. Ὁ αὐτὸς μὲ ἐπληροφόρησεν συνάμα, ὅτι ὁ λίθος εἶνε ἐρυθρὸς τῆς Λακωνίας (antiquo rosso), καὶ ὅτι εὐρέθη κατὰ χώραν κείμενος ἐν τῇ Λακωνικῇ, ἐν ἀγρῷ τινι παρὰ τὸ χωρίον Φοινίχι τοῦ δήμου Ἀσωποῦ, δυτικῶς τῆς πάλαι Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς, ἐν τῇ αὐτῇ δηλονότι θέσει, ἔνθα εὐρέθησαν καὶ αἱ ἀνωτέρω ἐν σελίδι 80 καὶ ἐ. τοῦ παρόντος τεύχους ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Κουμανούδη ἐκδιδόμεναι ἐνεπίγραφοι χαλκαῖ ταινίαι. Τὰ γράμματα ἐμφαίνουσι τοὺς πρὸ Χ. Ῥωμαϊκοὺς χρόνους. Ὑψ. τοῦ λίθου 0,22. Πλάτ. 0,43.

Περιλαμβάνει δὲ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιγραφὴ ψήφισμα προξενικὸν δι' οὗ ἡ πόλις τῶν Ἐπιδαυρίων τιμᾶ πολίτην ἄλλης τινος πόλεως, ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς ὁποίας δὲν διεσώθη δυστυχῶς ἐν τῷ λίθῳ, παρὰ μόνον τὸ τελικὸν αὐτῆς γράμμα Ν (βλ. στ. 18), ὅπερ ἐγὼ μὲν συνεπλήρωσα εἰς τὸ Ἀσωπίων· δύναται ὁμοίως νὰ συμπληρωθῇ ἴσως εἰς τὸ Βοιωτῶν ἢ εἰς ἄλλο τι, γειτονικῆς ὁμοίως πόλεως ὄνομα κατὰ πιθανώτερον λόγον. Τὸ ψήφισμα τοῦτο διετάχθη ὁ ἐνιαύσιος στρατηγὸς ν' ἀναγράψῃ εἰς στήλην λιθίνην καὶ νὰ στήσῃ πρὸ τοῦ μηνὸς Λυκείου εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ὑπερτελεάτου.

Τοῦτο, τὸ ὅτι ὁ στρατηγὸς διετάχθη νὰ στήσῃ ἐκεῖ τὴν στήλην πρὸ τοῦ μηνὸς Λυκείου, ἔχει καθ' ἡμᾶς μεγίστην σημασίαν. Ἐξ ἅπαντος κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον φαίνεται ὅτι ἐτελοῦντο ἐνταῦθα ἀγῶνες καὶ πανηγυρις εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἡ πόλις τῶν Ἐπιδαυρίων, ἵνα καταστήσῃ γνωστότερον καὶ ἐπισημότερον τὸν εἰς ὃν ἀπένειμε τὴν τῆς προξενίας τιμὴν, διέταξε νὰ σταθῇ ἐκεῖ ἡ στήλη

πρὸ τοῦ Λυκείου μηνός, δηλαδὴ πρὸ τῆς πανηγύρεως, καὶ τῶν ἀγῶνων, ὅπως ὑπάρχῃ ἕτοιμος εἰς κοινὴν θεῶν τῶν μελλόντων νὰ πανηγυρίσωσιν.

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, ἂν καὶ κολοβῆς, μανθάνομεν νῦν πρῶτον, ὅτι κατὰ τὸ μέρος τοῦτο τῆς Λακωνικῆς ὑπῆρχε ναὸς Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτου ἐπικαλούμενου, εἰς ὃν ἐτελοῦντο καὶ ἀγῶνες κατὰ τὸν μῆνα Λύκειον. Ὁ Πausanias (Βιβ. Γ' κεφ. 22 § 10) περιγράφων τὰ μέρη ταῦτα τῆς Λακωνικῆς ἀναφέρει χωρίον τι Ὑπερτελεάτου ὀνομαζόμενον, ἐν ᾧ λέγει ὅτι ἦν ἱερόν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἀπέχον ὡς πεντήκοντα στάδια τῆς πόλεως Ἀσωποῦ, οὐδεμίαν ὁμοίως ποιεῖται μνείαν περὶ ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐνταῦθα που κειμένου. Τί λοιπὸν νὰ υποθέσωμεν; Δυσὸν θάτερον ἢ ὅτι κατὰ τὰ εἰρημένα ἀνωτέρω ἐν σελίδι 82 ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Κουμανούδη ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ἀσκληπιὸς ἦσαν σύνναοι, ἢ ὅπερ ἴσως πιθανώτερον εἶνε, ὅτι ἐκάτερος εἶχεν ἴδιον ναόν.

Διότι ἐν τοιοῦτῳ ἐπισήμῳ τῆς πόλεως τῶν Ἐπιδαυρίων ψήφισματι, ἂν ὄντως ὁ Ἀπόλλων ἦτο σύνναος τῷ Ἀσκληπιῷ, θὰ ἐδηλοῦτο τοῦτο ῥητῶς διὰ φράσεώς τινος καταλλήλου οἷον « καὶ σταῖσαι εἰς τὸ ἱερόν (τῶν συννάων θεῶν) Ἀπόλλωνος καὶ Ἀσκληπιῷ » ἢ ἄλλης τινὸς παρομοίας· ὅτι δὲ ὁ Pausanias ἐκ παραδρομῆς ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας παρέλειψε νὰ ἀναφέρῃ τὸν ναόν τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦτο οὐδὲν σημαίνει.

Δὲν εἶνε δὲ περιττὸν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι δὲν εἶνε ἄνευ σημασίας καὶ τοῦτο, ὅτι ὁ μῆν Λύκειος, καθ' ὃν ἐτελοῦντο οἱ ἀγῶνες, εἶνε μὴν ἔχων στενὴν σχέσιν πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα μόνον, προκύψας ἐκ τοῦ ἐπωνύμου τοῦ θεοῦ Λύκειος σημαίνοντος κυρίαν αὐτοῦ ιδιότητα, ἀπαραλλάκτως ὅπως ἐξ ἄλλων τοῦ θεοῦ ἐπωνύμων, σημαντικῶν ἄλλων αὐτοῦ ιδιοτήτων, προέκυψαν οἱ μῆνες Σμίνθιος καὶ Καρνεῖος.

Τελευτώντες λέγομεν ὅτι τὸ σπουδαιότερον πάντων εἶνε, ὅτι ἡ παρούσα ἐπιγραφὴ θέλει μᾶς ὀδηγήσῃ, ἂν αἱ περὶ τῆς προελεύσεώς της πληροφορίαι ὡσιν ἀληθεῖς, νὰ προσδιορίσωμεν ποῦ ἀκριβῶς ἔκειτο ὁ ναὸς τοῦ Ὑπερτελεάτου Ἀπόλλωνος, ἐν τῷ ἀγρῷ δηλαδὴ τῷ κειμένῳ παρὰ τὸ σημερινὸν χωρίον Φοινίχι, ἔνθα ὡς ἐπληροφόρησαν ἡμᾶς εὐρέθη κατὰ χῶ-

ραν κειμένη ή επιγραφή, έξ άπαντος δέ περί τὸ αὐτὸ μέρος πρέπει νά τεθῆ και τὸ χωρίον Ὑπερτελέατον.

Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΞ ΑΙΓΙΟΥ.

ΑΛΚΑΙΝ[ΕΤΗ]
ΣΤΥΡΑΚΟΣΘΥ[ΓΑΤΗΡ]
ΕΤΩΝ'ΛΕ'ΧΑΙ[ΡΕ]

Παρά τήν παραλίαν Αιγίου, πλησίον τῆς πολυκρούνου κρήνης, ἔνθα ή άλλοτε ἀμφιλαφῆς και νῦν γεγηρακυῖα πλάτανος, ἐγγύς τοῦ ἀτμομύλου τοῦ κ. Κωνστ. Κανελλοπούλου σκάπτων τις πρὸς οἰκοδομήν εὔρεν ἐπιτύμβιον πλάκα φέρουσαν τήν ἀνωτέρω ἐπιγραφήν. Πλάτος τῆς πλακῆς 0,30, πάχος 0,18 και μήκος ἀγνωστον ὄντος τεθραυσμένου τοῦ ἐτέρου ἄκρου. Τὰ γράμματα τῶν ἐσχάτων Ῥωμαϊκῶν χρόνων, και τὰ τοῦ πρώτου στίχου μείζονα τῶν τοῦ δευτέρου και τρίτου. Ἡ πλάξ εὐρέθη ἄνωθι τάφου. Δύο δέ ἦσαν ἐνταῦθα τάφοι, ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἐτέρου, περικεκλεισμένος ἐντὸς κτίσματος

μεγάλου χρησιμεύοντος, ὡς παρεῖον οἰκογενείας. Τὸ σκέπασμα τοῦ κτίσματος τοξοειδές και ή μὲν μία κατὰ πλάτος πλευρὰ αὐτοῦ ἐλλείπει καταστραφεῖσα ἐν τῇ σκαφῇ, ή δὲ ἐτέρα καλύπτεται ὑπὸ χωμάτων. Τὰ πλευρὰ αὐτοῦ τε και τῶν ἐν αὐτῷ τάφων ἐκτισμένα πλίνθοις δι' ἀσβέστου, μάλιστα τὸ ἐσωτερικὸν τῶν τάφων περιβάλλεται πλαξὶν ἀσβεστοκτίστοις.

ΜΕΜΩΝ
ΗΞΠΕΝΞ

Τήν ἐπιγραφήν ταύτην φέρει πλάξ λίθου γρανίτου, μήκους 0,51, πλάτους 0,39 και πάχους 0,20, ὡς δ' ἔχει ή πλάξ, φαίνεται ἀκεραία. Ἡ ἐνεπίγραφος ἐπιφάνεια λελαξευμένη, ἀλλ' οὐχὶ λεία, ὡς και αἱ τέσσαρες πλευραί, ή δὲ ἀντίστοιχος τῇ ἐνεπιγράφῳ ἀλάξευτος. Ἡ πλάξ αὐτῆ ἐξεχώσθη κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα ἐκ σταφιδαμπέλου κειμένης εἰς τὸ ἄκρον τοῦ χωρίου Μουρλα, ἡμίσειαν ὥραν ΒΔ τοῦ Αιγίου κειμένου, παρά τήν πολύκρουνον κρήνην τοῦ χωρίου.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ. Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ.

Ἐν ταῖς κατὰ τήν ὁδὸν Πειραιῶς και παρά τὸ ἐργοστάσιον τοῦ ἀεριόφωτος ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας γενομέναις ἀπὸ δύο μηνῶν ἀποπειρατηρίοις ἀνασκαφαῖς ἀνευρέθησαν διάφοροι ἐνεπιγραφοὶ νεκρικοὶ στήλαι, ὑδρίαι δύο μαρμάριναι μετ' ἀναγλύπτων παραστάσεων και ἐπιγραφῶν, τραπεζοειδῆ τινὰ ἐνεπίγραφα μνημεῖα, μαρμάριναι θῆκαι, διάφορα τεμάχια γλυπτῶν και χαλκωμάτων, συντρίμματα ἀγγείων πηλίνων, λείψανά τινὰ ξυλίνης θήκης εὐρεθείσης ἐντὸς σαρκοφάγου λάρνακος, τὰ ὁποῖα ἅμα τῇ ἐξαγωγῇ ἐξηφανίσθησαν μεταβληθέντα εἰς κόνιν ὑπὸ τῆς ἐπιρροίας τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, και ὑφασμά τι περιβάλλον ὁστᾶ, ἰκανῶς

σωζόμενον. Λόγος λεπτομερῆς περί τῆς ἀνασκαφῆς ταύτης και τῶν εὐρημάτων θέλει γέινει ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας.

Ἐν Πειραιεῖ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου γενομένης σκαφῆς πρὸς θεμελίωσιν θεάτρου ἐν τῇ Πλατεῖα Κοραῆ, ἀνεφάνησαν ἔγνη οἰκοδομῆς παλαιᾶς ἐκ λίθων πωρίνων, εἰς τὸ δυτικὸν τῆς ὁποίας μέρος εὐρέθησαν αἱ ἐν τῷ παρόντι τεύχει ἀνωτέρω σελ. 39 δημοσιευόμεναι ἐπιγραφαί. Ἀναλαβὸν τὰς ἀνασκαφὰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, ἐκαθάρισε τὸ μέρος ἐκεῖνο προβὰν εἰς ἐρεῦνας και κατὰ τὰς παρακειμένας ὁδοὺς Ἀθηνᾶς

(πρὸς Ν) καὶ Κολοκοτρώνη (πρὸς Δ). Οὕτω δ' ἀνεφάνη μέγα οἰκημα τετραγωνικόν που, ἔχον πρόσοψιν πρὸς ἀνατολάς. Τί τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο ἦτο, δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ προσδιορισθῆ, καὶ μάλιστα ἀφοῦ ἱκαναὶ μεταβολαὶ καὶ μετασκευαὶ γενόμεναι ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις, συγχέουσι ἀρκετὰ τὸ ἀρχικὸν αὐτοῦ σχέδιον, πάντως ὅμως δὲν φαίνεται ὅτι ἦτο τι σημαντικόν, οἷον ναὸς ἢ ἄλλο τι ἐξέχον δημόσιον οἰκοδόμημα, διὰ τοῦτο καὶ ὀρθὸν ἐκρίθη νὰ ληφθῆ μὲν ἀκριβὲς ἀρχιτεκτονικὸν διάγραμμα αὐτοῦ, ὅπερ καὶ ἐλήφθη, νὰ μὴ παρακωλυθῆ δὲ ἢ κατ' αὐτὸ τὸ μέρος οἰκοδομησὶς τοῦ θεάτρου τῆς πόλεως Πειραιῶς.

Τὰ δέοντα περὶ τῆς ἀνασκαφῆς ταύτης θέλει ἐκθέσει ἐν οἰκείῳ τόπῳ ὁ ἐπιστατήσας αὐτῆς, ἔφορος τοῦ ἐν Πειραιεὶ μουσείου καὶ καθηγητῆς κ. Ἰάκωβος Χ. Δραγάτσης.

Ἐν τῇ ἀρξαμένη γενικῇ ἀνακαθάρσει τῆς Ἀκροπόλεως ἀνευρέθησαν μέχρι τοῦδε τὰ ἀκόλουθα ὑπὲρ τὰ 15 τεμάχια ἐπιγραφῶν, ἐν οἷς δύο τῆς προευκλειδείου ἐποχῆς, ὀκτὼ μικρὰ καὶ μεγάλα τεμάχια γλυπτικὰ ἐκ τοῦ θωρακείου τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης, ὧν τὸ ἐν μείζον τῶν ἄλλων, εἶνε γωνιαῖον, ἐνφοδομημένα εἰς τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τῶν Προπυλαίων ἐν τῷ μεταξύ τοῦ οὕτω λεγομένου Πελασγικοῦ τείχους καὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης· ἀνάγλυφον σχεδὸν σῶον ἐκ ψήφισματος, ἐφ' οὗ ἡ Ἀθηναῖα ἐξ ἐνὸς καὶ ὁ Ἄθμος ἀφ' ἐτέρου στεφανοῦσί τινα, ἀγαλμάτιον ἀκέφαλον ἐκ λίθου λευκοῦ ἡμικατέργαστον Ἀθηναῖς, ἐχούσης παρὰ τὸν ἀριστερὸν πόδα ἀσπίδα μετὰ Γοργονείου καὶ ἔσωθεν ὄφιν ἀνέρποντα. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς αὐτῆς χειρός, ἣν στηρίζει ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, κρατεῖ ἡ Ἀθηναῖα κέρασ Ἀμαλθείας, ἣ δὲ δεξιὰ αὐτῆς χεὶρ εἶνε ἀποκεκρουσμένη, καὶ τελευταῖον ἀνευρέθησαν τεμάχια τινα ἀρχιτεκτονικά.

Αἱ ἐν τῷ παρὰ τὴν Ἐλάτειαρ ἱερῷ τῆς Κραναίας Ἀθηναῖς ἐπιχειρηθεῖσαι κατὰ τὸν Νοέμβριον ἀνασκαφαὶ ὑπὸ τοῦ ἐταίρου τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς σχολῆς κ. Paris, καὶ διακοπεῖσαι τότε ἕνεκα τοῦ χειμῶνος, ἐπανελήφθησαν τῇ 7 Μαΐου καὶ ἐπερα-

τώθησαν πρὸ μικροῦ. Κατὰ πρῶτον ἐγένετο σκαφὴ ἔξω καὶ πρὸς Βορρᾶν τοῦ ἱεροῦ, ἐπὶ γραμμῆς πέντε μέτρα ἀπεχούσης αὐτοῦ καὶ εἰς βάθος δύο μέτρων, ἔνθα εὐρέθησαν κατὰ τὴν βορειανατολικὴν τοῦ ναοῦ γωνίαν ἀρχιτεκτονικὰ τεμάχια ἐκ πώρου λίθου, σῶζοντα καὶ ἔχνη χρώματος, καὶ τινα τεμάχια κεραμίδων, ἀνάγλυπτα φερουσῶν κοσμήματα. Κατὰ τὴν αὐτὴν θέσιν ἀνεκαλύφθη καὶ τὸ ἡμισυ δεξιὸν μέρος προσωπίδος μετὰ τῆς ῥινὸς καὶ ὀλοκλήρου τῆς σιαγόνος τέχνης καλῆς. Μεταξὺ δὲ τῆς σωρείας τῶν κοινῶν λίθων εὐρέθησαν ἐλάσματα χάλκινα διηθησμένα, καὶ βᾶθρον ἐνεπιγραφον, ἐφ' οὗ ἀναγινώσκειται καὶ τὸ ὄνομα τῆς Κραναίας Ἀθηναῖς. Καὶ ταῦτα μὲν εἶνε τὰ ἐκτὸς τοῦ ἱεροῦ εὐρήματα. Γενομένης δὲ ἔπειτα σκαφῆς ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ εὐρέθησαν διάφορα τεμάχια καὶ συντριμματα μαρμαρίνων ἀγαλμάτων, ἐν οἷς καὶ τρία μεγάλα ἀλλήλοις ἐφαρμόζοντα τεμάχια, ἅτινα ἀποτελοῦσι μέρος τῆς βάσεως ἀγάλματος ὑπερφυσικοῦ μεγέθους καὶ πιθανῶς τοῦ τῆς Ἀθηναῖς, ὡς ἐκεῖθεν ἀναγγέλλουσι· πρὸς δὲ τούτοις βᾶθρα ἐνεπιγραφα δύο, φέροντα καὶ ὀνόματα τεχνιτῶν, τὸ μὲν ἐν τῷ τοῦ Ἐργοφίλου, τὸ δὲ ἕτερον τὸ τοῦ Πολυκλέους, ψήφισμά τι πολύστιχον, καὶ ἄλλοι ἐνεπιγραφοὶ λίθοι. Κατὰ δὲ τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ χώρου ἀπεκαλύφθη ψηφοθέτημα ἐπὶ ἐπιφανείας ὑψηλοτέρας τῆς τῶν κιόνων βάσεως. Γενομένης δὲ κατόπιν ἐξετάσεως ἐν τοῖς πρὸς τὸ βόρειον μέρος τοῦ ἱεροῦ κειμένοις χώμασιν καὶ εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τούτου 30 μέτρων, εὐρέθη πλῆθος παντοίων συντριμμάτων πηλίνων ἀντικειμένων, οἷον ἀγγείων, εἰδωλίων, ἀκρωτηρίων, λεοντοκεφαλῶν, κεραμίδων ἐνεπιγραφῶν κλπ. Ἐκτὸς τούτων εὐρέθησαν ἐσχάτως πολλὰ χαλκᾶ ἀντικείμενα, ἧτοι κρικοί, πόρπαι, περόναι καὶ νομίσματα περὶ τὰ 170, ὧν τὰ πλεῖστα Ἐνετικά.

Αἱ ἐν Νεμέᾳ ἀνασκαφαί, ἐνεργηθεῖσαι καὶ αὐταὶ ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς Σχολῆς, ἤρξαντο τῇ 16 Ἀπριλίου καὶ ἐπερατώθησαν μετ' ὀλίγον μὴ παρασχοῦσαι ἄξια λόγου εὐρήματα.

Γενομένης δοκιμαστικῆς ἀνασκαφῆς ἐν Σάμῃ τῆς

Κεφαλληνίας υπό τοῦ ἐφόρου κ. Π. Καββαδία ἀπεκαλύφθη ἐν τῇ Ἀκροπόλει πύλη κυκλωπεία τὴν κατασκευὴν κατὰ τὴν γνώμην αὐτοῦ, στενουμένη πρὸς τὰ ἄνω καὶ προσομοιάζουσα τῇ τῶν Μυκηνῶν, προσέτι δὲ ἀνευρέθησαν ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως εὐτελῆ τὴν κατασκευὴν οἰκήματα παρεμφερῆ τοῖς ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὑπὸ τι δὲ αὐτῶν εὐρέθησαν ὀγκόλιθοι. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ ἐν τῇ ἄνω πόλει, ἐν δὲ τῇ κάτω πόλει εὐρέθησαν ἐκτὸς νομισμάτων τινῶν καὶ μιᾶς λυχνίας, δύο ψηφοθετήματα, γεωμετρικὰ ἔχοντα σχήματα καὶ ἀνήκοντα κατὰ τὸν κ. Καββαδίαν εἰς ἄγνωστον Ῥωμαϊκὸν οἰκοδόμημα. Ἐν δὲ ταῖς ἀρχαιότησι τῆς Πυλάρου, ἣν ἐπεσκέφθη ὁ αὐτὸς ἔφορος διέκρινε παρὰ τὴν ἀγίαν Εὐφημίαν οἰκοδόμημα ἀρχαιότατον, δηλαδὴ ναὸν παρεμφερῆ, ὡς φρονεῖ, τῷ ἐπὶ τῆς Ὀγῆς τῆς Καρυστίας.

Αἱ ἐν Ἐπιδαύρῳ ἀνασκαφαί, αἱ πρὸ ὀλίγου ἐπαναληφθεῖσαι ὑπὸ τοῦ διευθύνοντος αὐτὰς ἐφόρου κ. Π. Καββαδία, ἀνέδειξαν καὶ πάλιν ἄξια λόγου ἀντικείμενα. Εὐρέθη πρῶτον τεμάχιον μ. 0,35 καὶ πλ. 0,30 ἐπιγραφῆς, προσαρμόζον εἰς τὴν δευτέραν τῶν ἱαμάτων ἐπιγραφῆν, προσέτι ἕμμετρος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφὴ λίαν περιέργος, συγκειμένη ἐξ 78 στίχων, ἧς μέγα τεμάχιον εἶχεν εὐρεθῆ τὸ παρελθὸν ἔτος, καὶ ἄλλαι τινὲς ὑποδεέστεραι. Ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος (ὡς ὀρίζει αὐτὸν ὁ κ. Καββαδίας) ἀπεκαλύφθη ὀλόκληρος, καὶ εὐρέθησαν ἅπαντα τὰ ἀρχιτεκτονικὰ αὐτοῦ μέλη. Ἐκ τῶν γλυπτῶν εὐρέθησαν ἀγαλμάτιον Ἀσκληπιοῦ καλῆς ὀπωσοῦν ἐργασίας, κατακεκλιμένος γυμνὸς νεανίας ἔχων ἔκφρασιν γυναικείαν τέχνης μεταγενεστέρων χρόνων, κορμὸς ἀνδρὸς γυμνοῦ μαχομένου ἐκ τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὸ ἀπὸ τῆς ὀσφύος κατώτερον μέρος σώματος γυναικείου, (1) πολλὰ τεμάχια ἀναγλύφων, ἐν οἷς τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος Ἀθηναῖς ἐνόπλου, καὶ τὸ ἄνω μέρος ἀνδρὸς κρατοῦντος ἐν τῇ μιᾷ τῶν χειρῶν περικεραλαίαν. Σπουδαιότερα ὁμῶς πάντων τῶν εὐρημάτων εἶνε ἀγάλματά τινα προερχόμενα ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ ἀετώματος τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, δύο δηλαδὴ

(1) Τὸ μέρος τοῦτο πιθανῶς προσαρμόζει τῇ ἐν πίνακι 4 τοῦ παρόντος τεύχους κατὰ δύο ὄψεις (ἀριθ. 8, 9) ἀπεικονιζομένη Νίκη.

Νίκαι, ὧν ἡ μία ἀκέφαλος, ἐξαιρέτου στάσεως καὶ μὲ ἀρκετὴν ἐλευθερίαν πεποιημένοι (1), καὶ δύο γυμνὰ νεανιῶν ἢ μᾶλλον παιδῶν σώματα κολοβά κατὰ τε τὰ ἄνω καὶ κάτω ἄκρα καὶ ἀκέφαλα, καλῆς ἐργασίας (2). Πάντα ταῦτα θέλουσι δημοσιεῦθαι μετ' εἰκόνων ἐν τῷ προσεχεῖ τεύχει τῆς ἐφημερίδος ταύτης, ἐπίσης δὲ καὶ αἱ σπουδαιότεραι καὶ πληρέστεραι τῶν ἐπιγραφῶν.

Αἱ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνασκαφαί αἱ γενόμεναι κατὰ τὸ ἐνεσπὸς ἔτος δαπάνη τῆς ἡμετέρας Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας καὶ ἐπιστάσι τοῦ ἐφόρου τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ Συλλογῶν τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Κ. Δημητριάδου ἀνέδειξαν ἄξια λόγου εὐρήματα, ἐκ τῶν ὁποίων εὐελπιστοῦμεν, ὅτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἐξακολουθοῦσαι αὗται θέλουσι ἀναδείξει καὶ ἄλλα πολλὰ ἄξια λόγου εὐρήματα, καὶ ἀρχιτεκτονικὰ, καὶ γλυπτὰ, καὶ μετάλλινα, καὶ πήλινα, τοῦτο μὲν συμπληροῦντα, τοῦτο δὲ προσεπαυξάνοντα τὰ ὑπὸ τῶν Γερμανῶν ἀνακαλυφθέντα. Ἐκ τῶν ἐπισήμων πληροφοριῶν, ἃς ἔπεμψεν ἡμῖν ὁ ῥηθεις ἔφορος, ἐκθέτομεν ἐνταῦθα ἐν περιλήψει τὰ κατωτέρω ἀναφερόμενα, ἐν καιρῷ δὲ θέλει δημοσιεῦσει ὁ ἴδιος λεπτομερῆ περὶ ἀπάντων τούτων ἔκθεσιν.

Κατ' ἀρχὰς ἠνοίχθη τάφος δοκιμαστικὴ 65 περὶ τοῦ γαλλικὰ μέτρα βορειότερον τῆς ΒΑ. γωνίας τοῦ Σταδίου, ἔχουσα μῆκος 11 Γ. Μ. καὶ πλάτος 1,50. Ἀφοῦ ἡ σκαφή προέβη εἰς βάθος ἑνὸς μέτρου ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ ἐδάφους, ἀνεκαλύφθη τάφος καλυβοειδῆς ἐκ κεράμων, κατὰ τὸ δυτικὸν πέρασ τοῦ ὁποίου εὐρέθη κρανίον ἀνθρώπινον. Κατόπιν δὲ ἀνασκαφείσης τῆς τάφου εἰς βάθος μέτρων τεσσάρων καὶ πεντήκοντα ἑκατοστῶν, ἐπειδὴ οὐδὲν σημεῖον οἰκοδομήματος ἀνεφάνη, ἐγκατελείφθη τὸ μέρος τοῦτο καὶ ἐγένετο φροντὶς περὶ ἀποφορήσεως τῶν χωμάτων εἰς τὸν Κλάδεον καὶ περὶ σκαφῆς τοῦ ὑπολειφθέντος παρὰ τῶν Γερμανῶν ἀσκάπτου μέρους τῆς Παλαιστράς (ᾶρα Ausgr. zu Olymp. vol. V. Taf.

(1) Αἱ πτέρυγες τῶν Νικῶν τούτων ἦσαν μετάλλιναι, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὰς ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῶν μολύβδου πεπληρωμένας ὀπᾶς, εἰς ἃς ἐγομποῦντο ποτε αὗται.

(2) Τοῦ ἑνὸς ἡ κεφαλὴ εὐρέθη κατόπιν καὶ προσαρμόζει, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον εἶνε τόσον ἀποκεκρουσμένον κατὰ τὸ πλεῖστον αὐτοῦ μέρος, ὥστε οὐδὲν σχεδὸν ἐξ αὐτοῦ διακρίνεται.

38), ὅπερ ἔχει μῆκος μὲν 23, πλάτος δὲ 18 καὶ βάθος 7, $\frac{80}{100}$. Γ. Μ., ἐνιαχοῦ δὲ καὶ πλέον, ἔνεκα τῶν ἐπισωρευθέντων χωμάτων κατὰ τὰς Γερμανικὰς ἀνασκαφάς. Καὶ εἰς βάθος μὲν 2 μέτρων καὶ $\frac{70}{100}$ ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ ἐδάφους ἀνεφάνη κατὰ τὸ μέρος τοῦτο τοῦχος κακόκτιστος, διευθυνομένος ἀπὸ Νότου πρὸς Βορρᾶν καὶ συνιστάμενος ἐκ πωρίνων λίθων, μαρμαρίνων τεμαχίων (βάθρων ἴσως), μάλιστα δὲ μαρμαρίνων κεράμων ἐκ τῆς στέγης τοῦ ναοῦ τοῦ Διός. Εἰς βάθος δὲ τεσσάρων μέτρων ἤρξατο ἡ εὕρεσις χαλκῶν συντριμμάτων, ἐν οἷς καὶ νομίσματα Βυζαντινά.

Καὶ τῶν μὲν νομισμάτων ὁ ὀλικὸς ἀριθμὸς, τῶν εὐρεθέντων μέχρι σήμερον ἔν τε τῇ Παλαιστρᾷ καὶ ἐν τῇ ἀκριβῶς ἐξετασθείσῃ κοίτῃ τοῦ Κλαδέου, συμποσοῦται εἰς 358, ἐν οἷς καὶ ἀργυρᾶ, μάλιστα δὲ Ἑλληνικὰ κάλλιστα διατηρημένα τῶν δὲ χαλκωμάτων εἰς 48, ἐν οἷς διακρίνονται μάλιστα τὸ ἄνω μέρος μέχρι γονάτων ἀγαλματίου ἐνδεδυμένου, ἔχοντος καὶ πτέρυγας ἀναπεπταμένας, τὸ πρόσωπον ἐτέρου ἀγαλματίου καλῆς ἀρχαϊκῆς ἐργασίας, καὶ τετράποδά τινα ἀτέχνου ἀρχαϊκῆς ἐργασίας. Προσέτι εὐρέθησαν πῆλινα ἀρχιτεκτονικά, ζωηρὸν χρωματισμὸν διατηροῦντα, καὶ μολύβδινα τινα ἀντικείμενα, ἐν οἷς ἄξιον μνείας στρογγύλον τι χρῆμα μετὰ προεξέχοντων χειλέων διάτρητον κατὰ τὸ κέντρον, ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐπιφανείας τοῦ ὁποίου εἶνε ἐγκεχαραγμένη διὰ λεπτοτάτων γραμμῶν ἡ ἐπιγραφή ΠΡΟΞΕΝΙΔΑ (Προξενίδα). Τὰ σπουδαιότερα ὅμως πάντων τῶν εὐρημάτων ἀποτελοῦσι τρία τεμάχια μαρμάρινα γλυπτικά, ὧν τὸ μὲν ἓν εἶνε ἀπὸ βραχίονος μετόπης τοῦ ναοῦ τοῦ Διός, τὰ δὲ δύο ἄλλα ἀπὸ πτυχῶν ἐνδύματος τοῦ δυτικοῦ ἀετώματος τοῦ αὐτοῦ ναοῦ.

Ἡ ἐν Τίρυνθι ὑπὸ κ. Σχλίεμαν ἐπιχειρηθεῖσα ἀνασκαφή ἤρξατο ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν τοῦ ἐφόρου κ. Δ. Φιλίου τῇ 5 Μαρτίου καὶ ἐπερατώθη τῇ 18 Μαΐου. Κατὰ τὰς ἀξιοπίστους πληροφορίας ἡμῶν τὰ ἐξαγόμενα τῆς ἀνασκαφῆς ταύτης εἶνε ἐν συντόμῳ τὰ ἀκόλουθα. Εὐρέθησαν κεχωσμένα ὑπὸ ἐπίχωσιν οὐχὶ μείζονα τοῦ ἐνὸς Γ. Μ. ἐν τῇ ἄνω Ἀκροπόλει, ἣν διακρίνει ἀπὸ τῆς μέσης Ἀκροπό-

λεως κυκλώπειον τεῖχος, τὰ λείψανα μεγάλου οἴκου (ἀνακτόρου), καταλαμβάνοντος σχεδὸν ὅλον τὸ ἐμβαδὸν αὐτῆς. Ὅδὸς ἔφερον ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς ἀνόδου τῆς ὄρατῆς καὶ πρὸ τῶν ἀνασκαφῶν κατὰ τὸν ἐκεῖ σωζόμενον πύργον διὰ μεγάλης πύλης ὁμοίας τῇ τῶν Μυκηναῶν, (ἥς σώζεται ὁ οὐδὸς καὶ αἱ παραστάδες), εἰς πρόπυλον· ἐκεῖθεν δὲ διὰ προθύρου εἰσῆρχετο τις εἰς αὐλήν με στοὰς ἔνθεν καὶ ἔνθεν, καὶ διὰ ταύτης κατόπιν εἰς τὸν πρόδομον, καὶ ἔπειτα εἰς τὸ κύριον μέρος τοῦ οἴκου, ἧτοι πιθανώτατα τὴν ἀνδρωνίτιδα. Ἐν δεξιᾷ τῷ εἰσερχομένῳ εἰς ταύτην ἔκειτο πιθανώτατα ἡ γυναικωνίτις καὶ τὰ ἐξαρτήματα αὐτῆς, ἧτοι αὐλή κτλ. εἰς ἣν εἰσῆρχετο τις ἀπὸ τοῦ προπύλου καὶ δι' ἰδιαιτέρου, ὡς φαίνεται, διαδρόμου χωρὶς νὰ διέλθῃ διὰ τῆς κυρίας αὐλῆς. Ἐν ἀριστερᾷ δὲ ἔκειτο τὸ λουτρὸν καὶ ἄλλα διάφορα δωμάτια.

Τὸ ὅλον σύμπλεγμα τῶν οἰκοδομημάτων φαίνεται οὐχὶ πολὺ διάφορον ὅν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου περιγραφομένων ἀνακτόρων, καὶ τοῦτο καθιστᾷ αὐτὸ πολῦτιμον. Τὸ ἔδαφος τῆς τε αὐλῆς καὶ τῶν πλείστων δωματίων ἦν ἀσβεστόχριστον, σῶζον ἐνιαχοῦ καὶ χρωματισμοῦ ὑπερύθρου ἔχνη. Οἱ τοῖχοι εἰς τὰ κατώτατα ἦσαν παχεῖς, ἀλλὰ πηλόκτιστοι, τὰ ἀνώτερα αὐτῶν ἦσαν φαίνεται ἐξ ὠμῶν πλίνθων καὶ ἐκ τούτων (ὅταν τὸ οἰκοδόμημα κατέρρευεν) προῆλθεν ἡ ἐπίχωσις τοῦ ἐνὸς Γ. Μ. Ἐσωθεν δὲ οἱ τοῖχοι καὶ ἔξωθεν ἀκόμη πιθανῶς ἔφερον ἐγγρώματον ἀσβεστόχρισμα, οὗ πλεῖστα ἀνευρέθησαν τεμάχια, εὐρημα πολῦτιμον ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις (1). Τὰ ἐν αὐτῷ σχήματα εἶναι τὰ συνήθη, τὰ ἀπαντῶντα γεγλυμμένα ἐπὶ λίθων ἢ ἄλλων πραγμάτων ἐν Ὀρχομενῷ, Σπάτα, Μενιδίῳ, Μυκήναις κτλ. Ἰδίᾳ μνήμης ἄξιον τούτων εἶνε τὰ συναρμόζοντα τεμάχια, τὰ παριστῶντα ταῦρον μετὰ μέρους σωζομένου γυμνοῦ ἀνθρώπου ἐπιβαίνοντος αὐτοῦ θαυμαστοποιῦ (;) (Kunstreiter). Κατὰ χώραν ἐλάχιστον σώζεται ἀκόμη τοῦ ἀσβεστοχρίσματος τῶν τοίχων καὶ μόλις εἰς τι μόνον μέρος διακρίνεται ἔχνη χρώματος. Κιόνων εὐρέθησαν μόνον βά-

(1) Ὁμοία τεμάχια ἀσβεστοχρίσματος, ἀλλ' ἐλάχιστα εὐρέθησαν καὶ ἐν Μυκήναις, τὰ ὁποῖα ὁ κ. Σχλίεμαν ἐνόμισε τότε ὡς προϊόντα τέχνης τῶν Μακεδονικῶν χρόνων. (Βλ. Schliemann, catalogue des Trésors de Mycènes N° 426—428.)

σεις, καὶ τεμάχιον δωρικοῦ κιανοκράνου ἐκ πύρου περιεργοτάτου τὸ σχῆμα. Σπονδύλων οὐδὲν ἴχνος εὐρέθη, ἴσως διότι ὁ στῦλος (Säulenschafth) ἦτο ξύλινος. Τῶν τε τοίχων δὲ καὶ τῶν κιόνων τὰ θεμέλια (ὅπου ταῦτα ἐφάνησαν διὰ τῆς σκαφῆς) ἦσαν ἐκ ξερολιθιάς ἐπὶ τοῦ βράχου εἰς βάθος 3—4 Γ.Μ. ἐδραζόμενα. Ἐγνώσθησαν ἐπίσης πολλαχοῦ καὶ οἱ πρὸς ἔκρυσιν τῶν ὑδάτων ὀχετοὶ, ἀποτελοῦντες ὀλόκληρον σύστημα διοχετεύσεως (canalisation) λίαν περιεργον. Ἐν τῇ μέσῃ Ἀκροπόλει τῇ χωριζομένῃ καὶ ταύτῃ ἀπὸ τῆς κάτω Ἀκροπόλεως διὰ τοίχου, οὐχὶ καθ' ὀλοκληρίαν ὀρθίου σωζομένου, εὐρέθησαν διάφοροι τοῖχοι ὡσαύτως πηλόκτιστοι, καὶ τινες ἄνευ βαθέων θεμελίων. Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν τῇ ἄνω Ἀκροπόλει συνέβησαν πιθανώτατα ἐν ὑστερωτέροις χρόνοις μετασκευαὶ καὶ μεταβολαί, ὥστε τῶν τοίχων τινὲς δύνανται νὰ ᾖσι πολὺ μεταγενέστεροι. Ἐν τῇ ἄνω Ἀκροπόλει κατὰ τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς ἄκρον εὐρέθησαν καὶ τὰ λείψανα χριστιανικῆς ἐκκλησίας (Βυζαντινῆς;), καὶ ὀλόκληρον νεκροταφεῖον πέριξ. Τῶν ἄλλων εὐρημάτων, πλὴν τῶν ἀπομνημονευθέντων τεμαχίων τοῦ ἐγχρωμάτου ἀσβεστοχρίσματος τῶν τοίχων, ἄξια προσοχῆς καὶ μελέτης εἶνε οἱ λίθοι, οἱ ἐνταῦθα μετακομισθέντες, οἱ δὲ ἐνθέτων ὑελίνων ψήφων κεκοσμημένοι. Τὰ θραύσματα τῶν ἀγγείων δὲν διαφέρουσι τῶν γνωστῶν ἤδη Μυκηναίων (τὰ κάλλιστα τούτων μετηνέχθησαν ἐνταῦθα). Τῶν ἱστορικῶν Ἑλληνικῶν χρόνων εὐρέθησαν ὀλίγα μόνον θραύσματα ἀγγείων, καὶ ἐν νόμισμα τοῦ Ἄργου. Ἐν τῇ κάτω Ἀκροπόλει ὠρύχθησαν δύο τάφροι καὶ οὐδὲν εὐρέθη, εἰμὴ εἰς βάθος 1,50—2,00 Γ.Μ. ὁ βράχος (τὸ ἔδαφος αὐτῆς εἶνε ταπεινότερον), θραύσματα ἀγγείων προϊστορικῆς ἐποχῆς καὶ ὅσα ἀνθρώπινα, ἐν οἷς καὶ δύο κρανία μετακομισθέντα καὶ ταῦτα ἐνταῦθα. Πολλαχοῦ δὲ ἐν τῇ ἄνω Ἀκροπόλει εὐρέθησαν ἴχνη πυρός, δηλοῦντα, ὅτι πυρκαϊὰ ἐγένετό ποτε ἐνταῦθα, καὶ ἴσως οὐχὶ ἅπαξ. Ἐν τοῖς πέριξ τῆς Ἀκροπόλεως ἀγροῖς ἠνεύχθησαν φρέατα καὶ ἔφερον καὶ ταῦτα εἰς φῶς θραύσματα ἀγγείων τῶν συνήθων προϊστορικῶν, καὶ που καὶ τεμάχια ἐγχρωμάτου ἀσβεστοχρίσματος (1).

(1) Καθ' ἃ πληροφοροῦμεθα ὁ ἐπιστατήσας τῆς ἐν Τίρυνθι ἀνασκα-

Αἰ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀμφιαράου κατὰ τὴν Ὠρωπίαν πρὸ πολλοῦ μελετώμεναι ἀνασκαφαὶ ἤρξαντο πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος μηνὸς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐπιστασίαν τοῦ ἀντιπροέδρου τῆς ἡμετέρας Ἀρχ. ἐταιρίας κ. Σ. Φιντικλέους, καὶ ἀνέδειξαν πολλὰ ἄξια λόγου εὐρήματα, ἐξ ὧν πιστοῦται νῦν ἀναμφιβόλως ἡ ὀριστικὴ τοῦ Ἀμφιαράου θέσις. Τὰ ἐξαγόμενα τῆς ἀνασκαφῆς ταύτης θέλουσι ἐκτεθῆ λεπτομερῶς ἐν τῷ οικείῳ τόπῳ μετὰ τοῦ ἀπαραιτήτου διὰ τὴν ὀρθὴν κατάληψιν διαγράμματος τοῦ ἀνασκαπτομένου χώρου, καὶ τῶν ἐν αὐτῷ μνημείων μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐργασιῶν, αἵτινες ἐξακολουθοῦσιν ἀκόμη. Διὸ περιοριζόμεθα νῦν ἐκ τῶν ἐπισήμων πληροφοριῶν, ἃς ἔχομεν ἐκεῖθεν, νὰ δώσωμεν βραχεῖαν μόνον αὐτῶν περίληψιν ἐνταῦθα. Ἐπιγραφαὶ εὐρέθησαν πολλαὶ καὶ διάφοροι προξενικαὶ κατὰ χώραν κείμεναι, ὧν αἰ πλεῖσται ἦσαν κατ' ἀρχὰς ἀναθηματικὰ μνημεῖα τῷ Ἀμφιαράῳ, ὡς δεικνύουσι τοῦτο αἰ μεγάλοις γράμμασι γεγραμμέναι ἀναθέσεις, ἐφ' ὧν οἱ Ὠρώπιοι ἔγραφον ἔπειτα τὰ προξενικά των ψηφίσματα μικροτέροις γράμμασι, ὅπου εὕρισκον τόπον ἄγραφον. Προσέτι εὐρέθη μία ἀγωνιστικὴ, ὁμοία τῇ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους προερχομένη καὶ ἐκδεδομένη ἐν Ἀρχ. Ἐφ. Π. Α'. ἀρ. 1317, καὶ ἐν Ραγκαβῇ Antiq. Hellén. ἀριθ. 965, ἀλλὰ σωτέρα, διότι δὲν ἐλλείπει παρὰ μικρὸν τι μέρος πρὸς τὰ κάτω (1), καὶ τὸ σπουδαιότερον πάντων καὶ λίαν περιεργον, διὰ τε τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν λατινίζουσαν αὐτοῦ φράσιν, δόγμα τῆς Συγκλήτου τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ Σύλλα, πλήρες καὶ σῶον, ἐν ᾧ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναφέρεται « *Mη τελεῖν πρόσδορον τὰς ἱεράς χώρας τοῦ Ἀμφιαράου τῷ δημοσιῳγῆ* » (2), ἀμφότεραι αἰ ἐπιγραφαὶ αὗται ὡς καὶ πᾶσαι αἰ ἀνευρεθεῖσαι θέλουσι δημοσιευθῆ προσεχῶς ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ.

Ἐγνώσθησαν καὶ ἐπιγραφαὶ φέρουσαι τεχνικῶν ὀνόματα αἰ ἐξῆς: « *Σίμαλος ἐποίησε* » « *Διο-*

φῆς κ. Δ. Φίλιος θέλει δημοσιεύσῃ ἴσως μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ συγγράμματος τοῦ κ. Schliemann λεπτομερῆ ἔκθεσιν τῆς ἀνασκαφῆς μετὰ τῶν οικείων αὐτοῦ παρατηρήσεων.

(1) Εὐρέθη τελευταῖον καὶ ἄλλη ἀγωνιστικὴ ἐπιγραφή κολοβὴ πρὸς τὰ ἄνω.

(2) Παρεμφερὲς τῷ ψηφίσματι τούτῳ εἶνε τὸ τῆς Θίσσης, ἐν Ephemeris epigr. 1873 σελ. 278 καὶ ἔ.

νύσιος Ἀρίστωνος ἐπόησε» « Ἀγάθαρχος Διο-
νυσίου ἐπόησε » Θουρίας Τεισικράτους Σικυώνιος
ἐποίησε » Τεισικράτης Θουρίου ἐποίησε » Πρα-
ξίας Λυσιμάχου Ἀθηναῖος ἐποίησε». Ἐκ τῶν μνη-
μείων ἀνεκαλύφθη ιδιόσχημόν τι τοξοειδὲς ἐκ πώ-
ρου θέατρον ἄνευ ἀναλημμάτων καὶ ὀρχήστρας, καὶ
παρ' αὐτῷ τοῖχος στοᾶς φέρων ἐξέχον διάζωμα εἰς
ὑψος ἐνὸς καὶ ἡμίσεος μέτρου, καὶ ἔχων μῆκος 29
μέτρα, εἰς δὲ τὸ τέλος τοῦ εἰρημένου τοίχου ἐφάνη
ἄλλος κάθετος τοῖχος ἐκ δέκα μέτρων, συναποτε-
λῶν γωνίαν ὀρθὴν μετὰ τοῦ μακροῦ τοίχου τῆς
στοᾶς, ἐντὸς τῆς ὁποίας εὐρέθη καὶ ἐπιστομισμέ-
νον ἀκέφαλον ἀγαλμάτιον ἀναπαυομένου Ἡρακλέ-
ους καλῆς ἐργασίας, σῶον δὲ ἀπὸ τοῦ κατωτάτου
μέρους τοῦ λαιμοῦ καὶ αὐχένος μέχρι τοῦ τέλους
τῶν γονάτων ὑψ. 0,45 (1). Ἀνεκαλύφθησαν δὲ καὶ
πολλὰ ἀρχιτεκτονικὰ μέλη τὰ πλεῖστα ἐκ πώρου,
οἷον σπόνδυλοι κίωνων διάφοροι, ὧν δύο δωρικοὶ
μετὰ ραβδώσεων, ἀκέραια ἰωνικὰ κιονόκρανα, ὧν ἓν
ἐκ παραστάδος καὶ πλεῖστα τεμάχια αὐτῶν, δύο
τμήματα ἡμικιονίων, δύο τεμάχια ἐχίνου, τεμά-
χια γείσου μετὰ κυανοῦ χρώματος, τρίγλυφοι, στα-
γόνες γείσων τεθραυσμένων καὶ τὰ παρόμοια. Προ-
σέτι δὲ εὐρέθησαν βάρβαρα διάφορα, φέροντα ἔχνη
ποδῶν ἀγαλμάτων, ἐν οἷς καὶ ἓν ἐκ μέλανος λίθου
μὲ τὴν ἐπιγραφὴν ΔΗΜΟΣΑΘΗΝΑΙΩΝ, ἐφ' οὗ ἔχνη
δύο ποδῶν κολοσσιαίου ἀγάλματος, καὶ ἄλλο ὠραι-
ου καμπυλοειδοῦς σχήματος, ἐφ' οὗ ἴσταντό ποτε
αἱ εἰκόνες τοῦ Πτολεμαίου καὶ τῆς Ἀρσινόης, ὡς
δηλοῦται ἐξ ἐπιγραφῆς εὐρεθείσης πλησίον αὐτοῦ.
Καὶ τέλος συνεπληρώθη ἐκ πλακῶν κατὰ χώραν
κειμένων ἐπίμηκες ἱστορικὸν μνημεῖον ἄνευ καλύμ-

(1) Τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο μετενεχθὲν ἐνταῦθα κατετέθη ἐν ταῖς Συλ-
λογαῖς τῆς Ἀρχ. Ἐταιρίας.

ματος, ἐφ' οὗ ἴστατο ἀνδριάς, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς
ἐπιγραφῆς, ἥτις εἶνε ἐγκεκολλημένη μεγάλῳ
γράμμασιν ἐπὶ μιᾶς τῶν πλευρῶν τοῦ μνημείου.
« ὁ δῆμος Ὠρωπίων Λεύκιον Κορνήλιον Λευκίου
υἱὸν | Σύλλαν Ἐπαφρόδιτον τὸν ἑαυτοῦ σωτήρα
καὶ | εὐεργέτην Ἀμφιαράω | ἐπὶ ἱερέως Φρονίχου |
Τεισικράτης Θουρίου ἐποίησε ». Καὶ ἐπὶ τούτου
δὲ τοῦ μνημείου ἔχουσιν οἱ Ὠρώπιοι γεγραμμένα
προξενικὰ ψηφίσματα.

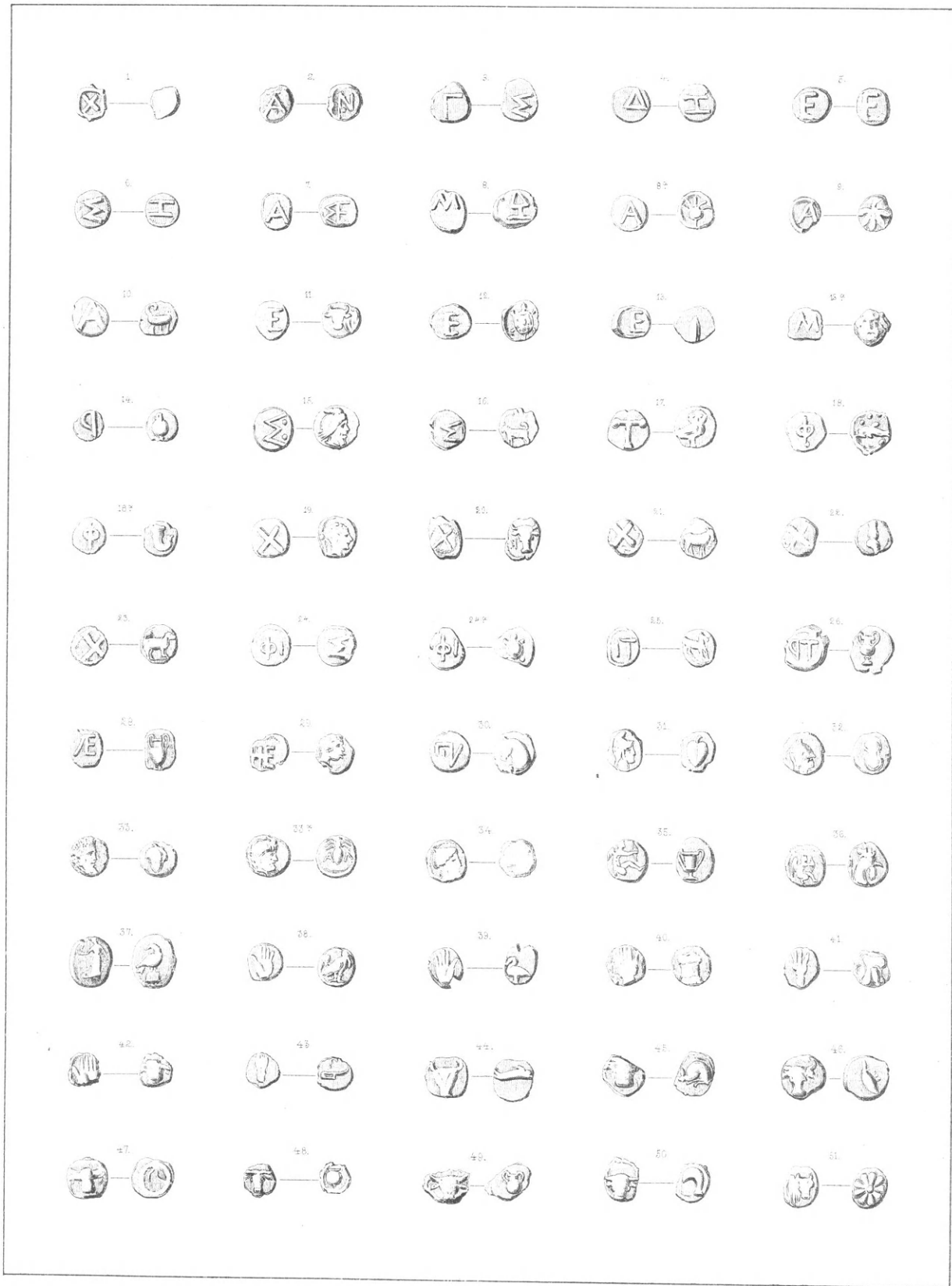
Τοιαῦτα ἐν συντόμῳ τὰ εὐρήματα τῆς ἀνασκα-
φῆς ταύτης, τὰ ὁποῖα ὀφείλονται εἰς τὴν προθυμίαν
καὶ τοὺς κόπους τοῦ κ. Φιντικλέους, ὅστις χάριν
τῆς Ἀρχ. Ἐταιρίας καὶ ὑπὲρ τῆς ἐπιστημονικῆς
ἀληθείας ὑπέμεινε τοσαύτας στερήσεις, ἐργαζόμε-
νος ὑπὸ τὸν καυστικὸν τῆς Ἑλλάδος ἥλιον, κατὰ
τὴν ὥραν μάλιστα ταύτην τοῦ ἔτους, ἀπὸ πρωίας
μέχρις ἑσπέρας ἐπὶ δύο περίπου μῆνας.

Ὁ φιλόμαχος καὶ μεγαλόδωρος ὁμογενὴς κ.
Ἰωάννης Δημητρίου ὁ ἐκ Λήμνου ἐπλούτισε καὶ
πάλιν τὰς Συλλογὰς τῆς Ἀρχ. Ἐταιρίας ἀποστεί-
λας ἐξ Αἰγύπτου 10 μομίας κατασκευῆς ποικίλης
καὶ ἐποχῆς τῶν Ἑλληνο-Ρωμαϊκῶν χρόνων, τὰς
ὁποίας ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἠγόρασε πρὸ μικροῦ
κατ' ἐκλογὴν εἰδικὴν τοῦ γνωστοῦ αἰγυπτιολόγου
Μασπερὸ ἐκ τῆς προσφάτως ἀνακαλυφθείσης νε-
κροπόλεως ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ. Πλὴν τῶν μομιῶν
ὁ γενναῖος δωρητὴς ἀπέστειλε καὶ τράπεζαν προσ-
φορῶν μαρμαρίνων. Καὶ ἄλλος δὲ Ἕλληνας ἐκ τῶν
ἐν Αἰγύπτῳ ἐγκατεστημένων, ὁ Δρανὲτ Πασσᾶς,
ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐταιρίαν ὠραῖον
ἄγαλμα γυναικειᾶς τινος θεότητος (Τύχης;) ἐκ
μαρμάρου λευκοῦ, ἔχον ὑψος Γ. Μ καὶ ὄν τέχνης
Ἑλληνο-Ρωμαϊκῆς. . . Κ. Δ. Μ.

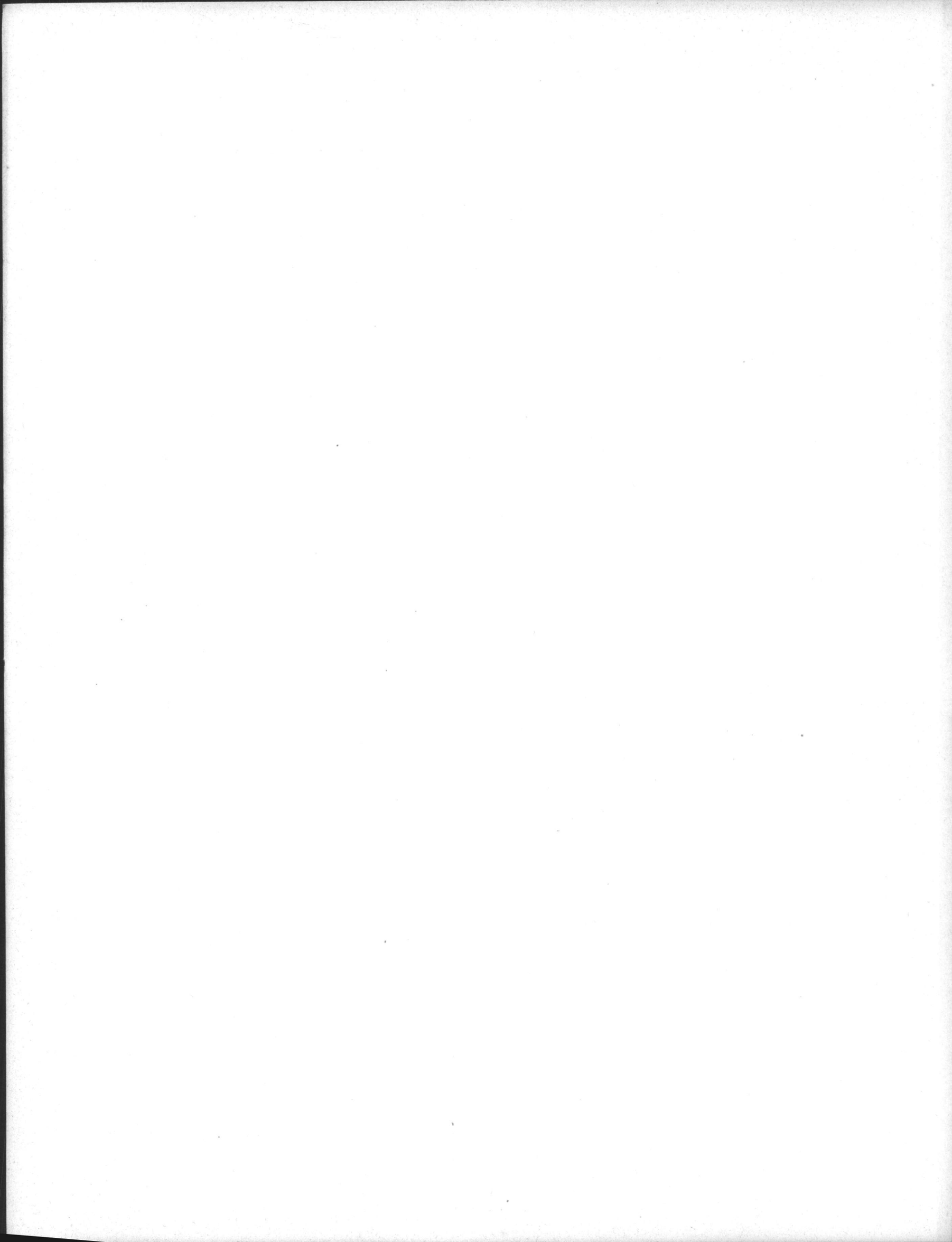
ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

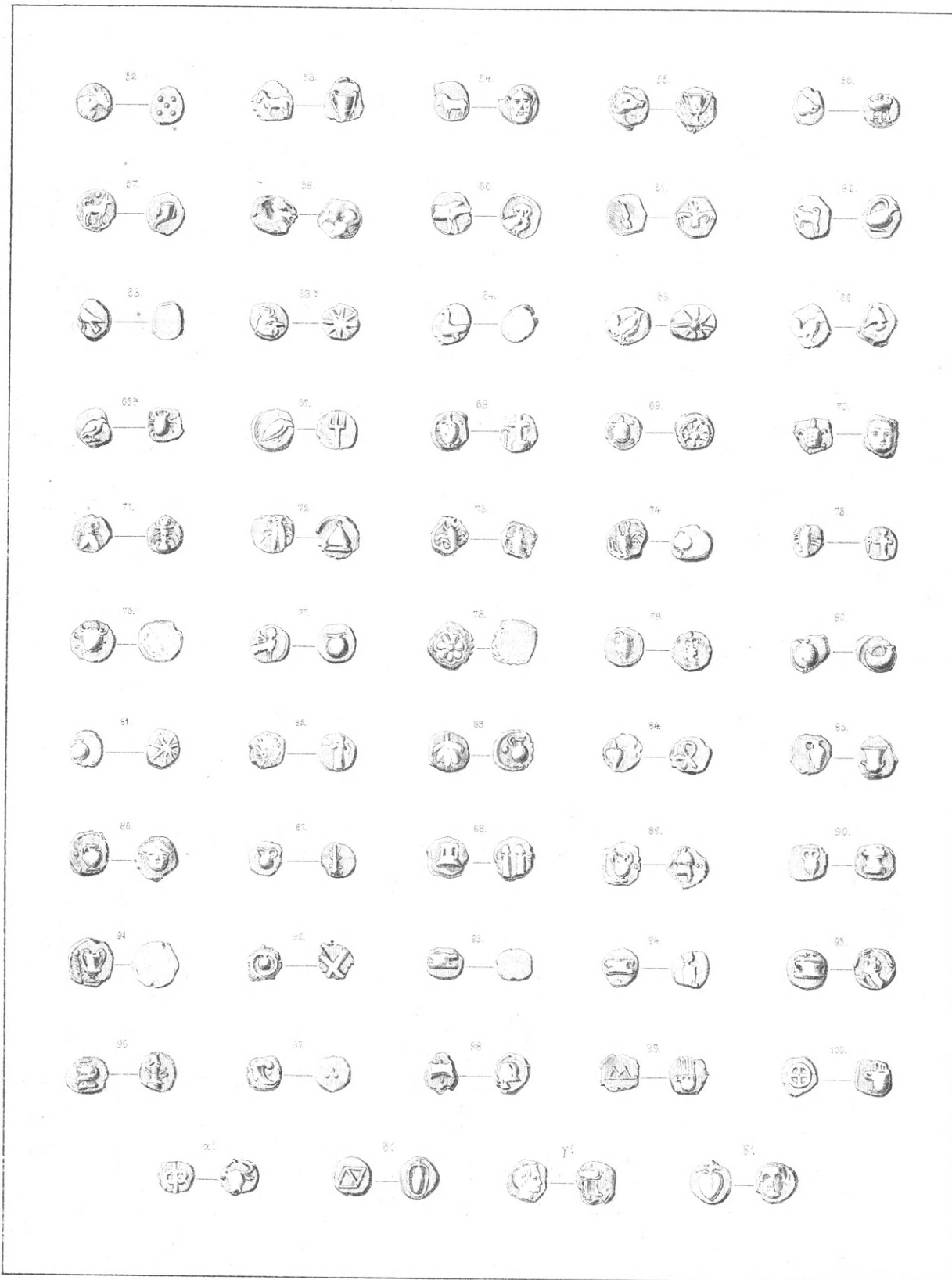
Σελ.	55	στίχ.	23	ἀντί	γεγλυμμένος	ἀνάγνωθι	γεγλυμμένοι
»	55	»	27	»	ἄλλως ἢ τοιαύτη	»	διότι ἄλλως τοιαύτη
»	56	»	32	»	ἀναμφισβήτητον	»	καταφανές.
»	60	»	9	»	φαίνεται ὡν Θρασημήδης	»	φαίνεται ὡν πιθανῶς Θρασημήδης
»	66	»	29	»	πλείστομ	»	πλείστομ
»	66	»	34	»	βιοτοῦ	»	βιότου

Ἐν τῷ Ε'. πίνακι ὑπὸ τὰς εἰκόνας τῶν σκύφων ἐτέθησαν ἐσφαλμένως τὰ στοιχεῖα Β6. Αα. Γγ. Δδ. Τὸ ὀρθὸν ἦτο Α. α, διὰ τὴν εἰς δύο
τμήματα ὁθεῖσαν εἰκόνα τοῦ πρώτου σκύφου· ἔπειτα Β, διὰ τὴν μονοκόμματον εἰκόνα τοῦ δευτέρου σκύφου, Γ δὲ διὰ τὸ ὅλον σχῆμα τοῦ ἐνὸς τῶν
δύο ἀγγείων.

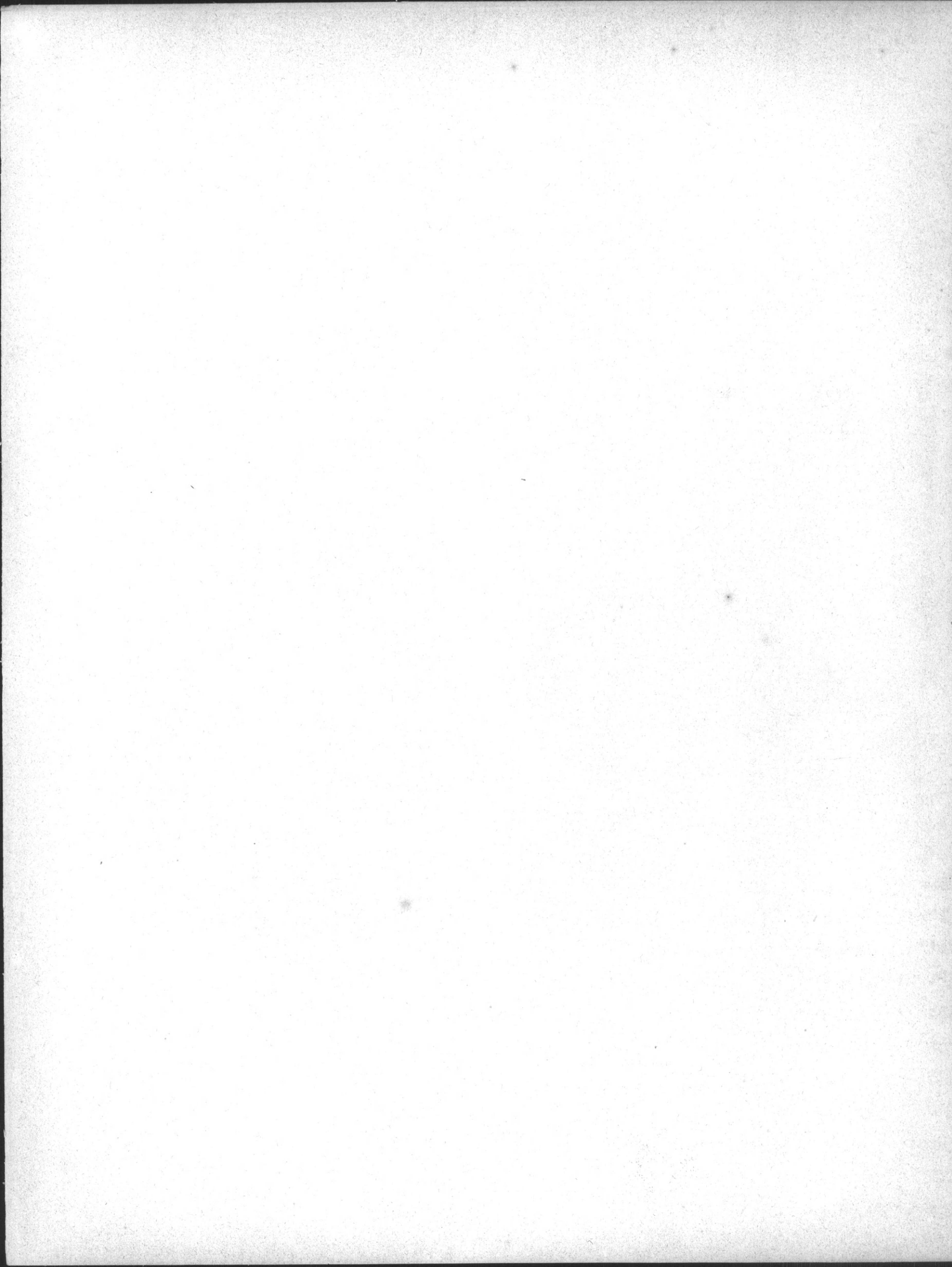

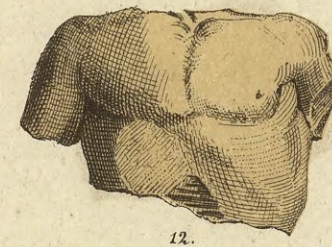
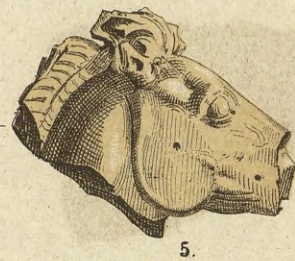
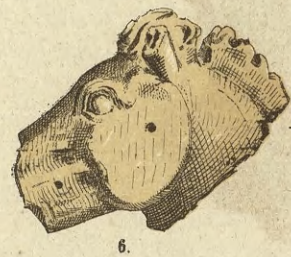
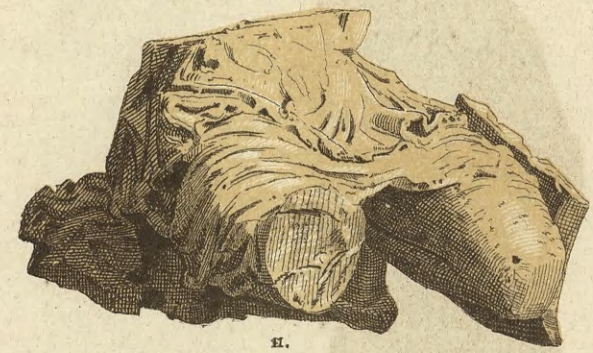
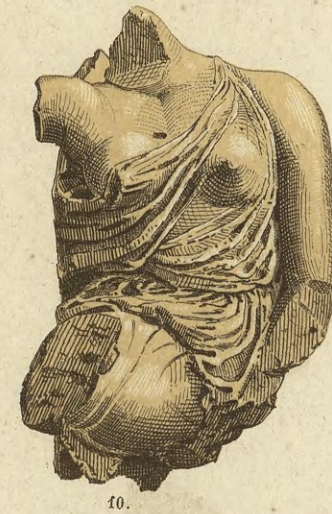
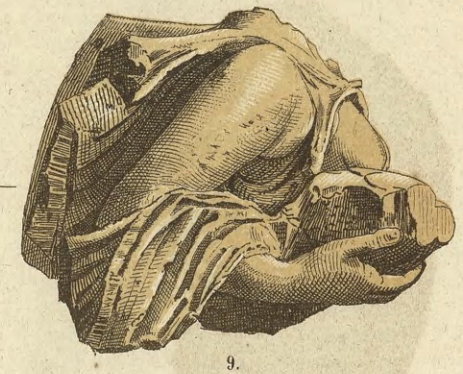
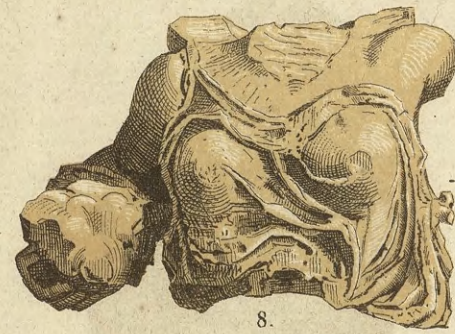
ΚΕΡΜΑΤΙΑ ΣΥΜΒΟΛΙΚΑ

ΚΕΡΜΑΤΙΑ ΣΥΜΒΟΛΙΚΑ

2.

1.

3.

3*

ΓΛΥΠΤΑ ΕΡΓΑ ΕΞ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

	ΣΕΛΙΔ.
ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΟΣΤΟΛΑΚΑ, Κερμάτια συμβολικά (πίναξ 1, 2)	1
Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑ, Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῶν ἐν Ἐπιδαύρῳ ἀνασκαφῶν (συνέχεια)	21
ΣΤΕΦΑΝΟΥ Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗ, Καθορισμὸς ἀττικῆς δῆμου	31
ΙΑΚ. Χ. ΔΡΑΓΑΤΣΗ, Ἐπιγραφαὶ ἐκ Πειραιῶς	39
Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑ, Ἀγάλματα ἐξ Ἐπιδαύρου (πίναξ 3, 4).	49
ΣΤΕΦΑΝΟΥ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, Σκύφοι Βοιωτικοὶ δύο (πίναξ 5)	59
ΑΛ. ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΥ, Ἐπιγραφαὶ ἐκ Πειραιῶς (μετὰ 2 ξυλογραφημάτων)	65
Χ. ΤΣΟΥΝΤΑ, Ἐπιγραφή ἐξ Ἐλευσίνος	69
Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ, Πτυκτὸν ἑλληνικὸν κάτοπτρον (πίναξ 6)	73

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

ΣΤΕΦΑΝΟΥ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, Χαλκαὶ ἐνεπίγραφοι ταινίαι (μεθ' ἐνὸς παρενθέτου πίνακος)	79
Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ, Ἐπιγραφή ἐκ τῆς Λακωνικῆς	85
Σ. Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ, Ἐπιγραφαὶ ἐξ Αἰγίου	89
Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ, Εἰδήσεις ἀρχαιολογικαὶ	89

ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΜΑΤΑ.

Πίναξ	1, 2	Κερμάτια συμβολικά.
—	3, 4	Γλυπτὰ ἔργα ἐξ Ἐπιδαύρου.
—	5	Σκύφοι Βοιωτικοὶ δύο.
—	6	Ἑλληνικὸν κάτοπτρον.
Σελίδ.	81	Παρένθετος πίναξ πανομοιότυπων ἐπιγραφῶν.
—	67	Πανομοιότυπον Φοινικῆς ἐπιγραφῆς.
—	70	» Ἐκτύπων γραμμάτων κεραμίδος.
—	83	» Ἐπιγραφῶν τριῶν ἐξ Ἀττικῆς.
—	85	» Ἐπιγραφῆς ἀρχαϊκῆς ἐξ Ἀμοργοῦ.

Ὁ 5^{ος} καὶ 6^{ος} πίναξ κατεσκευάσθησαν πρὸ πολλοῦ ἐν Παρισίοις, δὲν μᾶς ἀπεστάλησαν δὲ εἰσέτι ἕνεκα τῆς ἐπιχολέρου τῆς Γαλλίας καταστάσεως. Διὸ, ἵνα μὴ βραδύνη ἐπὶ πλέον ἡ ἔκδοσις τῆς Ἐφημερίδος, ἀπεφασίσαμεν νὰ τὴν ἐκδώσωμεν καὶ ἄνευ τῶν δύο εἰρημένων πινάκων, θέλομεν ὅμως προσθέσει αὐτοὺς εἰς τὸ προσεχὲς τρίτον τεῦχος.

ΒΙΒΛΙΑ ΝΕΟΦΑΝΗ.

Sammlung griechisch. Dialect Inschriften Heft III	Dr. 6.75
Bilder - Atlas, Culturhistorischer. I Abth. Alterthum. Lfrg. 1.	» 1.35
Adamy. Einführung in die antieke Kunstgeschichte. Mit 123 Illustrationen Hannover 1884 geb.	» 6.—
Brugsch, H. Thesaurus inscriptionum aegypticarum. III Abth. Geographi- sche Inschriften altägyptischer Denkmäler. Leipzig, 1884. 4° VII u. p. 531 — 618	» 30.—
Choisy. (Auguste).— Études épigraphiques sur l'architecture grecque. 4 étu- des réunies en un volume. Avec illustrations et 5 planches. Gr. in 4 So- ciété des publications périodiques	» 26.75
Ephemeris epigraphica corporis inscriptionum latinarum supplementum edita jussu instituti archaeologici romani cura G. Henzeni, Th. Mommseni, J. B. Rosii. Vol. V. Fasc. 1 und 2. Berlin 1884. 8° 262 pp.	» 9.70
Mitchell, L. M. A. History of ancient Sculpture. London, 1883. 8° 796 pp. Mit Illustr.	» 70.—
Ἐργαζομένη Κλέωνος. Ὁ καθ' Ὀμηρον οἰκιακὸς βίος. 8ον σελ. 224 μετὰ εἰκόνων δεμ.	» 9.—
De Rochas, Alb. La science dans l'antiquité. Les origines de la science et ses premières applications. Paris, 1883. 8° 288, pp. Avec 117 gravures	» 10.50
Bayet (Ch.) L'Art byzantin. Avec illustrations in 8 — cart.	» 4.20
Denuis, G. The Cities and Cemeteries of Etruria. 2 vols. London. 1883 8° 1190 pp.	» 40.—
Fergusson, Jam. The Temple of Diana at Ephesus. With special Reference to Wood's Discoveries of its Remains. London, 1883 4°	» 9.50
Gilbert, O. Geschichte und Topographie des Stadt Rom im Alterthum. I Abtlg. Leipzig, 1883 8° III, 368 pp.	» 8.—
Samwer, K. Geschichte des älteren römischen Münzwesens bis ca 200 vor Christi [554 der Stadt.] Aus den hinterlassenen Papieren herausgegeben von M. Barfeld Wien, 1883 8° 215 pp. Mit 4 Lichtdruck — Tafeln u. ein chromolith. Karte	» 9.50
Wilson, E. The recent Archaic Discovery of ancient Egyptian Mummies at Thebes. London, 1883 8°	» 2.70
